

**faşizm yenilecek!
halklarımız kazanacak!**

marksist teori Sayı 22 ❖ Eylül-Ekim 2016

marksist teori

Sayı: 22 ❖ Eylül-Ekim 2016 ❖ 7.50 TL

**diktatörlük
değil
özgürlük**

Marksist Teori

22

Eylül/Ekim
2016

Marksist Teori - Yaygın Süreli Yayın
Varyos Yay. San ve Tic. Ltd. Şti. Adına
İmtiyaz Sahibi: Şengül Güneş Bali
Sorumlu Yazışleri Müdürü: Şengül Güneş Bali
Yönetim Yeri: Çakırağa Mah. Çakırağa Cami Sokak Birlik Apt. No: 8/10 Aksaray/İstanbul
Tel: (0212) 529 15 94 **Faks:** (0212)529 06 75
Web Sitesi: www.marksistteori.com
Baskı: Ceylan Matbaacılık Tel: (0212) 613 10 79
Abonelik: Yıllık 40 TL (Posta çekini yatırdıktan sonra bilgilerinizi e-posta veya faksla iletiniz.)
Posta Çeki: Songül Akbay 1600206

İçindekiler

5 | Saray Cuntasının Faşist Politik İslamcı Programı Ve Pratiği
Sinan Boran

17 | Cerablus İşgali Türkiye Cumhuriyeti'ni Kurtarır Mı?
İnan Özgür

31 | Saray Cuntası ve Toplumsal Cinsiyet Saflaşması
Sema Duru Boran

45 | Antiemperyalizm Adına Halkı Unutmak Egemeni Savunmak
Y. Ortakçı

57 | Örgütçüler Konferansı'nın Ardından Örgütçüyle Diyaloglar
Sultan Ulusoy

67 | 33'lerin Düşleri Yarım Bırakılmayacak
Özgen Sadet

73 | "Kurucu Grupta Yer Almak Benim Açımdan Büyük Bir Onurdu"
Veli Görgün - Devrim Şoreş

Saray Cuntasının Faşist Politik İslamcı Programı Ve Pratiği

Sinan Boran

Faşist politik islamcı saray cuntasını durduracak tek şey halklarımızın faşizme karşı savaşımın tüm araç ve biçimleriyle yürüteceği mücadeledir. Yatıştırma politikaları izlemek, savunmada kalmak, yalnızca diktatörlüğü güçlendirecektir. Saray cuntasının burjuva çözüm yoluna gireceği yanılığını taşıyanlar ve değişik gelişmeler karşısındaki tutumlarını bu beklenti temelinde saptayanlar önemli politik hatalar yapmaktan, Tayyip Erdoğan'ın faşist şefliğini yasallaştırmasını kolaylaştırmaktan kurtulamaz. Yine, öncü cüreti, dışı dış mücadeleyi, bedel ödemeyi göze alamayanlar, dönemi ölü taklidiyle atlatmak isteyenler sürecin antifaşist ve devrimci görevlerine sırt çevirmekten başka bir yere varamazlar.

Sermaye oligarşisi çeyrek asırdır rejim krizine burjuva bir çözüm üretmedi. Kürt ulusal hakları boyutuyla devletin tekçi varoluşunu da kapsadığından, rejim krizi derin ve şiddetli. Onu şu ya da bu biçimde yönetmeye çalışmak gayreti, yeni kriz etkenlerinin sahneye çıkışıyla giderek zorlaştı. Aynı süreçte burjuvazinin iç kavgaları da şiddetlendi, çeşitlendi. Devlet örgütleri karşıdevrimin iç çatışmalarının arenasına dönüştüler. “Kemalizm” olarak adlandırılan resmi ideoloji işlevini ve tahtını kaybetti. Bu ideolojiyle bağlı silahlı ve silahsız devlet bürokrasisi güçleri siyasi rejim içindeki konumlarını önemli ölçüde yitirdiler. Tüm bunlar, Kürt halkımızın, işçi sınıfı ve emekçilerin, kadınların, demokratik

taleplerle politik mücadele sahasına çıkan Alevilerin ve ulusal toplulukların ağır bedellerle yürüttüğü savaşım toprağında oluştu. Bu zeminde ve bir aşamadan itibaren, politik islamcılığın, egemen burjuva ideolojiyle -”laik” devlet ideolojisi- ve kendilerine bu temelde konulan yasaklarla çatışması da, rejim krizini etkileyen dinamiklerden biri haline geldi.

Rejim Krizi Koşullarında Faşist Politik İslamcı Örgütlerin Egemenlik Kavgası

Politik islamcı cephe bu koşullardan yararlanarak, “demokrasi”, “AB üyeliği kriterleri” ve emperyalist küreselleşme politikalarına bağlılık bayrağıyla sermaye oligarşisinin, ABD'nin ve AB'nin kuvvetli deste-

ğini elde etti. BOP konusundaki desteğiyle ABD'den daha özel bir ilgi gördü.

Burjuva “değişim” programı, “demokrasi” vaadi temelinde, 2002 Kasım'ından başlayarak AKP şahsında çok geniş bir kitle desteği kazandı. AKP'nin kitle mücadelesini, “çalıştay” ve “görüşme” taktikleriyle yatıştırma, halklarımıza karşı işlenmiş suçlar zemininde ırkçı-faşist generaller partisini hedefleyerek “demokrasi” talebini arkalamayı sürdürme

15 Temmuz askeri darbe girişimi, 2002'den başlayarak on yıl boyunca cephesel birlik yapan iki politik islamcı güç arasında, faşist rejime hakimiyet mücadelesinin kader belirleyici muharebesi oldu.

ve esasen de politik islamcı iktidar alanını genişletme çalışmaları belirli başarılarla ilerledi. Bu dönemde sermaye düzeni ordusu derin bir itibar kaybına uğradı. Generaller partisi faşist MGK diktatörlüğü içindeki egemenliğini kaybetti. AKP'nin öncülüğünde politik islamcı güçler rejime egemen oldular.

15 Temmuz askeri darbe girişimi, 2002'den başlayarak on yıl boyunca cephesel birlik yapan iki politik islamcı güç arasında, faşist rejime hakimiyet mücadelesinin kader belirleyici muharebesi oldu. AKP ile Fethullah Gülen teşkilatı arasında

2012'den itibaren alevlenen bu mücadele, 17-25 Aralık çarpışmasıyla en açık ve en sert görünümünü kazanmıştı. 17-25 Aralık muharebesi, iki gücü, fakat daha fazla Fethullah Gülen teşkilatını moral yıpranmaya ve ağır mevzi kayıplarına uğrattırırken, 15 Temmuz muharebesi, Tayyip Erdoğan çetesine, devlet örgütündeki “ikili egemenliğe” son verme, iktidarını geliştirip perçinleme olanağı verdi. “Hizmet Hareketi” adlı Fethullah Gülen teşkilatının yenilgisini ilan etti.

Yarı-askeri faşist rejimin sivil faşist dönüşümünün ve restorasyonunun temel gücü AKP'nin içten fethe-dilemeyişi, Tayyip Erdoğan'ın rejim içindeki egemenliğini kaybetmiş generaller partisinin politik çizgisini benimseyip, onlarla kader birliğine girişmesi, canlılığını koruyan kitle desteği ve “başkanlık sistemi” yoluyla tüm gücü ele geçirme yolunda ilerlemesi, 2012'den sonra değişik mevzi çarpışmaları sonucu, devletin silahsız bürokrasisi içindeki örgütlenmesi ağır biçimde darbelenen, silahlı bürokrasinin polis kanadında da önemli bir tasfiyeye uğratılan faşist politik islamcı “Hizmet Hareketi”nin zorunlu bir hamle olarak, burjuva ordusu içindeki güçlerini harekete geçirmesine yol açtı. Zorunlu, çünkü, sermaye düzeni ordusunun rütbe yükseltme ve tasfiye kurumu olan YAŞ'ın çok yakınlaşan toplantısında büyük bir tasfiyeye yüz yüze gelecekti. Bu ise, Tayyip Erdoğan ve AKP'yle mücadeleyi devlet örgütü içindeki gücüne dayanarak kazanma iddiasını kaybetmesi demektir. Oysa egemenlik mücadelesinde sonuç ala-

bileceği başkaca bir dayanağa, güce de sahip değildi. Hareketsiz kalmak, yenilgiyi peşinen kabul etmek, onlarca yıllık hazırlığı çöpe atmak olurdu. Gülen, askeri darbeyle başarmayı deneme yolunu seçti.

Fethullah Gülen teşkilatı, 15 Temmuz saldırısına girişirken, ABD'nin, Almanya ve başkaca AB devletlerinin Tayyip Erdoğan ve hükümetinin yanında tavır almayacağına da güveniyordu. Bunda yanılmadığına şüphe yok. ABD'nin, "darbe girişiminden habersiz olduğu" iddiasının gülünçlüğü şahit gerektirmiyor. ABD ve diğerleri "başarırsanız sahip çıkarım, başaramazsanız sizi tanımam" çizgisinde hareket ettiler. Yenilgi kesinleşene değin, ABD, yanı sıra Almanya gibi AB devletleri, darbecilere cepheden bir tavır almadılar. Bu, Tayyip Erdoğan ve hükümetinin bölgesel politikaları ve yönelimleri karşısındaki güncel duruşlarının, bir başka ifadeyle darbe yönetimini tanımaya hazır olduklarının göstergesiydi.

Darbenin Politik Muhtevası Ve Darbecilerin Yenilgisinin Dinamikleri

Darbe faşist politik islamcı karakterdeydi. Yöneticilerin görevden alındığını, sıkıyönetim ve sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini duyuran darbe bildirisindeki, "*gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içinde olan cumhurbaşkanı ve hükümet yetkilileri*"ni tutuklayıp yargılama, "*bürokrasi içindeki yolsuzluk ve hırsızlık*"la mücadele, "*vatanın bölünmez bütünlüğünü, milletin ve devletin bekasını devam ettirme*", "*terörizm ve terörün her türlü ile etkin müca-*

dele yolunu açma", "*devletimizin ve milletimizin kaybedilen uluslararası itibarını yeniden kazanma*", "*uluslararası ortamda barış, istikrar ve huzurun temini için daha güçlü bir ilişki ve işbirliği tesis etme*" ifadeleri darbecilerin temel hedeflerini ve uluslararası politikalarını yansıtır.

Onyıllara dayalı planlı bir çalışmayla sermaye düzeni ordusunda çok kritik ve geniş mevziler kazandığı açığa çıkan Fethullah Gülen teşkilatı, şu ya da bu nedenle Tayyip Erdoğan'a düşmanlık besleyen kendi dışındaki burjuva ordu subaylarının bir kısmını darbe planına yedeklemeyi başarsa da, bu, bütün içinde önemsiz kaldı. Daha da mühimi, genelkurmayın desteğini sağlayamadı. "Emir-komuta zinciri" içinde hareket edememenin dezavantajlarını gidermek için giriştiği, orgeneralleri esir alma-Akıncılar üssüne hapsetme yöntemi ise dizginleri ele geçirecek, burjuva ordu gövdesini sokağa çıkaracak bir etkinlik imkanı yaratamadı.

Tayyip Erdoğan, Binali Yıldırım ve Hakan Fidan gibi yüksek bürokrasinin kimi temsilcilerini esir alma girişimlerinin başarısızlığı, özellikle hava kuvvetlerinde ve kontrgerillada (özel harp dairesinde) emir kurumlarının en üst temsilcisi olmak için yapılan baskınlardan beklenen sonuçları alamamak, darbecilerin, hızla fiili ve psikolojik hakimiyet kurma planlarını bozdu.

Ordunun bir bölümünün ve polisin ana gövdesinin Tayyip Erdoğan ve hükümetinin yanında saf tutması, silahlarını Fethullah Gülen teşkilatına doğrultması darbecilerin önünde önemli bir barikat oluştururken,

AKP'li politik islamcı yığınların ve askeri diktatörlüğe, yanı sıra Fethullah Gülen teşkilatına öfke duyan değişik ideolojik-siyasi görüşlerin etkisi altındaki kitlenin sokağa çıkması, tank ve insan sayısı sınırlı askerlere karşı durması, onları engellemesi, cuntacılara en öldürücü darbe oldu.

Meydanları, caddeleri tank ve askerlerle işgal edemeyen, kitlelerin sokağa çıkmasını engelleyemeyen, Tayyip Erdoğan ve hükümetin ku-

AKP'li politik islamcı yığın-ların ve askeri diktatörlüğe, yanı sıra Fethullah Gülen teşkilatına öfke duyan değişik ideolojik-siyasi görüşlerin etkisi altındaki kitlenin sokağa çıkması, tank ve insan sayısı sınırlı askerlere karşı durması, onları engellemesi, cuntacılara en öldürücü darbe oldu.

rumsal çağrılar yapmasını önleyemeyen, polisi eylemine katamayan, en güvendiği ordu kurumu olan hava kuvvetlerinde umduğu hakimiyeti sağlayamayan darbeciler hızla inisiyatif kaybederek bozguna uğradılar. ABD ve Batı Avrupa emperyalistlerinin sessiz desteğinin yenilgiyi önleme imkanı zaten yoktu.

Darbe Girişimine Karşı Sokağa Çıkan Kitlenin Yapısı

15 Temmuz ve izleyen birkaç gün içinde sokağa çıkan kitleler homojen değildi. Ana gövdesini Tayyip Erdoğan'ın etkisi altındaki güçlerin oluşturduğu kitlelerin ortak özelliği, askeri cunta yönetime duydukları nefretti.

Burjuva sağın etkisi altındaki kitlelerin, generaller partisinin politik yaşamın emir-komuta merkezi olmasına 2007 yazında, Çankaya seçimlerinde gösterdikleri "sessiz" tepkinin buharlaşmadığı, tersine güçlendiği açığa çıktı.

Tayyip Erdoğan'ı ve hükümet mevzisini, dinsel inançların daha açık, daha geniş ölçekte yaşanması ve bunun yasal tanınması biçimindeki politik islamcı kazanımları, AKP hükümetleri döneminde elde edilen mali, iktisadi ayrıcalık ve konumu kaybetmemek için sokağa dökülen, ölmeyi göze alan kitle, aynı zamanda, bağrında faşist politik islamcı bir potansiyelin biriktiğini de ortaya koydu. Bu potansiyel, vurucu bir sokak gücü olmanın, yaşam alanlarında ve okullarda halklarımızın ilerici kesimlerine karşı kitlesel korkutma, sindirme yöntemleri uygulamanın, hayatın politik islamcı düzenlenişinin baskı kuvveti olarak hareket etmenin, ihbarcılık mekanizmasının bir parçası olmanın ve genişletmenin hazır kuvvetine dönüşme özellikleri taşımaktadır.

**Darbe Girişimi
Burjuva Orduyu Çözdü**

Genelkurmayı darbeci subaylar tarafından esir alınan, generallerinin yüzde 30'unun ve saraydaki faşist diktatörün emireri Binali Yıldırım'ın

açıkladığına göre, teğmenlerden başlayıp yarbay rütbesine kadar olan kadrolarının yüzde 60-80'inin "hain" ve "terörist" olduğu açığa çıkan sermaye düzeni ordusu, 16 Temmuz'dan itibaren yıkıcı bir moral çözülmeye, ağır bir kadro erozyonuna, bütünde kurumsal bir çözülmeye uğradı.

Generallerin ve diğer yüksek rütbeli subayların, iç çamaşırlarıyla yerde otururken veya hırpalanmış, moral yıkıma uğramış, sivil giysiler içindeki halleriyle kameralara isimlerini söylerken çekilmiş görüntülerinin televizyonlarda yayınlanması, darbe gününe ait politik islamcı kitlenin erlere yönelik linç saldırıları ve bir askerin boğazının kesilmesi gibi görüntüler, kontrgerilla merkezine girmeye, orada yönetimi ele almayı gelen darbeci generali askerlerin önünde kurşunlayan subayın adeta aziz ilan edilmesi, darbecilerin cenaze törenlerine izin verilmemesi, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın emrindeki devlet imamlarına "cenaze namazı kıldırılmama" emri vermesi, darbeci subay ve erlerin "hainler mezarlığı" adı verilen bir mezarlığa gömülmeleleri vb, sermaye düzeni ordusunu uzun yıllar atlatamayacağı bir moral çöküntünün, özgüven kaybının derinlerine itti. Geçmişte generaller partisini ve genel olarak burjuva ordusu güçlendiren olağanüstü halin, bu kez ordunun özerkliğini sonlandıran düzenlemelerin dayanağı olması, polis özel tim başta olmak üzere, genel olarak polis teşkilatının öne çıkarılması vb bunu perçinledi.

Yığınlar nezdindeki geleneksel itibarı en alt seviyeye düşen sermaye

ordusu, iç güven ilişkilerinde, mesleki birlik geleneğinde de ciddi bir yıkıma uğradı. Ergenekon ve Balıyoz tutuklamalarıyla sarsılan kibirli özgüveni 16 Temmuz'dan sonra paramparça oldu. Faşist politik islamcı diktatörün, şiddetlendirdiği inkarcı sömürgeci savaşla, burjuva orduya ruhsal birlik kazandırma hevesinin karşılık bulması da, 15 Temmuz'la birlikte yaşanan kadro kayıplarının yerini hızla doldurmaları da mümkün olmayacaktır.

Bütün bunlar aynı zamanda, kolayca iyileştirilemeyecek ve kitle bilincinde burjuva devlet ve resmi kurumları konusunda derinleşecek bir kuşku ve güvensizlik yarığı açacaktır.

Tayyip Erdoğan Ve Hükümetinin Krizi Fırsata Dönüştürme Atağı

2007-2010 arasında tedrici biçimde, 2010'dan sonra sıçramalarla rejim içindeki etkisini geliştiren, yarı-askeri faşist diktatörlüğün, yarı-askeri karakterini ortadan kaldırıp resmi ideolojiyi tahtından indiren faşist restorasyona öncülük eden Tayyip Erdoğan ve AKP, 2014'te ise, "darbeciler" suçlamasıyla hapishane

nelere gönderdiği generallerle uzlaşmaya yöneldi. Son bir yıldır tam bir ittifaka, inisiyatifin saray cuntasında olması kaydıyla, devlet örgütlerinde “koltuk paylaşmaya” dönüşen bu yönelimin temel hedefi, Kürt halkının ulusal demokratik kitle hareketini, PKK’yi ve devrimci hareketi ezip dağıtmak, işçi sınıfı ve ezilenlerin politik özgürlük talebini boğmak, Fethullah Gülen teşkilatını tasfiye etmektir.

Tayyip Erdoğan böyle bir programla Temmuz 2015’te bir *saray darbesi* gerçekleştirdi. “Başkanlık” olarak adlandırdığı, faşist politik islamcı Tayyip Erdoğan diktatörlüğünü fiilen uygulamaya soktu. Bir saray cuntası kurdu, hükümeti yönetme işini üstüne aldı, yeni bir başbakan atadı, faşist şeffik sistemi ekseninde bir anayasa için koşulları zorlamaya başladı. “Ez ve çöz” programını, daha önceki örneklerinden çok daha kapsamlı, çok daha kan dökücü, çok daha geniş kesimleri kapsayacak biçimde uygulayarak sonuç alma yönelimine girdi.

15 Temmuz faşist politik islamcı askeri darbe girişiminin bozguna uğramasıyla ilan edilen olağanüstü hal ve bağlı tüm saldırılar (yaygın gözaltı ve tutuklamalar, gözaltı koşullarının polis isteklerine göre düzenlenmesi, yurtsever emekçi memurların kitlese işten çıkarılması, belediye başkanlıklarına sömürgeciliğin valilik-kaymakamlık temsilcilerince el konulması, akademisyenlerin üniversitelerden atılması, hapisanelerde 19 Aralık rejimine geçilmesi, yurtsever basın yasaklanması, öncesinde dayanışma için

görev üstlenenlerin tutuklanması vb), Kuzey Kürdistan’da gerilla alanlarına yönelik sömürgeci saldırıların şiddetlendirilmesi, Medya Savunma Alanları’nın bombalanmasının olağan hale getirilmesi, kentlerde polise tam bir faşist terör egemenliği imkanı yaratılması, Rojava politikası çerçevesinde Cerablus’un işgali vb, faşist politik islamcı saray darbesinin, bir başka ifadeyle Tayyip Erdoğan cuntasının programının uygulanmasından ibarettir.

Yeri gelmişken vurgulamalıyız ki, bunların her biri için ayrı ayrı “darbe” nitelemesinin kullanılması ağaçlardan ormanı görememek hatasına yol açar. Bu hata, hem verili politik durumu bütünsel kavramayı, hem de gelişmenin gelecekteki yönünü sezmeyi, anlamayı, görmeyi engeller.

Bozguna uğrayan 15 Temmuz askeri darbe girişimi Tayyip Erdoğan’a darbe programını en hızlı ve en kestirme yöntemlerle uygulama fırsatı yarattı. Erdoğan tam bir kararlılıkla bundan yararlanmaya yöneldi. Olağanüstü hal ilanı ve kararname rejimiyle bütün ipleri ellerinde topladı ve burjuva meclisi fiilen işlevsiz kılarak devre dışı bıraktı. Şefi olduğu saray cuntasının programı temelinde MHP’nin sunduğu gönüllü destek ve işbirliğine, “tek devlet, tek dil” zemininde CHP’yi de ortak etmeyi başardı. Saray toplantısı ve Yenikapı mitingi faşist politik islamcı diktatörün otoritesinin tanınmasından ibaretti. İktidardan düşmüş generaller partisinin, kontrgerilla şefflerinin AKP’yle ittifakını rehber alan CHP, tabanındaki “özgürlük”, “laiklik”, “emek” vb özlemler içindeki kitlele-

ri yatıştırmak için, 15 Temmuz darbe girişimini kalkan yaparak, AKP ve MHP'yle anayasa değişikliklerini görüşmeye, birlikte çalışmaya devam etti. Halkçı, ulusal demokratik belediye başkanlarının yerine faşist politik islamcı vali yardımcılarının, kaymakamların atanmasına destek verdi.

AKP Rejimin Politik İslamcı Restorasyonunu Tamamlıyor

Saray cuntası, 15 Temmuz darbe girişimi bozgununu, programını daha etkin uygulama fırsatına dönüştürmekle kalmadı, bunu, rejimin faşist politik islamcı restorasyonunu tamamlama atağıyla bütünledi. MGK ve YAŞ'ta siyaset sınıfının egemenliğinin yasallaştırılması, kara, hava, deniz ordularının ve jandarmanın başındaki generallerin sivil siyasetteki muhataplarıyla ilgili düzenlemeler, askeri mahkemelerle ve askeri okullarla ilgili yapısal düzenlemeler, askeri yaver uygulamasına son verilmesi, kimi koruma, tören vb görevlerinin polise devredilmesi, kışlaların kent merkezlerinden taşınması gibi bir dizi uygulamanın amacı, rejimin yönetici gücü olmaksızın çıkarılmış olan sermaye düzeni ordusunun, özerkliğinin de sonlandırılmasıdır. Saray cuntası 15 Temmuz darbe girişimi koşullarından, özellikle de Fethullah Gülen teşkilatının burjuva ordu subayları içinde ve askeri okullardaki gücünün kitlelerde yarattığı "dehşetten" yararlanarak bu doğrultuda niteliksel adımlar attı.

Restorasyonu simgeleyebilecek önemdeki hamle ise, politik islamcı ideolojinin resmi devlet ideolojisi

dönüştürülmesi adımlarıdır. Saraylı diktatörün ve hükümetinin bu doğrultudaki adımları burjuvazinin hiçbir kesiminin ciddi bir engelleme çabasıyla karşılaşmıyor. Politik islamcı dönüşüme paralel olarak toplumsal yaşamda dinsel uygulama ve ölçülerin etkinleşmesi, bir baskı gücü haline gelmesi ve yasallık kazanması adımları atılıyor. "Kalpsiz dünyanın kalbi"nin "halkın afyonu" olarak politikleştirilmesine hız veriliyor.

Tayyip Erdoğan böyle bir programla Temmuz 2015'te bir saray darbesi gerçekleştirdi. "Başkanlık" olarak adlandırdığı, faşist politik islamcı Tayyip Erdoğan diktatörlüğünü fiilen uygulamaya soktu. Bir saray cuntası kurdu, hükümeti yönetme işini üstüne aldı, yeni bir başbakan atadı.

Tüm bunlar, saray ve burjuva meclis hakimiyetiyle birlikte, geniş bir kitle temelinde ve devlet örgütü içinde giderek derinleşen bir egemenliğe, kadrolaşmaya dayanılarak gerçekleştiriliyor.

15 Temmuz ve izleyen günlerde görüldüğü gibi sarayın faşist diktatörü ve partisi, AKP'nin kitle gücü içinde önemli bir ideolojik etki yaratmış durumda. Bu etki, aynı zamanda, karşıdevrimci terörün kitle-sel, grupsal ve bireysel biçimlerini

uygulama yönünde geliştirilmiş ve örgütlendirilmiş bulunuyor. Politik islamcılık ve ırkçılık kaynaşması faşist bir ideolojik zihniyete ve politik inanca çekilmiş böylesi kitleler linç grupları zemininde, nispeten dar gruplar ise karşıdevrimci terör zemininde, zalimlikte ve insan onurunu hiçe saymakta DAİŞ'çilik eşliğini hızla aşabilirler. 15 Temmuz'da öldürülen darbe girişimcileri için geliştirilen "hainler mezarlığı" ve cenazelere dinsel tören yasağı gibi uygulamalar, gırtlığı kesilmiş askerlinçe uğramış asker görüntüleri, kadınlara yönelik cinsiyetçi saldırılar faşist politik islamcı çetelerin gerçeğini anlamak için önemlidir. Kontrgerilla, sivil örgütlerini esas olarak MHP (ve kuruluşundan sonra BBP) içinde oluşturuyordu, giderek bu zemin genişlemekte, AKP, bağlı örgütler (Osmanlı Ocakları vb) ve değişik politik islamcı gruplar kontrgerilla yuvaları olarak öne çıkmaktadır.

Tayyip Erdoğan, yeni dönemde, rejimin faşist politik islamcı restorasyonunu tamamlamanın hem simgesel, hem de pratik bir ifadesi olarak, fiilen elde ettiği faşist politik islamcı diktatör konumunu resmileş-

tirmek, anayasal hale getirmek yolunda ilerleyecektir.

Faşist politik islamcı saray cuntasının programının "başkanlık" dahil kimi hedefleri, kapitalist düzenin egemenleri ve faşist, inkarcı sömürgeci rejimin hakim güçleri içinde yeni "iç mücadeleleri" mayalayacak, rejimin uluslararası ilişkilerinde değişik sürtünmeler üretecektir.

Faşist Politik İslamcı Saray Cuntasının Politik Yönü

Tayyip Erdoğan ve hükümeti, Kürt ulusal demokratik kitle hareketini, PKK'yi ve devrimci hareketi ezip dağıtmak, işçi sınıfı ve ezilenlerin politik özgürlük talebini boğmak için kentlerde ve kırlarda faşist ve sömürgeci bir kudurganlıkla hareket etmeyi, Medya Savunma Alanları'nı bombalamayı, Kürt halkının Rojava kazanımını darbeleme saldırganlığını sürdürecektir. Kontrgerilla yöntemleriyle ve insansız silahlı hava araçlarıyla suikastler gerçekleştirmek dahil, olanaklı tüm yollara başvurmak isteyecek, ulusal demokratik hareketi yenilgiye uğratmak için bölge gericiliğine ve emperyalistlere çeşitli türden tavizler vermekte, ayrıcalıklar sunmakta duraksamayacaktır.

Bağrında ilerici, devrimci birikim taşıyan emekçi semtlerinin dağıtılması veya nüfus bileşiminin değiştirilmesi, üniversitelerin "dinci nesil" yetiştirme merkezlerine dönüştürülmesi, mücadeleci sendikal hareketin ve demokratik kitle örgütlerinin cendereye alınması, devrimci ve antifaşist medyanın susturulması politik islamcı faşist saray cuntasının hedefleri arasındadır.

İşçi sınıfı ve ezilenlerin demokratik kazanımları, kadınlar, Alevi halkımız, lbgti bireyler, laik yaşam tarzı ve kültürünü benimsemiş halk kitleleri ciddi bir tehditle yüz yüzedir.

Faşist politik islamcı saray cuntasını durduracak tek şey halklarımızın faşizme karşı savaşımın tüm araç ve biçimleriyle yürüteceği mücadeledir. Yatıştırma politikaları izlemek, savunmada kalmak, yalnızca diktatörlüğü güçlendirecektir. Saray cuntasının burjuva çözüm yoluna gireceği yanılığını taşıyanlar ve değişik gelişmeler karşısındaki tutumlarını bu beklenti temelinde saptayanlar önemli politik hatalar yapmaktan, Tayyip Erdoğan'ın faşist şefliğini yasallaştırmasını kolaylaştırmaktan kurtulamaz. Yine, öncü cüreti, dışı dışı mücadeleyi, bedel ödemeyi göze alamayanlar, dönemi ölü taklidiyle atlatmak isteyenler sürecin antifaşist ve devrimci görevlerine sırt çevirmekten başka bir yere varamazlar.

Güncel Politik Görev Faşist Politik İslamcı Saray Cuntasını Yenilgiye Uğratmaktır

Ne marksist leninist komünistlerin de öznelerinden biri olduğu *birleşik kitle cephesi*, ne de şu ya da bu devrimci, antifaşist parti ve grup, faşist politik islamcı Fethullah Gülen teşkilatının askeri darbe girişimine karşı kitleleri sokağa yöneltmede, emekçi solun öncü bir direniş odağı olarak öne çıkmasında başarılı bir politika geliştirebildi. Oysa bu, yalnızca, kitle meşruiyeti imkanları çok dar olan darbecilerin askeri faşist diktatörlük ve sıkıyönetim planını akamete uğratmanın değil, sarayın faşist dikta-

törünün ve hükümetinin, 15 Temmuz darbe girişimini fırsata dönüştürerek, saray cuntası programını daha hızlı ve sert biçimde uygulamasını önlemenin, bu konudaki meşruiyet arayışlarını boşa çıkarmanın da en etkili yolu ve imkanıydı. Üstelik bunun örgütü de hazırды. *Birleşik kitle cephesi* böyle bir zeminde güçlü bir yükselişe geçebilir, “ez ve çöz” programına yeni bir barikat oluşturabilir, hücumu geçişi örgütleyebilir, emekçi sol safları genişletebilirdi.

Ne var ki, HDP'nin ulusal demokratik hareket bileşeninden kimi sözcüler tam ters bir yol izlediler. Bir süre Tayyip Erdoğan'ın “parlamentar demokrasi”yi savunma eksenli taktiğine yedeklendiler, sarayın faşist diktatörünün ve AKP'nin darbe girişiminden ders alacağını, politik rotayı “Dolmabahçe mutabakatı” yönünde kıracağını umut ettiler. İyimser beklentili demeçler verdiler. Hükümetin Abdullah Öcalan hakkındaki açıklamalarını yeterli bulup halklarımıza duyurdular. Haziran ayaklanmasının ilk günlerinde, 6-8 Ekim serhildanında, özyönetim-özsavunma direnişlerinde sergilenen, olguları doğru anlamlandıramayan, tereddütlü, halk meşruiyeti yerine, burjuva düzen meşruiyetini önde tutan anlayışı bir kez daha ürettiler. Doğaldır ki, bu politik zihniyetin yanlışlığı, yol açtığı olumsuz politik sonuçlar son örnekte daha acı biçimde görüldü.

“Ne darbe, ne diktatörlük” sloganıyla duruma müdahale edildiğinde ve mitinglerle meydanlara inmeye karar kılındığında, artık olayların hızının çok gerisinde kalmış, sarayın

faşist diktatörünün ve hükümetinin saray cuntası programı için “milli cephe” atağını, “demokrasi” bayraktarlığı demagogilerini püskürtebilecek zemin hiç değilse güncel olarak daralmıştı. “Boşluk”, HDP aracılığıyla emekçi sol tarafından değil, faşist politik islamcı saray cuntası ve hükümetinin inisiyatifindeki Yenikapı ittifakı tarafından dolduruldu.

HDP (=bileşenleri) dışındaki emekçi sol partilerin, grupların, kitle örgütlerinin de yer alacağı, HDP’den daha geniş bir hareket oluşturma tartışmalarının, CHP’nin veya içindeki “iyi niyetli” vekillerin de kapsanması yönünde zorlanması, geçmişte TÜSİAD’ın, günümüzde AKP’nin zehirli yem haline getirdiği “demokrasi” kavramının bulanıklığına sürüklenmesi, faşist diktatör Erdoğan başkanlığındaki saray toplantısı, aynı güçlerin Yenikapı cephesi, halkçı yurtsever belediye yönetimlerinin gaspı, sömürgeci savaşın yoğunlaştırılması vb konularda CHP’nin AKP’yle giriştiği işbirliği koşullarında bu sürüklenmede ısrar edilmesi ise, EMEP ve ÖDP’nin politik sefaletinin, yasalıcı parlamenter varoluşlarının vardıdığı düzeyi göstermesi bakımından önemlidir.

Halklarımıza, fiili meşru mücadeleye, antifaşist, devrimci imkan ve yöntemlere inanan, güvenen emekçi sol parti ve örgütlerin bu yönelime karşı kararlı bir tutum içinde olmak, “sol” tercih adına CHP’nin etki alanına girmiş emekçi, yoksul ve ezilen kitlelerin CHP’den kopuşması için çaba harcamak, bu doğrultuda CHP’nin, sarayın faşist diktatörü ve hükümetiyle işbirliğini en geniş kit-

leler önünde teşhir etmek sorumluluğu vardır.

Yüzünü halklarımıza dönmek, fiili meşru mücadele çizgisinde yürümek, kitlelerin sokak ve meydan mücadelelerine çekilmesine öncülük etmek, işçi grev ve direnişleriyle, köylülerin çevre kıyımına, emekçi semt halkının faşist devlet terörüne ve yoksulluğa, kadınların, devlet ve bireylerin cinsiyetçi erkek şiddetine ve cinsiyetçi uygulamalarına, Kürt halkımızın, Alevilerin, ulusal toplulukların inkara ve eşit sayılmamaya karşı mücadelesiyle, gençliğin onurlu ve özgür bir gelecek savaşımıyla etkin tarzda, her bir mevzinin bileşeni olma pratiğiyle ilişkilenmek, lgbti’ler üzerinde artacak homofobik baskı ve şiddete, sarayın faşist diktatörü ve hükümetinin Türkiye’de faşist devlet terörü kampanyasına ve Kürdistan’da sömürgeci savaşına karşı öncü bir duruş sergilemek, politik varoluşunu böyle bir zeminde üretmede ısrar etmek, emekçi solun hem görevi, hem de gelişip güçlenmesinin, daha geniş kitlelerle buluşmasının ana imkanıdır.

Bu imkanı değerlendirmenin hazır birleşik örgütleri mevcuttur. Bunların genişletilmesinin veya başkaca öznelerle ittifak yapmasının önünde bir engel yoktur. Yeter ki “çok, daha çok imza” adına, amaçtan kopuk, bürokratik, mevcut enerji ve kararlılığı da bloke edecek “beyanat birlikleri” tuzağına düşülmesin. “Birlik” eyleminin amacının, daha büyük bir mücadele, bu “daha büyük” mücadelenin güçlerinin bir araya getirilmesi olduğu unutulmasın!

HDP ve HDK, kitlelerin sorunlarından, taleplerinden, özlemlerinden hareket eden bir çizgide, fiili meşru mücadeleyi temel alarak, yasal hakları, burjuva meclis içinde ve dışındaki temsil olanaklarını son sınırına kadar değerlendirerek, Türk ve Kürt işçilerinin, ezilenlerinin, yoksullarının birleşik mücadelesinin öncülüğünü yürütebilir. MİT-DAİŞ işbirliğine dayalı kitle katliamlarının, faşist devlet terörü kampanyasının, inkarcı sömürgeci savaşın, özyönetim direnişlerine yönelik soykırımcı katliamların etkisiyle geriye çekilen, daralan, cüret kaybına uğrayan kitle hareketini, öncü kesimlerden başlayarak yeniden ayağa kaldırabilir. Milyonlarca işçinin, kadının, gencin, yoksulun, kent ve kır emekçisinin durumdan memnun olmadığını ve itiraz için bir fırsat aradığını gösteren yeterince alamet belirdi. Bardağı taşıran damlanın ne olacağını önceden kestiremesek bile, halklarımızın bağrında mayalanan öfkeyi değişik verilerde görebiliriz. HDP-HDK, politikasını bu devrimci imkan üzerine kurmalıdır. Düşünce, basın, toplantı, örgütlenme ve eylem özgürlüğü talebi, adalet ve halkların eşitliği talepleri, rejimin politik islamcı restorasyonuna paralel biçimde, yaşamın dinselleştirilmesine karşı gelişecek demokratik öfke, faşist politik islamcı diktatörü yıkmaya mücadelesinin güçlü dayanaklarıdır. Halklarımızın, ezilenlerin birleşik kitle cephesi araçları olarak HDP ve HDK, ister yeni katılımlarla, isterse de kendileri dışındaki kuvvet veya kuvvetlerle kurulacak birlikler yoluyla büyük bir halk isyanı geliştirebilirler. En faz-

la imzayı yan yana yazmak peşinde değil, gücü ne olursa olsun, sokağa çıkma, mücadele yürütme kararlılığı taşıyan kuvvetlerin eylemini birleşik hale getirmek peşinde koşulmalıdır. Bu yoldan ilerlenemiyorsa, HDP-HDK, birleşik kitle savaşımına öncülük görevini yerine getirmelidir.

Politik savaşımı, mücadelenin ya-

Ne var ki, HDP'nin ulusal demokratik hareket bileşeninden kimi sözcüler tam ters bir yol izlediler. Bir süre Tayyip Erdoğan'ın "parlamenter demokrasi"yi savunma eksenli taktiğine yedeklendiler, sarayın faşist diktatörünün ve AKP'nin darbe girişiminden ders alacağını, politik rotayı "Dolmabahçe mutabakatı" yönünde kıracağını umut ettiler.

sadı, kitle şiddetine, askeri araç ve biçimlerine dayalı tarzda yürütmek üzere kurulmuş, emekçi solun önemli partilerini bağrında toplayan HBDH, dönemin bir başka önemli şansıdır. Yapısının, politik savaşım araç ve biçimlerinin de gösterdiği gibi, HBDH, birleşik cephenin yerüstü formunun alternatifi olmadığı gibi, onun işlevlerini üslenmek gibi bir yaklaşımın ürünü de değildir. Birleşik cephenin bu yeraltı formunun

kentlerde ve kırlarda yaygınlaşması, resmi ve sivil faşist çetelerin emekçilere ve ezilenlere saldırısına, politik islamcı saray cuntasının faşist, inkarcı-sömürgeci planlarına karşı etkili bir barikat örülmesi, devrimci hücumun ve otoritenin geliştirilmesi, rejimin yönetici merkezlerinde irade kırılmasına varacak bir irade parçalanmasının oluşturulması, başta işçi, öğrenci ve köylü gençlik olmak üzere, kitlelerin yeni kesimlerinin mücadeleye yönelmesi, moral üstünlüğün emekçi sola geçmesi sonuçlarını yaratacaktır. HBDH'nin özellikle milislerde maddileşecek varlığı, emekçi semtlerde, işçi havzalarında, üniversite kampüslerinde, yurtlarda, lise bölgelerinde emekçilerin ve ezilenlerin örgütlülüğünü yayan ve etkinleştiren, devrimci otoritenin serpilip gelişmesini sağlayan, devrimci kitle şiddeti için elverişli moral ve pratik koşullar yaratan bir atılım sağlayacaktır. Bu aynı zamanda politikanın askeri araçlarla yürütülüşü için çok geniş bir kitle temeli oluşması demektir. Böyle bir temelin yaratılması için kararlı, iradi bir çalışma içinde olunmalıdır.

Faşizme ve inkarcı sömürgeciliğe karşı çok ağır bedellerle kazanılmış demokratik hak ve özgürlükler ağır bir tehlike altındadır. Faşist politik islamcı saray cuntasıyla, onun hü-

kümetiyle, ve yine onun generaller partisi artıklarından, kontrgerilla çetelerinden oluşan ırkçı faşist ittifak güçleriyle çelişkisi olan işçilerin ve ezilenlerin, Kürt halkının, kadınların, ulusal toplulukların, Alevilerin, onur, özgürlük, adalet, uluslar ve cinsler arasında eşitlik saflarında saf tutmuş güçleri, tehlike altındadır. Yaşamın politik islamcı tarzda düzenlenmesine itirazı olan işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler tehlike altındadır. Rojava tehlike altındadır.

İşçiler, kadınlar, gençler, yoksullar, emekçiler, Aleviler, ulusal topluluklar haklarını, onurlarını, can güvenliklerini, devrimci ve demokratik taleplerini savunmak için silahlanmalı, yaşam alanlarında, faşizme, inkarcı sömürgeciliğe karşı emekçilerin ve ezilenlerin devrimci otoritesini oluşturup geliştirmek yolundan ilerlemelidir.

Faşist politik islamcı saray cuntasının "ez ve çöz" programına karşı, zafere kilitlenmiş bir savaşım döneminin kritik bir evresindeyiz. Gerek birleşik cephenin yerüstü ve yeraltı örgütleri gerekse tek tek parti ve gruplar tarafından yükseltilecek mücadele, kitlelerin, faşist-sömürgeci "ez ve çöz" programına itiraz istek, duygu ve arayışı uyanacak olan yeni kesimleriyle buluşma kanallarını da genişletecektir.

Cerablus İşgali Türkiye Cumhuriyeti'ni Kurtarır Mı?

İnan Özgür

Ömrü bir asra yaklaşan Türkiye Cumhuriyeti, durmaksızın derinleşmekte olan bir varoluşsal kriz yaşıyor. Cumhuriyetin Kürtlerin ulusal inkarına dayalı tekçi kurucu harcı, ne ideolojik ne de politik açılardan, artık cumhuriyeti taşıma gücünü gösteremiyor. Kürt ulusal demokratik mücadelesi, "fabrika ayarları" ırkçı ve inkarcı sömürgecilikle karakterize olan Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihsel varoluş temellerini geri dönülmezcesine öğütmeye, varoluşsal krizini boyutlandırmaya devam ediyor.

Güncel olarak, Bakur'da özyönetimlerin yayılmasında ve Rojava'da kantonların birleşmesinde kendi yıkılış olasılığını gören Türkiye Cumhuriyeti, Kürtlerin ulusal demokratik statü kazanmalarına götüren bu hamleleri bertaraf etmek için tüm imkanlarıyla saldırıyor.

Faşist politik islamcı saray iktidarı, Cerablus işgalini, Mercidabık Savaşı'nın 500. yıldönümüne denk getirerek yaptığı analogiyle, Osmanlılık, sultanlık ve halifelik hayallerini de yansıttığı bir gövde gösterisine dönüştürmek istedi. Sultan Selim'in Mısır seferi sırasında Memlûk devletiyle 24 Ağustos 1516'da Halep'in kuzeyinde yaptığı bu savaşın sonucunda, Suriye, Lübnan ve Filistin toprakları Osmanlı'ya geçmişti.

Fakat bundan çok daha ilginç bir çağrışım, İngiliz subay ve diplomat T.E. Lawrence'ın, yani bilinen adlandırılmayla "Arabistanlı Lawrence"ın, Arapların birinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında Osmanlı-Türk

sömürgeciliğine karşı yükselttikleri bağımsızlık mücadelelerinde boy göstermesinden sadece birkaç yıl önce, arkeolog olarak Cerablus'ta bulunması olabilir. Bilinir ki, bir yüzyıl evvel, artık son demlerindeki Osmanlı devleti, Mercidabık Savaşı'yla almış olduğu tüm toprakları ve daha da fazlasını yitiriyor, Sykes-Picot Anlaşması Ortadoğu'nun yeni sınırlarını çiziyordu.

Türkiye Cerablus İşgaliyle Ne Amaçlıyor?

Cerablus işgalinin Rojava bütününde Kürt ulusal demokratik iktidarlaşmasını önlemeye dönük bir hamle olduğu her türlü kuşkunun ötesinde. Zaten hem "Fırat Kalkanı"

adlandırması hem de olayların gelişim seyri bunu fazlasıyla doğruluyor.

Türk burjuva devleti, YPG'nin Fırat'ın batısına yayılmasını ve Kobanê ile Efrîn kantonlarını birleştirmesini, ne pahasına olursa olsun engellenmesi gereken bir tehdit olarak kavıyor. Nitekim, YPG'nin batıya ilerleyişi karşısında Fırat nehri boyunca bir kalkan oluşturmayı tasarlayan TSK, işgalin henüz ilk günlerinde DAİŞ'le değil DSG (De-

Faşist politik islamcı saray iktidarı açısından, Cerablus'un DAİŞ'in elinden TSK ve ÖSO çetelerine geçmesi, Rojava devrimi karşısında bir kostüm değiştirme niteliği taşıyor. Türk devletinin, Cerablus'tan çekilmesi için DAİŞ'le zımnî bir anlaşma içinde olduğu görülüyor.

mokratik Suriye Güçleri) ve YPG güçleriyle savaşmaya yöneldi. Belli ki, Atme'den İdlib'e uzanan sınır bölgesinin halen El Nusra'nın elinde olması ve çete geçişlerine açık kalması, sınırlarının güvenliğinin sağlanmasından bunca bahseden Türk devletini pek o kadar ilgilendirmiyor.

Faşist saray diktatörlüğü Suriye'de "tampon bölge" adı altında bir işgal gerçekleştirmeyi uzun süredir hedefliyordu. Reyhanlı'da patlatılan bombalar dahi böyle bir işgali meşru kılma arayışıyla bağlantılıydı. Fakat bu hedefin gerçekleştirilme-

si, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın Suriye'den Türkiye'ye birkaç füze attırıp ardından tankları Suriye'ye sürme hesabını dile getirdiği sözlerindeki kadar kolay olmadı. Zira emperyalistler ve bölge devletleri Türkiye'nin işgal hedefine yeşil ışık yakmıyorlardı. Rus jetinin düşürülmesinden sonraysa, sadece karadan işgal değil, havadan hareketler de imkansız hale gelmişti.

Sömürgeci faşist rejim, sınırlarını önce El Nusra'nın, ardından DAİŞ'in kontrolüne bırakmıştı. Erdoğan ve AKP'nin DAİŞ'i Kobanê'nin işgaline yönlendiren politikası, muzaffer Kobanê savunmasıyla kritik bir yenilgi almıştı. Fakat faşist politik islamcı Erdoğan iktidarı, emperyalistlerle sürtüşme pahasına, DAİŞ'i Rojava devrimine karşı destekleme ve kullanma politikasında ısrarını sürdürmekteydi. YPG Girê Spî'yi DAİŞ'ten alıp Cizîrê ve Kobanê kantonlarını birleştirdiğinde Türk devleti yine hararetlenmiş, sınır boyu YPG'nin kontrolüne geçer geçmez sınır kapılarını kapatarak top atışlarına başlamıştı.

Türk devletinin ABD'yle geçen kış yaptığı anlaşmaya göre, Türkiye fiilen DAİŞ'e karşı pozisyon alacak, Cerablus-Azez hattını Türkiye'ye bağlı ÖSO (Özgür Suriye Ordusu) denilen çeteler tutacak, YPG ise Fırat'ın batısına geçmeyecekti. Ardından Şubat'ta İncirlik'te, ABD'nin devreye girmesiyle, bu kez Minbic Askeri Meclisi ile Türk devlet görevlileri arasında Minbic hamlesi gündemli bir toplantı gerçekleştirildi. Fakat, Minbic hamlesinin Türkiye güdümlü çetelerin katılımıyla

yapılmasını isteyen saray iktidarının adres gösterdiği komutanların aslında El Kaideci oldukları açığa çıkarılınca, Türk devletinin Minbic'le ilgili herhangi bir inisiyatif alması mümkün olmadı.

Oysa Rojava devriminin gelişiminde en önemli köşetaşlarından biri Kobanê zaferiyse, diğeri de Minbic zaferidir. Kobanê savunması DAİŞ'i yenilgiye uğratarak nasıl Rojava devrimine hayat aşısı yaptıysa, Minbic'in alınması da Rojava devrimini her üç kantonu pratikte birleştirmenin eşliğine getirdi.

Ve DSG'yle beraber YPG ve YPJ Minbic'e zafer bayrağını dikince, Türkiye güdümlü çeteler de Cerablus-Azez hattını ele geçirmekte kayda değer bir ilerleme sergileyemeyince, sömürgeci faşist Türk devleti bu defa doğrudan kendi askeri kuvvetlerini sahaya sürdü.

Türkiye'nin Korkusu Neden?

AKP iktidarı, "stratejik derinlik" perspektifini ve Osmanlı İmparator-

luğu göndermeli yayılcı emellerini, Arap devrimci süreci patlak verdiğinde, Ortadoğu'da bir Sünni eksen oluşturmak ve Erdoğan'ı Müslüman Kardeşler çizgisinde kurulacak yeni Sünni iktidarların bölgesel hamisi katına yükseltmek doğrultusunda somut bir dış politikaya dönüştürmüştü. Fakat bu Ortadoğu politikası, Sünni eksen inşası gitgide tıkandıkça, kendine özgü amaçlarıyla DAİŞ sahnede etkinleştikçe, Mısır'da Müslüman Kardeşler hükümeti askeri darbeyle devrilince, Irak'ta Türk devletiyle işbirliği halindeki güçler etkisizleşince, Suriye'de Esad'ın kısa vadede devrilemeyeceği belirlenince ve Türkiye'nin girişimleri ABD ve Rusya'yla daha derin çelişkilere düştükçe, tamamen bir iflasla yüz yüze geldi. İflasın siyasi faturası da başbakanlıktan alınan Ahmet Davutoğlu'na kesilmiş oldu.

Böylece gelinen aşamada, sömürgeci faşist saray rejiminin Ortadoğu'da tek önceliği olarak, Kürtlerin bölgede demokratik bir

ulusal statüye kavuşmalarının engellenmesi amacı kaldı.

Ortadoğu'da eski emperyalist ve sömürgeci statükoların yıkılmakta ve mevcut ulus-devlet sınırlarının çözülmekte olduğu bir tarihsel kesitte, yani içinden geçmekte olduğumuz bu siyasi altüst oluş döneminde, Kürt özgürlük hareketinin kazandığı her yeni ulusal demokratik mevzi, Türk egemen sınıflarından başlıca siyasi figürlerin adeta ölüm korkusuna tutulmalarına neden oluyor. Zira ömrü

ABD, Rojava devrimini siyaseten desteklemeksizin, YPG'yle askeri çerçevede işbirliği yapıyor. Fakat ABD, bir mali-ekonomik sömürge olan Türkiye'yle yapısal siyasi ve askeri bağlarını da durmaksızın yeniden üretiyor.

bir asra yaklaşan Türkiye Cumhuriyeti, durmaksızın derinleşmekte olan bir varoluşsal kriz yaşıyor. Cumhuriyetin Kürtlerin ulusal inkarına dayalı tekçi kurucu harcı, ne ideolojik ne de politik açılardan, artık cumhuriyeti taşıma gücünü gösteremiyor. Kürt ulusal demokratik mücadelesi, "fabrika ayarları" ırkçı ve inkarcı sömürgecilikle karakterize olan Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihsel varoluş temellerini geri dönülmezcesine öğütmeye, varoluşsal krizini boyutlandırmaya devam ediyor.

Güncel olarak, Bakur'da özyönetimlerin yayılmasında ve Rojava'da kantonların birleşmesinde kendi yıkılış olasılığını gören Türkiye Cumhuriyeti, Kürtlerin ulusal demokratik statü kazanmalarına götüren bu hamleleri bertaraf etmek için tüm imkanlarıyla saldırıyor. Faşist politik islamcı saray iktidarının Bakur'la ilgili saldırganlığı özyönetim kentlerinde taş taş üstünde bırakmamaktan ve parlamenter dokunulmazlıkları kaldırmaktan belediyelere kayyum atamaya varırken, Rojava'yla ilgili saldırganlığı da PYD'nin Cenevre görüşmelerinden dışlanmasını sağlamaktan Cerablus'un doğrudan işgaline uzanıyor. AKP, MHP ve CHP'yi saray şemsiyesi altındaki milliyetçi cepheleşmede buluşturan da, işte her şeyden önce, Kürt ulusal demokratik kazanımlarına böylesine ortak düşmanlıkları oluyor.

Gezi isyanıyla sarsılan, 6-7 Ekim Kobanê serhıldanıya geri adıma zorlanan, 7 Haziran genel seçimlerinde yenilgi alan ve özyönetim hendekleriyle dengesi iyice bozulan faşist politik islamcı iktidar, aynı süreçte devletteki yarılmanın 15 Temmuz darbe girişimiyle doruğa tırmandığı bir durumla karşı karşıya kaldı. Yönetememe bunalımından kurtulamayan faşist saray cuntası, kemalistlerle/ulusalcılarla ve ırkçı faşistlerle geliştirdiği yeni ittifaka dayanarak ve akim kalan darbeyi bir karşı-darbeye yanıtlayarak, bir yandan Fetullahçı örgütlenmeyi devletten tümüyle temizlemenin, diğer yandansa Kürt ulusal demokratik mevzilerini olabildiğince tasfiye etmenin adımlarını atıyor. Politik bakımdan hayli

zayıflamış pozisyonunu, kendisi için en güncel ve en acil tehditleri püs-kürterek, güçlendirmeye uğraşiyor.

Türk burjuva devleti, Cerablus işgaliyle, Rojava kantonlarının birleşmesini şimdilik frenlemiş görünüyor. İşgalci askeri kuvvetleri ve yeni nüfuz alanıyla faşist saray iktidarı, emperyalist pazarlık masasında, gerek Suriye'nin gerekse Rojava'nın geleceğine etkide bulunma imkanlarını artırdığını düşünüyor. Erdoğan, işgal için -PYD ve DSM (Demokratik Suriye Meclisi) hariç- tüm siyasi aktörlerin onayını almış olmakla, özellikle bölgede belirleyici emperyalist güçler olan ABD ve Rusya ile yaşadığı gerilimin dozunun düştüğünü hesaplıyor. Tayyip Erdoğan, hem halklar hem de emperyalistler nezdinde "güçlü lider" imajı çizerek, 15 Temmuz kabusundan kurtulmak istiyor. Ama madalyonun bir de diğer yüzü var.

DAİŞ Niçin Cerablus'u Savunmadan Terk Etti?

DAİŞ'in Bakur'da Antep Kürt düğününe katliam saldırısı, Rojava'da Minbic yenilgisinin bir nevi intikamı niteliğindedir. Fakat, Ocak 2014'te Cerablus'u ele geçirmiş olan DAİŞ, bu önemli askeri ve lojistik üssünü, Minbic'i sonuna değin savunmasının tersine, savaşmaksızın işgalci Türk ordusuna bıraktı.

Faşist politik islamcı saray iktidarı açısından, Cerablus'un DAİŞ'in elinden TSK ve ÖSO çetelerine geçmesi, Rojava devrimi karşısında bir kostüm değiştirme niteliği taşıyor. Türk devletinin, Cerablus'tan çekilmesi için DAİŞ'le zımni bir anlaş-

ma içinde olduğu görülüyor. Zira DAİŞ'in ve ardından ÖSO'nun başaramadığı YPG'nin önünü kesme rolünü, şimdi dolaysızca işgalci TSK güçleri devralmış oluyor. "Suriyeli muhalifler" diye lanse edilen ÖSO çetelerinin varlığı da, Türk sömürgeciliğinin Cerablus işgaline devletler nezdinde meşruiyet kılıfı sağlamakta kullanılıyor. Nurettin Zengi Hareketi, Sultan Murat Tugayı, Suriye Türkmen Ordusu, Ahrar-uş Şam, Ceyş-ül İslam gibi Türk devleti güdümlü ge-

Cerablus işgalinden yalnızca bir hafta önce, Esad rejiminin iç savaş boyunca ilk kez YPG'ye karşı hava kuvvetlerini kullanarak gerçekleştirdiği Hasekê saldırısı ve yine ilk kez YPG'ye "terörist" nitelimesinde bulunması, aslında Esad-Erdoğan uzlaşısının bir işaretiydi.

rici gruplar bu işgale angaje ediliyor.

DAİŞ açısındansa, TSK kuşatması altında uzun süreli tutunmasının zaten imkansız olduğu Cerablus'tan çekilmek, onun bu dönemeci en az kayıp ve en fazla kazançla dönme taktiği izlediği anlamına geliyor. DAİŞ, belli ki, TSK'nın esasen YPG'yle karşı karşıya gelmesinin ve böylece kendisi için politik-askeri yönden avantajlı bir sonuç ortaya çıkmasının hesabını yapıyor.

Bütün bunlarla beraber, DAİŞ'in -Cerablus'un aksine- El Bab'ı var

gücüyle savunması muhtemel. Çünkü El Bab onun Şehba bölgesindeki son büyük üssü ve Rakka'nın kuzeye açılan tek kapısı durumunda.

ABD Türkiye'ye Niçin İşgal Onayı Verdi?

Türk burjuva devleti, dün, sadece YPG'ye/PYD'ye karşı olan değil, aynı zamanda Esad yönetimine karşı da Halep'e doğru sızan bir işgal sahası oluşturmak için ABD'den izin alamamıştı. Böyle bir işgal sahasını "tampon bölge" veya "uçuşa yasak bölge" olarak tanımlıyordu. Bugünse ABD, Türk devletinin Cerablus-Azez hattında bir işgal sahası açmasına izin vermiş bulunuyor.

Uzun süredir, ABD Türkiye'yi Rojava topraklarında "tampon bölge" kurmaya değil, DAİŞ'e karşı fiili konum almaya itiyordu. Ve şimdi de, Türk devletinin işgal hareketna DAİŞ'e karşı savaşıma sınırlılığında onay verdi. ABD'nin harekate hava desteği vermesinin, aslında işgalci Türk ordu güçlerini gözetim altında tutmakla da ilgili olduğu görüldü. Nitekim TSK YPG'yle çatışmaya başlar başlamaz, ABD hemen devreye girerek Türk devletini YPG'yle ateşkes yapmaya zorladı. Türkiye, her ne kadar yalanlıyor olsa da, böylece YPG'ye dönük saldırılarını durdurmaya mecbur kaldı.

ABD'nin Cerablus işgali için Türkiye'nin dayatmalarına onay vermesinde, saray iktidarıyla süren gerilimin, Erdoğan'ın siyaseten Rusya'yla daha fazla yakınlaşmasıyla sonuçlanabilecek bir tırmanışını tercih etmemesi de etkili oldu. Zira başarısız kalan 15 Temmuz darbe

girişimiyle ABD'nin ilişkisi, faşist saray iktidarı ile Amerikan emperyalizmi arasındaki gerilimi zaten yeterince artırmıştı.

ABD emperyalizmi, bir yandan YPG'yle ve öte yandan Türk devletiyle sürdürdüğü ilişkileri dengede tutmak istiyor. ABD'nin bölgede DAİŞ'i geriletme önceliği, Rojava'da YPG'nin DAİŞ'e karşı başarıyla savaştan tek istikrarlı büyük askeri güç olması gerçekliğiyle çakışıyor. Bu nedenle ABD, Rojava devrimini siyaseten desteklemeksizin, YPG'yle askeri çerçevede işbirliği yapıyor. Fakat ABD, bir mali-ekonomik sömürge olan Türkiye'yle yapısal siyasi ve askeri bağlarını da durmaksızın yeniden üretiyor. Rojava'nın bugünkü düğüm noktasında ABD'nin YPG'yle ve Türkiye'yle ayrı ayrı yürüttüğü ilişkileri dengede tutma tavrı -ki belki de, CIA'in ÖSO'yla ve Pentagon'un da YPG'yle askeri ilişkileri sürdürdüğü şeklindeki yorumlar, söz konusu gerçeğin bir başka ifadesi olarak okunabilir-, Türk devletine YPG'yi hedeflememesi ve DAİŞ'le savaşıması şartıyla Cerablus-Azez hattına yerleşme izni vermesinde ve YPG'ye de askeri destek sağlarken Fırat'ın batısına yayılmamayı telkin etmesinde somutlaşıyor.

Bu arada, ABD'nin Türk devletine verdiği işgal izninin fiziki kapsamı da netleşiyor. Türk burjuva devleti işgal güçlerini 97 km'lik sınır boyunca 40 km kadar derinliğe indirmenin, Minbic'in kontrolünü ele almanın ve bütün bu alana "uçuşa yasak bölge" resmiyeti kazandırmanın pazarlığını yapıyor olsa da, işgalin Cerablus-Azez hattında ve ancak 5 ila 15 km

derinliğinde gerçekleşmesine onay verildiği açığa çıkıyor.

Türkiye'nin Esad'a Dair Politikası Değişti Mi?

Davutoğlu'nun görevden alınmasından bir süre sonra, Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş, "Başımıza ne geldiyse Suriye politikası yüzünden geldi" demişti. AKP hükümetinin hezimetle uğrayan Suriye politikasının gözden geçirilmekte olduğunun ilk açık işaretiydi bu. Esad'ın kısa vadede devrilemeyeceği -hele de Rusya ve İran'ın sahada askeri güçlerini koymalarıyla- çoktan ortaya çıkmışken ve ABD de Esad'ın düşmesi önceliğini artık askıya almışken, Erdoğan ve AKP hükümeti "Esad'lı geçiş" formülüne itirazını gitgide geriye çekmek zorunda kaldı.

Perinçek'in Vatan Partisi'nden kontrgerillacı eski generaller, saray iktidarının iplerin kopmuş olduğu Rusya ve Suriye'yle tekrar görüşme masasına oturmasının taşeronluğunu yaptılar. Böylece ilişkiler, uluslararası burjuva diplomaside "modus vivendi" denen bir duruma evrildi. Bu görelî uzlaşî durumunda, Erdoğan iktidarı Esad rejiminin yıkılması girişimlerinden vazgeçerken ve hatta Halep savaşına sürdüğü çetelerin bir kısmını oradan çekerken, buna karşılık olarsa, Esad yönetimi Türkiye'nin Cerablus'ta geçici işgalini kabullendi. Esad açısından bu, rejimin pozisyonunu siyaseten sağlamlaştıracak bir manevra olmanın yanı sıra, Suriye iç savaşındaki en kritik halkalardan biri olan Halep'te askeri üstünlük sağlamasının yolunu açan bir gelişme anlamına geldi.

Tayyip Erdoğan'ın Antep'te düzenlediği mitingde Esad'ın adını anmaması ve ama PYD'nin kökünü kazımdan bahsetmesi kadar, Suriye'nin Cerablus'taki işgali sadece düşük perdeden bir kınamayla adeta geçiştirmesi de dikkat çekiciydi. Cerablus işgalinden yalnızca bir hafta önce, Esad rejiminin iç savaş boyunca ilk kez YPG'ye karşı hava kuvvetlerini kullanarak gerçekleştirdiği Hasekê saldırısı ve yine ilk kez YPG'ye "terörist" nitelemesinde bulunması, aslında Esad-Erdoğan uz-

Rojava'da PYD/YPG-YYPJ çizgisinin her yeni politik ve askeri zaferi, yarın Başur'daki politik güç dengelerinin de değişmesi anlamına geleceğinden, Barzani'yi fazlasıyla tedirgin ediyor.

laşısının bir işaretiydi. Üstelik İranlı Besic birliklerinin ve Hizbullah güçlerinin de Hasekê çatışmalarında Esad'a bağlı kuvvetlerin yanında yer aldıkları ortaya çıktı.

AKP hükümeti, Cerablus işgali öncesinde İran'la da bir diplomasi trafiğine girmiş ve onay almıştı. Esad karşıtı politikasından geri adım atması, faşist saray iktidarının Rojava sorununda İran'la anlaşmasının yolunu açmıştı. Zira İran molla rejimi için, Suriye'de Esad rejiminde ve Lübnan'da Hizbullah etkinliğinde ifadesini bulan bir tür Şii eksenin mevcudiyeti, onun bölgesel hege-

monya politikasının temel bir dayanağını teşkil ediyor.

Nihayetinde, Kürdistan'ın üç parçasını ayrı ayrı sömürgeci boyunduruk altında tutan üç devletin -yani Türkiye, Suriye ve İran'ın- Cerablus işgali etrafındaki kısmi uzlaşısı, her üç devletin de Rojava'da Kürt ulusal demokratik kazanımlarının genişlemesine karşıtlıkta buluşma-

YPG'yle askeri işbirliği yapan ABD, emperyalist niteliği gereği, Rojava'daki halkçı demokratik iktidarlaşmayı siyaseten desteklemediği gibi, halkçı demokratik yönetim modelinin Kuzey Suriye Federasyonu olarak Minbic'e ve başka yerlere yayılmasına da sıcak bakmıyor.

larından kökleniyor. Tarihin ironisi midir bilinmez, İran ve Irak'ın Güney Kürdistan'da Mustafa Barzani liderliğindeki Kürt ulusal güçlerine karşı ittifakının 1975 Cezayir Anlaşması'yla tesis edilmesi gibi, bugün Kürt karşıtı Türkiye-Suriye-İran anlaşması da İran'ın arabuluculuğunda yine Cezayir'de bağlanmış oluyor. PKK, PYD ve PJAK'ın mücadeleleri karşısında her üç devlet, birleşik bir Kürdistan'ın ufukta belirmesini engellemekte örtüşen çıkarılara sahipler.

Rusya İşgal Denklemine Neresinde?

Türk devletinin Rus savaş uçağını düşürüp ardından Rusya ile NATO'yu ve ABD'yi karşı karşıya getirme girişimi, bir bumerang gibi dönerek, saray iktidarını vuran ve sonuçta Erdoğan'ı Putin'den özür dilemek zorunda bırakan bir krize dönüşmüştü. Türkiye'nin Esad'a ilişkin politikasının değişimini ve Erdoğan-Putin görüşmesini takiben, Türk devleti Rusya'nın da Cerablus işgaline göz yummasını sağlamayı başardı.

Rusya'nın Suriye politikasının önceliği, hegemonyası altında bir Suriye iktidarını ayakta tutma ve böylece Ortadoğu ve Akdeniz'deki emperyalist rekabette başlıca dayanağı olan Suriye'deki askeri üslerinin kalıcılığını güvenceleme hedefinde özetlenebilir. Rusya bu yüzden Esad rejimiyle ittifak halindeyken, DAİŞ ve El Nusra'nın yanı sıra, "Suriyeli muhalifler" denen diğer tüm politik islamcı güçleri de "terörist" sayarak bombalıyor.

Bir yandan Erdoğan iktidarıyla ABD arasında açılan mesafeden Rusya'nın politik bakımdan yararlanma imkanının doğması, diğer yandan da Erdoğan'ın gerek Rusya'ya diz çökmesi gerekse Halep'i rejimden kopartma ve Esad'ı düşürme politikasından geri adım atması, Rusya'nın Türkiye'yle Cerablus konusunda uzlaşmasının zemini oldu. Türk devletinin Rusya'yla çatışma halindeki Kırım Tatarlarına ve Çeçenlere destek sağlayan politikası da böylece boşa düştü. Esad rejimine dayanan Rus emperyalizmi ise,

Suriye'de hem Türk devletiyle hem de PYD'yle ilişkileri dıştılamayan bir politik çizgide durmaya yöneldi.

Barzani Rojava'da Ne Çeviriyor?

Cerablus işgali başlarken, Barzani Ankara'ya çağrıldı. Faşist Türk burjuva diktatörlüğünün izlediği Kürt düşmanı politikaya entegre olan Barzani ihanetçiliği, Cerablus işgalini desteklemekten de geri durmadı. Böylece Barzani ırkçı ve sömürgeci işgali Kürtler nezdinde meşrulaştırmaya dönük oyunun piyonu olmakla kalmadı, "Rojava Peşmergeleri" olarak adlandırılan KDP'ye bağlı silahlı bir gücün işgalci TSK birliklerinin himayesinde YPG'ye karşı savaşmak üzere konumlandırıldığı şeklinde haberler de ortalığa saçıldı.

Barzani'nin Cerablus işgali sorununda faşist saray rejimiyle işbirliği yapmasında şaşılacak bir yan yok. Zira Barzani, Kuzey Suriye Federasyonu'nun ilan edildiği gün, Başur ile Rojava arasındaki sınır kapısı olan Semalka'yı kapatmış, Rojava'ya uygulanan ambargonun aleti olmuştu. SUK (Suriye Ulusal Konseyi) isimli Türkiye işbirlikçisi yapılanma ve MİT'in Rojava'da ENKS (Suriye Kürt Ulusal Konseyi) ile işbirliğine dayalı bir dizi suikast gerçekleştirdiği açığa çıkmıştı. Dahası, 27 Temmuz'da Qamişlo'daki DAİŞ katliamına KDP güdümlü ENKS'nin de karıştığı anlaşılmış, 62 kişinin öldüğü katliamın ardından Rojava'da güvenliğin ancak "Rojava Peşmergeleri" eliyle sağlanabileceğinin propagandası yapılmıştı.

Rojava'da PYD/YPG-YPJ çizgisinin her yeni politik ve askeri za-

feri, yarın Başur'daki politik güç dengelerinin de değişmesi anlamına geleceğinden, Barzani'yi fazlasıyla tedirgin ediyor. Zaten Güney Kürdistan'da politik iktidar meşruiyeti zayıflayan ve petrol fiyatlarındaki dramatik düşüşle iktisaden de zor durumda kalan KDP ve Barzani'nin, zümre çıkarlarını kolladıkça Türk devletinin himayesine muhtaç kalacağı ve gerek Başur'da gerekse Rojava'da Türk faşist sömürgeciliğinin Kürtler içindeki dayanağı olmayı görünür gelecekte de sürdüreceği söylenebilir.

YPG Kobanê'yle Efrîn'i Birleştirebilecek Mi?

PYD, Suriye'deki iç savaş yangınında ve emperyalist müdahaleler ortasında, Rojava devrimini ilerletmeye ve egemen sınıfların emperyalist ve gerici güçleri karşısında ezilenlerin bağımsız çizgisinde yürümeye devam ediyor.

Geçen yıl kurulan, ana gövdesi YPG'den oluşan, Hol ve Şeddad hamlelerini gerçekleştiren DSG, Minbic'in DAİŞ'ten özgürleştiril-

mesini de başardı. Kobanê ve Efrîn arasındaki Şehba bölgesinin kilidi olan Minbic'in kurtarılması, hem 40 km kuzeydeki Cerablus'un hem de 45 km batıdaki Bab'ın alınmasının kapısını açtı. DSM (Demokratik Suriye Meclisi) tarafında Mart ayında Kuzey Suriye Federasyonu ilan edilmişti. Minbic, El Bab, Cerablus, El Raî, Azez ve Mare'nin de bu federasyonun sınırları içinde yer alması kararlaştırılmıştı.

ABD-YPG ilişkilerinin hangi nitelikte seyrettiğini gösteren Minbic hamlesinin, bir bakıma, ABD'ye rağmen yapıldığını söylemek isabetli olur. ABD Rakka'ya yönelik bir operasyona öncelik tanıyordu ve askeri güçlerin Rakka hamlesine göre pozisyon almasını dayatıyordu. YPG ve DSG buna karşın Rojava devriminin kendi önceliklerine göre hareket etti ve Minbic hamlesinde ısrarcı oldu. Ve nihayetinde, hamle-ye çok kısıtlı ve adeta mecburiyetten askeri destek veren ABD'nin önemli bir rolü olmaksızın, büyük bedeller pahasına Minbic hamlesi başarıya ulaştırıldı. YPG, YPJ, MLKP, BÖG ve Enternasyonal Özgürlük Taburu Minbic'i özgürleştirmenin onurunu taşıdılar. ABD'nin şimdi Türk devletinin Cerablus işgaline onay vermesi ve YPG'ye Fırat'ın batısından geri çekilmeyi dayaması, bu yüzden, PYD ve YPG'nin ABD güdümüne girmeyişi karşısında başvuru bir tür Amerikan şantajı olarak da okunabilir.

ABD'nin YPG'yle askeri işbirliğine girmesi, tamamen YPG'nin DAİŞ'e karşı mücadelede başlıca rolü üstlenmesiyle ve DAİŞ'i askeri

bakımdan durdurabildiğini pratikte ortaya koymasıyla gerçekte. Muzafer Kobanê direnişi, tüm dünyada enternasyonalist devrimci bir yankı uyandırırken, o dönemde DAİŞ'le mücadeleyi öncelik saymaya başlayan ABD'yi de Kobanê savunmasına müdahil olmaya ve YPG'yle ilişkilerini geliştirmeye mecbur bıraktı.

YPG DAİŞ'le savaşıyor, yer yer Esad rejimiyle çatışmalara giriyor, Barzani'nin provokasyonlarıyla uğraşıyor, hem de Türk devletinin saldırganlığını boşa çıkarmaya çalışıyor. Bu arada, ABD'yle askeri işbirliğinden de Rojava'nın özgürleştirilmesi doğrultusunda yararlanıyor. Fakat YPG'yle askeri işbirliği yapan ABD, emperyalist niteliği gereği, Rojava'daki halkçı demokratik iktidarlaşmayı siyaseten desteklemediği gibi, halkçı demokratik yönetim modelinin Kuzey Suriye Federasyonu olarak Minbic'e ve başka yerlere yayılmasına da sıcak bakmıyor. ABD üstelik Rusya, İran, Türkiye, Suudi Arabistan, Katar, İsrail gibi devletlerle değışen dengelere göre hareket ediyor. Örneğin, YPG'yle askeri işbirliğine rağmen, PYD'nin Cenevre masasına oturması yönünde bir siyasi ağırlık koymaktan kaçındığı biliniyor.

Sonuçta Rojava devrimi, emperyalistlerin, bölge devletlerinin ve onların çete uzantılarının, DAİŞ'in, irili ufaklı başkaca politik islamcı silahlı grupların, KDP'nin yer aldığı çoklu bir politik ve askeri denklem içinde kendi özgün yolunu açarak ilerliyor.

YPG, hiç kuşkusuz, Azez ve Cerablus'u özgürleştirmeyi güncel politik-askeri hedef olarak kavıyor.

Türk devletinin Cerablus işgali bugün bu hedefin ertelenmesini getirse dahi, El Bab üzerinden Kobanê ile Efrîn'in birleştirilmesi yine de mümkün. YPG ve DSG'nin Bab hamlesine bu aşamada girişip girişmeyeceği, Türk devletinin Cerablus işgalinin düğüm noktasını oluşturduğu güncel denklem içindeki politik ve askeri güç dengelerinin nasıl şekilleneceğine bağlı.

Cerablus İşgali Sonrası Ne Olur?

Kerry-Lavrov pazarlıklarından çıkan ABD-Rusya uzlaşısı ve geçici ateşkesin, Suriye'de "terörist örgütler" sınıflandırmasının yeniden yapılması ve Halep-İdlib hattının kaderinin belirlenmesi yönünde genişletilmesi bekleniyor. Fakat ABD ve Rusya, geçici ateşkese uyulmadığı gerekçesiyle, birbirlerine karşılıklı suçlamalar yöneltmekten de geri kalmıyorlar.

ABD, DAİŞ ve El Nusra haricindeki güçlerin katılacağı ve Suriye'de Amerikan emperyalizminin çıkarlarıyla uyumlu bir stratejik anlaşmayı getirebilecek yeni bir güç dengesinin damga vuracağı bir platform tesis etmek istiyor. Fakat Suriye'de etkin farklı politik aktörlerin altına imza atabilecekleri herhangi bir stratejik anlaşma yakın gelecekte olası görünmüyor.

Önümüzdeki süreçte sömürgeci faşist Türk burjuva devletinin Rojava'yı yıkmakta ifadesini bulan politik önceliği ile ABD ve Rusya'nın DAİŞ'i yıkmakta somutlaşan politik öncelikleri arasındaki gerilimin süreceği öngörülebilir. Türkiye Cerablus işgaliyle şu anda bazı avantajlar elde

etmiş gibi görünse de, saray iktidarı işgal oyununu kendi başına oynama yolundan yürümeye kalkarsa işin renginin değişeceği bellidir.

Cerablus işgali faşist saray diktatörlüğünün gücünün değil zayıflığının ifadesidir. Türk devleti Rojava devrimini boğmaya dönük bir uluslararası karşıdevrim cephesi meydana getirmeye kilitlenmiş halde-

Sonuçta Rojava devrimi, emperyalistlerin, bölge devletlerinin ve onların çete uzantılarının, DAİŞ'in, irili ufaklı başkaca politik islamcı silahlı grupların, KDP'nin yer aldığı çoklu bir politik ve askeri denklem içinde kendi özgün yolunu açarak ilerliyor.

dir. Erdoğan ABD'den Barzani'ye, Rusya'dan Suriye ve İran'a değin bölgede etkili tüm gerici politik aktörleri böyle bir cephede birleştirmeyi arzuluyor. Fakat Ortadoğu ve Suriye'deki çoklu politik denklem ve saflaşmalar bugün böyle bir anti-Rojava cephesini olanaklı kılmıyor.

Türkiye'nin Amerikalı ve Avrupalı emperyalistlerin mali-ekonomik sömürgesi olmasına ve işbirlikçi Türk sermaye oligarşisinin Batılı emperyalizmin ekseninden uzaklaşmayı siyaseten kesinkes desteklememesine rağmen, Erdoğan ve faşist saray iktidarının ABD ve AB'ye mesafeli ve özgün çıkarlarını gözetken iç ve dış politikalarda ne derece derinleşebile-

ceği meçhul. Erdoğan ve AKP, emperyalist rekabetin keskinleşmesi ve ABD hegemonyasının sarsılmasıyla oluşan uluslararası politik manevra sahasında, ABD ve AB çıkarlarıyla sıklıkla sürtünen bir politik çizgi izliyor. Fakat Amerikalı ve Avrupalı emperyalistlerle Ortadoğu'nun başlıca sorunlarında çelişkili olmak, bir yandan da, saray iktidarının politik bakımdan altını oyan sonuçlar doğuruyor.

Türk sömürgeciliğinin “kırmızı çizgi” olarak nitelediği YPG'nin Fırat'ın batısına geçişine bunca şiddetli itirazı, aynı zamanda, YPG'nin Fırat'ın doğusundaki politik-askeri hakimiyetini mevcut koşullar altında kabullenmek zorunda kalmış olmasının bir nevi ikrarı oluyor. Nitekim Türkiye, Rojava kantonlarının birleşmediği ama PYD'nin de bertaraf edilemediği, yerel yönetimlerin yetkilerinin geniş olduğu ama bir federasyon veya özerkliğin de bulunmadığı yeni bir Suriye üniter devlet yapılanması üzerine bir anlaşmaya yanaşabileceğinin sinyalini veriyor. Fakat birleşik bir Rojava ve demokratik bir özerklik veya federasyon geniş kapsamlı bir Kürt ulusal statüsü niteliği taşıyacağından, Türk devleti bunu engellemek için her türlü komploya ve provokasyona başvuracak, dolaylı ve dolaysız askeri güçlerini kullanmayı deneyecektir. Tayyip Erdoğan'ın, son olarak, Lozan'ın aslında bir zafer olmadığını tartışmaya açması da, Kürtlerin genişlemekte olan ulusal statüleri karşısında faşist politik islamcı saray cuntasının Başur'dan Rojava'ya uzanan kalıcı

bir işgalci saldırganlık hazırlığında olduğunun ifadesidir.

Türkiye'nin Cerablus işgalinde 5 ila 15 km arası bir derinliğe girmesine izin veriliyor, oysa YPG'nin ilerleyiş yolunu kapatmak için girmeyi hedeflediği El Bab El Raî'den 30 km uzaklıkta bulunuyor. Türk devletinin esasen ÖSO güçlerine dayalı sonuç alıcı politik-askeri hamleler gerçekleştirmesi ise pek mümkün görünmüyor. Zira ÖSO denilen şemsiye, birçok gruptan oluşan, iç koordinasyonu ve disiplini zayıf, komuta zinciri yeterince merkezileşmemiş, kendi başına ciddi herhangi bir askeri başarı kazanamamış, çeteler alaşımına benzeyen bir karakter taşıyor. Türk faşist işgalci kuvvetleri geri çekildiğinde bu çetelerin askeri ilerleme yeteneği sergileyebilecekleri, birbirlerine düşmeden bütünlüklerini koruyabilecekleri son derece şüpheli gözüküyor.

Faşist politik islamcı saray cuntası işgal sahasını derinliğine Minbic'e ve uzunluğuna tüm Rojava sınırına kadar genişletip mümkün olduğunca kalıcılaştırma hesabı yapıyor. Türkiye “tampon bölge” hedefini, DAİŞ'e karşı mücadele ve Avrupa'ya mülteci akınının önünü kesme sözleriyle, Avrupalı emperyalist devletler nezdinde kabul edilebilir kılmaya çalışıyor. Rojava'da en azından Başur'daki Başika askeri üssü gibi bazı süregelen askeri üslenme noktalarını elde tutmak için bütün fırsatları değerlendirmeye bakıyor. Suriye'nin şimdiye kadarki siyasi sınırlarının bütünlüğünün korunamadığı olası bir parçalanma durumundaysa, Erdoğan iktidarı Azez-Efrîn hattında

uydu bir Türkmen devleti yaratma ve bu sayede Rojava devrimini durdurma senaryosunu yedekte tutuyor. Amerikalı devlet yetkililerince Suriye'nin bölünme olasılığına yapılan vurgular arttıkça, Türk devletinin kukla ve yapay bir Türkmen devleti senaryosu da daha ayrıntılı yazılıyor.

Türk faşist sömürgeciliğinin Rojava devrimine ve YPG'ye dolaysız bir askeri saldırısı, elbette, YPG ve YPJ tarafından dışarıya bir mücadeleyle karşılanacaktır. Böylesi bir durumda, Lübnan işgaliyle İsrail'in başına gelenlerden çok daha fazlası Türk devletinin başına gelecektir. YPG'nin herhangi bir savaşta TSK'yi Rojava'dan püskürtebilecek bir kahramanlık ve direngenlik sergileyeceği her türlü şüphenin ötesindedir. Zaten YPG'nin bu gücü, faşist politik islamcı iktidar açısından başlıca caydırıcı etmendir.

ABD'nin önümüzdeki günlerde DSG'nin El Bab'a ilerlemesini ve böylece Efrîn'e uzanmasını destekleyip desteklememesi, kuşkusuz ki, YPG için hesaba katılması gereken bir faktördür. Yine de YPG, Cerablus-Azez hattı Türk devletinin elinde kalsa ve kendisi işgalci TSK birlikleriyle çatışmaktan kaçınsa bile, Kobanê ile Efrîn'i birleştirmek için politik-askeri bir fırsat yaratmaya bakacaktır. ABD'nin temel önceliği olan Rakka'ya yönelik kapsamlı bir operasyonda YPG ve DSG'nin yer alıp almayacağı sorusuysa, gerek ABD-YPG ilişkilerinin gerekse ABD-Türkiye ilişkilerinin seyrine bağlı olarak yanıtını bulacaktır.

ABD Rakka'yı alarak DAİŞ'i stratejik bir yenilgiye uğratmayı ve Suriye'de belirleyici bir nüfuz alanı

kazanmayı istiyor. Türk devleti, şimdi, hava ve kara kuvvetleriyle muhtemel Rakka operasyonuna katılmama hevesini dile getiriyor ve ama bu katılımını YPG'nin operasyona katılmaması şartına bağlıyor. Açık ki, Türk devletinin Rakka operasyonunda rol alma arayışı Suriye ve Rojava'da daha fazla politik inisiyatif kazanma ve askeri işgal alanını genişletme, böylelikle YPG'yi durdurma ve etkisizleştirme amacına bağlı. Saray iktidarı, ayrıca, ABD'nin Irak'ta önceliği olan DAİŞ'e karşı Musul operasyonunda da yer alma niyetini açıkça ifade ediyor.

Rojava devriminin gücü ve YPG'nin uluslararası demokratik meşruiyeti, üstelik halihazırda emperyalist güçlerin de YPG'ye bir bakıma muhtaç olması, PYD'nin "Suriye Uluslararası Destek Grubu" adlı emperyalist ve gerici kurtlar sofrasında eninde sonunda müzakerelere imkanı bulmasını sağlayacaktır. Türk devletinin tüm karşı çıkışlarının sonuç alma kapasitesi bir yere kadardır. Nitekim Rusya, PYD'nin de Cenevre görüşmelerinde bulunması gerektiğini artık daha net ifade ediyor.

Bütün bunların bir de Türkiye Cumhuriyeti sınırları içine yansımaları var elbette.

Türkiye'nin beslediği ÖSO grupları ve El Nusra DAİŞ'e saldırıya başlayınca, Ocak 2016'dan itibaren Kilis neredeyse her gün DAİŞ katyuşalarının hedefi olmuştu. Böylece Suriye ve Rojava'daki savaş dolaysızca Kilis'e ve sınır boylarına taşınmıştı. Eğer TSK birlikleri El Bab veya Rojava'nın başka bir yerinde

DAİŞ'le ciddi bir çatışmaya girerlerse, DAİŞ'in Türkiye topraklarında yeni saldırılar ve bombalamalarla misilleme yapacağını beklemek gerekir.

Daha önemlisi, Türk devleti Rojava devrimini önlemeye yönelik yeni askeri hamlelere kalkışırsa, böylesi bir sömürgeci-işgalci saldırganlık, Rojava'da YPG-YPJ ile karşı karşıya gelmenin yanında, Bakur'da da Kürt halkımızın büyüyen mücadeleleriyle ve PKK'nin şiddetlenen gerilla hamleleriyle yanıtlanacaktır. Tendürek ve bilhassa Çukurca'da -jandarma genel komutanının değişimiyle- "ölüm kalım savaşı" veren TSK, çok daha sarsıcı bir özgürlük savaşıyla yüz yüze kalacaktır.

Kürdistan'ın Bakur ve Rojava parçalarından gelişen devrim, faşist saray diktatörlüğünü sarsan başlıca di-

namiktir. Türkiye-Kürdistan birleşik devriminin politik atılıma geçmesi ve ezilenlerin faşist rejimi devirebilecek güce ulaşması, devrimci durum yaşayan Türkiye'yi de devrim ateşinin sarmasıyla, Batı'da da bir devrim cephesinin yükseltilmesiyle mümkün olacaktır. Halklarımızın politik özgürlük için yegane yolu budur.

Türkiye, birleşik demokratik cephenin Cerablus işgaline karşı demokratik barış hareketini geliştirmesiyle, birleşik devrimci önderliğin de Dersim'den Karadeniz ve Amanoslar'a, Batı metropollerine ve varoşlarına değin her yerde halklarımızın silahlı devrim mücadelesini büyütmesiyle özgürlüğe doğru katlanacaktır.

Saray Cuntası ve Toplumsal Cinsiyet Saflaşması

Sema Duru Boran

Toplumsal cinsiyet çelişkisinin toplumsal mücadelenin bütünü içerisinde doğru yerine oturtulması bugün daha da önem kazanıyor. Zira bu eksendeki mücadele bir yandan demokrasi mücadelesi safları içerisinde toplumsal karakter kazanırken, diğer yandan da karşıdevrimin ana saldırı ekseninde durarak toplumsallaşılıyor. Bir yanda kadın özgürlük mücadelesinin kazanımları, bu kazanımların kitlesel biçimde sahiplenilmesi, uygulamaya girilmesi gerçeği var. Diğer yanda da kadın düşmanı cinsiyetçi politikaları, siyasi rejimi politik islamcı temelde restore etme ve toplumu ideolojik olarak dönüştürme çabalarının ana eksenlerinden biri haline getirmiş kararlı bir erkek egemen karşıdevrimci politik öznenin iktidarı var.

15 Temmuz'la birlikte sömürgeci faşizmin yönetememe krizinin derinliği kapsamlı biçimde gözler önüne serilirken, toplumsal cinsiyet çelişkisi, siyasal saflaşmanın ana eksenlerinden birini oluşturacak şekilde keskinleşiyor.

Bir yanda kadınların kazanılmış haklardan kitlesel ölçekte yararlanmaya başlaması ve bunun karşısında radikalleşen ve keskinleşen erkek egemen gerici direniş, bir yanda bu erkek egemen gerici direnişi toplumsal dayanak yaparak tüm ezilenlerin, kadınların, işçilerin, gençlerin, Kürt halkının, Alevi emekçilerin kazanılmış bütün haklarına saldıran saray cuntası.

Ayşe Terzi'nin, şort giydiği için otobüste saldırıya uğraması, bu saf-

laşmanın olası gelişimi hakkında çarpıcı bir örnek oldu. Politik islamcı faşist saray cuntası Binali Yıldırım şahsında "dövme değil mırıldanma" formülasyonu ile saldırıyı içerikte sahiplenip, biçimde toplumsal tepkiler karşısında daha geri bir mevzilenişe davet ederek ayar verse de, erkek egemen faşist rejimin yürüyeceği hat belli.

Saray cuntasının geriletilmesi ve bugünkü toplumsal mücadelenin bütünsel gelişimi bakımından, toplumsal cinsiyet çelişkisi temelinde gelişen siyasal saflaşma ve toplumsal ayrışmanın doğru ve etkin biçimde yönetilmesinin kavranacak ana hallerden biri olduğunun anlaşılması hayati önemde.

Kadın Hareketinin İki Gelişim Eksenini

Kadın kitlelerinin siyasallaşması ve politik bir kadın kitle hareketi iki ana ekseninde gelişebilir ve gelişiyor.

Birinci eksen, kadının toplumsal mücadelenin bütününde özneleşmesidir. Kadın özgürlük mücadelesinin mevcut düzeyi ve kazanımları üzerinde bugün kadının siyasete, top-

Nasıl ki Kürt ulusal sorununda demokrat tutum almayanın demokratlığından bahsedilemezse, erkek egemenliğiyle mücadelede bir yeri, duruşu olmayanın da demokratlığından bahsedilemez. Demokrasi mücadelesinin gelişimi, erkek gericiliğinin fiili geriletilmesinden geçmek zorundadır.

lumsal mücadeleye katılımının daha fazla kolektif cinsel kimlik kazanmış olarak gelişiyor olması, dönemin mücadelesinin öne çıkan nitelikleri arasında. Sendikalar ve kitle örgütlerinden mücadelenin şiddet içeren, askeri biçimlerine dek her alanda kadın katılımı, kadın emeği ve kadın öncülüğü daha görünür ve daha cins kimlikli. Dahası, kolektif kimliği ve kolektif özneleşmeyi geliştirecek mekanizmalar açısından, eştensili-

yetten kotaya, eş-örgütlenmelerden kol ve komisyon benzeri alt örgütlenmelere, bağımsız örgüt biçimlerine dek zengin bir birikim ve deneyim açığa çıkıyor.

Güçlü politik kadın kitle hareketlerinin gelişimi bakımından belirgin ve yaygın olan, kadınların belirli bir bölgede, dönemde öne çıkan toplumsal mücadelelere genel katılım sağlaması, bu zemin üzerinde genel bilinçlenmesini cins çelişkisi eksenine taşıması, kolektif kimlik kazanması, özel ve kesimsel olarak ezilen cins konumu temelinde mücadele ve örgütlenmeyi de gündemine alarak ilerlemesi biçiminde. Kürt kadın hareketi bunun en çarpıcı örneklerinden biri. Kürt ulusal demokratik talepleri temelinde mücadeleye katılan Kürt kadını, bu katılım zemininde cins kimlikli bir hatta doğru ilerledi. Keza, Türkiye cephesinde de kadın hareketi, 70'lerin devrimci mücadelesi içerisinde boy vererek, askeri faşist darbenin özgün koşulları altında ondan farklılaşması ve bağımsızlaşması biçiminde gelişti. Kadın özgürlük hareketinin gelişim dinamikleri bakımından bu kanalın önemini küçümsemek büyük bir gaffet olur. Pratikte bu, birinci olarak, ideolojik pozisyonu ne olursa olsun (tüm akımlarıyla feminizmden marksizme dek), kadın özgürlüğü adına iddiası olan bütün güçlerin, kadınları toplumsal sorunların bütünüyle muhataplaştırmadan kadının siyasal kitle eylemini büyütemeyeceği anlamına gelir. İkinci olarak, kadının bu mücadelelere nicel katılım düzeyi ne kadar yüksek olursa olsun, cins kimliği temelinde örgütlenemediği, kolektif

bir duruş geliştiremediği durumda bu nicel düzeyi de koruyamayacağı, mücadelenin şiddeti geri çekiliş ya da kazanım sağlama nedeniyle zayıfladığında evlere dönüşün baskın hale geleceği görülür.

İkinci eksen ise, toplumsal cinsiyet çelişkisi eksenindeki (pratikte, kadınların ezilen cins olmaktan kaynaklı özgün gündemleri ve talepleri etrafında) mücadelelerin, erkek egemenliğiyle dolaysız bir saflaşma içine girerek gelişmesidir. Bu eksende gelişen cinsiyet mücadeleleri dönem dönem büyük bir kitleselliğe ulaşırsa da nicelik ve nitelik olarak yeterince toplumsallaşamamıştır. Yani nicel bakımdan kendi tabanıyla, ezilen emekçi kadın kitleleriyle yeterince buluşamamış, nitel bakımdansa toplumun tüm mücadeleciler kesimlerine mal olamamıştır. Bu hareketlerin feminist öncüleri, önderleri, burjuva düzen şahsında erkek egemenliğiyle yıkıcı bir saflaşma içerisine girememiş, ya ütöpik ve dar, ya da düzeniçi (burjuva düzen içi olduğu için kaçınılmaz olarak erkek egemen düzen içi) kalmış, komünist, devrimci öncüleri ise burjuva düzenle yıkıcı bir saflaşma içine girerken erkek egemenliğiyle saflaşmaya girememiştir. Dolaysızca toplumsal cinsiyet çelişkisi üzerinde, kurucu bir somut siyasal program etrafında yıkıcı bir mücadelenin nasıl geliştirilebileceğine dair özgün bir yol açma görevi hala önümüzde duruyor. Bir başka deyişle, kadınların ezilen cins konumundan kaynaklı tek tek talepleri eksenindeki mücadelelerin, erkek egemenliğinin kurumsal yapısını yıkıp dağıtmayı ve yerine, kadının

iktidar kuvvetine ya da lehte ayrımcı eş iktidar kuvvetine dönüştüğü ve erkek egemenliğinin bütün toplumsal dayanaklarını tasfiyeye giriştiği bir kurucu programı uygulama hedefine yöneltilmesi.

Esas sorun, toplumsal cinsiyet çelişkisiyle ilişkili mücadele konularının, kesimsel, yerel, parçalı ve reformist kavranışdır. Reformist kavranıştan kasıt, tek tek taleplerin içeriği, tek tek mücadele ve örgütlerin biçimi değildir. Bu sorun ve gündemlerin emek-sermaye, devlet-halk, ezilen-ezen arası saflaşmayı ve mücadeleyi derinleştirmenin konusu haline getirilmesinde zayıflıktır.

Bu gündemler, devrimci kuvvetlerin gözünde, kadına ait, kadınlara ilgili olarak kalmıştır. Kadınsa, çeşitli ezilen inanç toplulukları, çeşitli sınıflar ve tabakalar, çeşitli ulus ve ulusal topluluklar, çeşitli meslek grupları gibi, toplumun sayısız kesiminden biri olarak. Toplumsal cinsiyet çelişkisiyle, bütün ekonomik, siyasal ve toplumsal düzenin üzerine oturduğu temellerden biri olarak değil, sınıflı toplumların sayısız yan çelişkilerinden biri olarak ilişki kurulmuştur.

İşçi sınıfı ve ezilenlerin kadın yarısının bu gündemler üzerinden de erkek egemen burjuva siyasal iktidara karşı saflaştırılması. İşçi sınıfı ve ezilenlerin erkek yarısının erkek egemen cinsiyetçi şovenizmle “yüzleşme” ve “kopuşma” şiarını pratikleştirerek, erkek ayrıcalıkları ekseninde düzene bağlanma yönelimini sistematik olarak üreten zeminden koparılarak demokrasi mücadelesine kazanılması. Bunun demokrasi

mücadelesinin gelişimi bakımından değeri ve potansiyeli çok büyüktür.

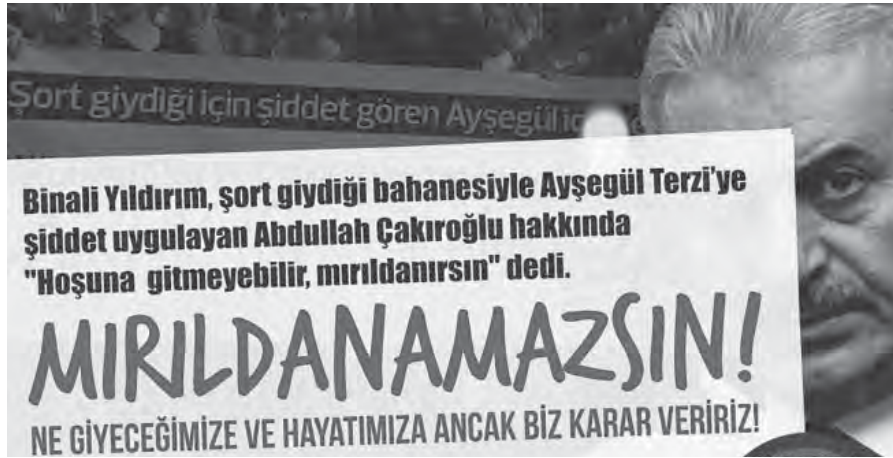
Nasıl ki Kürt ulusal sorununda demokrat tutum almayanın demokratlığından bahsedilemezse, erkek egemenliğiyle mücadelede bir yeri, duruşu olmayanın da demokratlığından bahsedilemez. Demokrasi mücadelesinin gelişimi, erkek gericiliğinin fiili geriletilmesinden geçmek zorundadır. Erkek egemen kurumlara, yasalara, uygulamalara, cinsiyetçi ekonomik ve toplumsal işbölümüne, işçi ve ezilenlerin saflarında kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığa mevzi kaybettirilmesidir.

Toplumsal cinsiyet ekseni işçiler ve ezilenler safında gericiliği örgütlemenin temel dayanaklarından- dır. Erkek egemenliği, kadın işçi ve emekçilerin her türden toplumsal mücadeleye katılımının önünde, ideolojik, ekonomik ve zora dayalı biçimleri dahil tüm biçimleriyle siyasi olarak engel durumundayken, işçi ve ezilenlerin erkek yarısı bakımından- sa Türk şovenizmi benzeri bir sistematik zehirlenme kaynağıdır. Cins ayrıcalıkları temelinde ataerkil kapi-

talist düzene bağlayan sistematik bir zemindir.

Toplumsal Cinsiyet Çelişkisinin Keskinleşmesi

Toplumsal cinsiyet çelişkisinin toplumsal mücadelenin bütünü içerisinde doğru yerine oturtulması bugün daha da önem kazanıyor. Zira bu eksendeki mücadele bir yandan demokrasi mücadelesi safları içerisinde toplumsal karakter kazanırken, diğer yandan da karşıdevrimin ana saldırı ekseninde durarak toplumsallaşıyor. Bir yanda kadın özgürlük mücadelesinin kazanımları, bu kazanımların kitlesel biçimde sahiplenilmesi, uygulamaya girilmesi ve yer yer de kendisiyle sınırlı kalmayıp, ezilen inanç, ezilen ulus, işçi ve emekçi örgütlenmelerini ve geniş kitleleri saf- laştırma gücünü göstermesi gerçeği var. Diğer yanda da kadın düşmanı cinsiyetçi politikaları, siyasi rejimi politik islamcı temelde restore etme ve toplumu ideolojik olarak dönüştürme çabalarının ana eksenlerinden biri haline getirmiş kararlı bir erkek egemen karşıdevrimci politik özne-

nin iktidarı var. Kadın özgürlük güçleri de, erkek egemen karşıdevrim de daha fazla özneleşmiş ve kasıtlı hale gelmiş durumda. Başka bir deyişle, mücadelenin/çelişkinin iki temel tarafı daha dolaysızca karşı karşıya. Şimdi aradaki kuvvetleri kimin kazanacağı sorunu ortada duruyor. Kadın özgürlük mücadelesine kazanılan tüm kesimler, demokrasi mücadelesine, erkek egemen gericiliğe kazanılan tüm kesimler de karşıdevrim cephesine kazanılmaya aday.

Demokratik ve devrimci kuvvetler, toplumsal cinsiyet çelişkinin bugünkü siyasal saflaşmadaki rolüne ve önemine uygun politikalar geliştirdiği ölçüde, bugün politik islamcı saray cuntasına yedeklenen ezilen, emekçi kadın kitlelerinin ana bölüklerini kazanabileceği gibi, ezilen sınıf ve kesimlerden erkekleri de erkek egemen ayrıcalıkları temelinde düzene bağlanmaktan alıkoyabilir. Kadın eksenli gündemlerle politika yapmanın ve kadın kitleleri arasında sistematik çalışmanın toplumsal mücadeleler bütünü içerisinde daha merkezi bir yer tutması gerekiyor.

Kadın özgürlük mücadelesinin dinamikleri ise, muhalefet ve protesto ruh hali baskın, toplumsal saflaşmayı cinsiyet çelişkisi ekseninde yönetme iddiası zayıf, birleştiriciden çok dayanışmacı bir duruştan sıyrılarak, toplumsal mücadeleye daha iddialı, birleştirici, kapsayıcı ve harekete geçirici biçimde katılmalı.

Bireysel Cinsel Haklar Mücadelesi Siyasal Haklar Mücadelesidir

Kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddetin son derece yaygınlaştığı

ve buna bağlı olarak yaşam hakkı talebinin kadın özgürlük hareketinin merkezine oturduğu tabloyu, kimi çevreler, “eşitlik mücadelesinden yaşam hakkını savunma noktasına gerileme” olarak yorumluyor. Kimi çevreler, kadın cinayetlerinin daha görünür hale gelmesiyle ilişkilendiriyor. Kimi çevrelerse, AKP’nin cinsiyetçi politikaları tırmandırdığını ve kadına yönelik şiddetin bu nedenle artış gösterdiğini savunuyor.

Bireysel cinsel haklar mücadelesinin siyasal haklar mücadelesi, siyasal yaşama katılım koşullarının güçlendirilmesi mücadelesi olarak kavranmayıp “kişi özgürlüğü” düzlemine itilelmesi, Kürdistan’a statü talebiyle Kürtlere bireysel haklar pozisyonu arasındaki büyük siyasal çarpışmayla kıyaslanabilir.

Kadın cinsin kazanımlarının ağır bir tehdit altında olduğu doğru, ancak güncel tablonun hak ettiği son değerlendirme, kadın özgürlük mücadelesinin gerilemesi tespiti olurdu.

Erkek cinsin kadınların siyasal ve toplumsal kazanımlarına karşı yürütmekte olduğu ve bugüne dek binlerce kadının yaşamını yitirdiği bu savaş, tıpkı bütün diğer kadın eksenli gündemler gibi, “özel”, “kişisel”, “tekil” sorunlar toplamı görünümünde. Ancak sorun ve çarpışma biçimde özel,

özde toplumsal nitelikte. Erkek egemen toplumların temel örgütlenme biçimi olan, kadınların içinde tek tek ve yalıtılmış olarak konumlandıkları aile zemini, erkek egemen düzen yenilgiye uğratılmadığı sürece varlığını değişik biçimlerde sürdüreceğinden, toplumsal cinsiyet çelişkisi eksenindeki çarpışmaların bir ayağı her zaman kişisellikler toplamı olarak yürür ve yürüyecek.

Durum şu ki AKP, özellik-
le de emekçi sınıflardan
kadın kitlelerinin
gündeminde olan
konulara, sorunlara dair
sadece demagoji değil,
somut politik adımlar,
kadınlar arasında
sistematik bir kitle
çalışması ve yaygın bir
örgütlenme ağıyla karşılık
veriyor.

Tam da bu nedenle bireysel cinsel haklar mücadelesi, kadının kendi bedeni ve kendi yaşamı üzerinde tasarruf hakkının genişletilmesi kapsamındaki tüm sorunlar, gündemler, kadın cinsin siyasal haklar mücadelesidir. Bireysel cinsel haklar mücadelesinin siyasal haklar mücadelesi, siyasal yaşama katılım koşullarının güçlendirilmesi mücadelesi olarak kavranmayıp “kişi özgürlüğü” düzlemine itilegelmesi, Kürdistan’a statü talebiyle Kürtlere bireysel haklar

pozisyonu arasındaki büyük siyasal çarpışmayla kıyaslanabilir.

Kadın cinsin kazanımları karşısında erkek cinsin direnişinin kadın kıyımına varmasıyla, yaşam hakkı mücadelesinin kadın özgürlük mücadelesinin temel gündemi haline gelişi de benzer bir durumdur. Tıpkı barış şiarının tek başına koşullardan yalıtık olarak ne devrimci, ne reformist sayılamayacağı gibi, yaşam hakkı mücadelesi de güncel olarak en kritik mevzi savaşı haline gelmiştir. Saray cuntasının erkek egemen kitle tabanının 15 Temmuz’un özgüveniyle kadına yönelik şiddet ve cinayet yönelimini daha da tırmandıracağına verileri de ortaya çıkıyor.

Erkek Gericiliği Saray Cuntasının Doğal Tabanı

Kadın özgürlük mücadelesinin kazanımları, toplumda yeni bir kadın davranışını ve yeni bir erkek davranışını ortaya çıkardı.

Yeni bir kadın davranışı olarak, kadın kitlelerinin daha geniş bölükleri, dünden farklı biçimde emekçi, ezilen kesimlerden kadınlar da dahil, kazanılmış haklarını kullanmaya kitlesel olarak giriştiler. Bunların başında, hem yasal haklarına, hem de boşanmanın toplumsal meşruiyet kazandığı ve erkek egemen toplumsal baskının gevşediği fiili duruma dayalı olarak, “ayrılma hakkı”nın yaygınca kullanılması geliyordu. Kadınlar farklı üretim ve hizmet işkollarında çalışma, eğitim hakkı, kültürel etkinliklerden çeşitli parti ve kitle örgütlerinde örgütlenmeye dek toplumsal ve siyasal yaşamın değişik alanlarına katılım, kendi bedeni, giyim ve ya-

şam tarzı üzerinde karar verme gibi alanlarda daha özgür bir hareket tarzına kitlesel ve fiili olarak yöneldiler.

Bu durum, bütün toplumu, özellikle de işçi, emekçi, Kürt, Alevi ve diğer ezilen kesimleri, toplumsal cinsiyet çelişkisinin kazandığı bu yeni düzey ekseninde tutum almaya, kendi yaşamını, alışkanlıklarını, değerler sistemini bu temelde sorgulamaya itti. Kadına yönelik şiddet meşruiyet kaybına uğradı. Kadın bedeni üzerinde erkeğin sınırsız tasarruf hakkı, kadının giyim tarzından cinselliğine dek kendi bedeni üzerinde karar vermesinin engellenmesi, tacizin erkek hakkı olarak doğal sayılması gibi ölçüler sorgulanmaya başladı.

Yeni kadın davranışı, toplumun erkek yarısını bir toplumsal yüzleşmeye çağırıyor, kadının ezilen cins olmaktan kaynaklı sorunları geçmişte olmadığı kadar toplumsallaştırıyor, toplumda gelişen yeni demokrasi bilincinin ve Haziran Ayaklanması'yla zirveye varan demokratik eylem pratiğinin temel eksenlerinden biri haline geliyordu.

Gerek kendi talep ve özelemleri, gerekse toplumsal mücadelenin diğer gündemleri üzerinde daha belirgin bir pratiğe kavuşan lgbti hareket de toplumsal cinsiyet çelişkisinin bizzat toplum tarafından sorgulanır hale gelmesine önemli katkılarda bulunuyordu.

Böylece toplumun erkek yarısının ileri kesimleri, şu veya bu eksende toplumsal mücadelede saf tutanlardan başlayarak, ama bununla sınırlı kalmayarak, demokrasi mücadelesi içerisinde eğitilmiş, yeni toplumsal

kadın davranışını kabule daha hazır bir hale gelmiş oldu.

Bir kesim ise radikal bir hatta doğru ilerledi.

Birey olarak bu kadın kazanımlarını yine tek tek kadınlar nezdinde tasfiyeye girişme, bu radikalleşme eğiliminin en belirgin toplumsal biçimi. Kazanılmış haklardan fiilen yararlanmaya girişen eşini, sevgilisini, kızını, annesini, kızkardeşini şiddet ve cinayetle ve yer yer kendi canı pahasına engelleme. Ve erkek cinselliğinin genel nesnesi olmaya daha açık gördüğü (ölçü burada çeşitli –gece sokağa çıkmaktan giyim tarzına eğitim ve çalışma yaşamına katılmaya kadar pek çok kadın davranışı buna delalet sayılabilir) kadınlara yönelik taciz ve tecavüzde artış.

Kısacası, toplumun erkek yarısının, gerici direnişe geçen kesimleri, kadınların mülk olmayı reddedişinin bu yeni eşiği karşısında, özel mülk olarak gördüğü kadınları özel mülkiyetinde tutmaya ve özel mülk olmaktan çıkanlara katılmaktan alıkoymaya, aynı tablonun “özel mülk olmaktan çıkıp genel mülk haline gelen kadınların artışı” boyutundansa olabildiğince yararlanmaya (genel mülklerin “zor alımı” - taciz-tecavüz dahil) yöneldi. Başka bir deyişle, kadın cins üzerindeki mülkiyet haklarını sorgulamayan erkek egemen bakış açısından, bu yeni durum, bir tür “mülkiyetin yeniden paylaşımı” süreciydi ve erkek, elindeki mülkü korumaya ve artırmaya çalıştı.

Saray cuntası her bakımdan bu erkek egemen direnişin önderliğine soyundu. İdeolojik-politik argümanların üretimi (toplumsal cinsiyet

“adaleti” ve kadının “fıtrati”, ailenin korunması, kadının yerinin aile olduğu, anneliğin kutsanması, erkek cinselliğinin kutsanması), aile eksenli ekonomik, toplumsal uygulamalar, cinsiyetçi işbölümünü derinleştirici istihdam politikaları, erkek egemen şiddetin meşrulaştırılması ve yasalar nezdinde sahiplenilmesi, kadın özgürlük güçlerine çeşitli tipte sal-

Erkek egemenliği, politik İslamcı faşist saray cuntası öncülüğünde, toplumsal saflaşmayı, cinsler arası savaş düzeyine varan bir kadın-erkek saflaşmasına doğru, ezilen sınıflardan erkeklerin ezilen sınıflardan kadınlara karşı şiddetinin tırmanmasını özellikle içeren biçimde derinleştirmeye çalışıyor. Bu denklemi bozmak gerek.

dırılar, yasal hakların tasfiyesi gibi adımlarla bu önderlik pozisyonunu güçlendirdi.

Hem kendi politikaları, erkek egemen gericiliğin büyütülmesini gerektiriyordu, hem de kadın cinsin kazanımları karşısında kendiliğinden radikalleşen erkek egemen gericilikten, kitle tabanını genişletmek ve konsolide etmek için yararlanmanın olanaklarını karşısında buluyordu. Bu anlamda, AKP'nin kadın özgürlük mücadelesine, kadın cinse saldırılarını, salt kendi ideolojik-siyasi pozisyonunun dolaysız bir gereği

olarak görmek tabloyu eksik kavramak olur. Üzerine oturduğu toplumsal saflaşma zemininin olanaklarını kavrayıp değerlendirmesiyle de ilişkili.

Türk şovenizminin, sadece Kürdistan devriminin değil, Türkiye cephesinde işçi sınıfı ve ezilenlerin örgütlenme ve mücadelesinin önünde de büyük bir engel olması gibi, erkek egemenliği de demokrasi mücadelesinin toplam gelişimi bakımından büyük bir ideolojik çürüme, toplumsal yozlaşma ve siyasal gericileşme kaynağı olarak karşıdevrime sistematik taban sağlıyor. Gerici direnişini kadın kıyımına vardırarak erkek egemenliği, ırkçı, şoven saflaşmanın eksenlerinden biri durumuna geliyor. Erkek egemenliği fiili olarak yasal, siyasal ve toplumsal meşruiyet düzleminde ağır mevzi kayıplarına uğratılabildiği, geriletilebildiği oranda demokrasi mücadelesinin önü açılıyor.

AKP'li Kadınlar: Kadın Toplumsallığı Ve Politizasyonunun Diğer Ucu

Kadının toplumsal ve siyasal yaşamla bağının güçlendiği, kadın kitlelerinin politizasyon düzeyinin yükseldiği gerçeğinin diğer ucunda, AKP'ye oy verenlerin %53-55'inin kadın olması duruyor.

Erkek egemen ezber, kadını, dişini tırnağını geçirerek varlık hakkını kazandığı demokratik mücadeleler cephesinde bile görmezden gelirken, bir de erkek egemen siyasete yedeklenmiş kadın kitlelerinin politizasyonunu doğru biçimde değerlendirebilmesinin elbette imkanı ihtimali yok.

AKP'ye oy veren kadın kitleleri, faşist kafatasçı MHP'nin aklı ve söylemlerinde de, kemalistlerin burjuva aydınlanmacı, kibirli, kitlelere üstten bakan erkek aklı ve söylemlerinde de, "ülke meselelerinden uzak, dizilerden başka şeyle ilgilenmeyen, cehalet ve apolitiklik nedeniyle AKP'ye yönelen kadınlar" olarak yer buluyor. Kadın oyları çoklukla "aile oyları" sayılıyor. Yani erkek egemen saray cuntasına erkek egemen muhalefet de, tıpkı saray gibi, kadını toplumdaki ve siyasetteki kendi yeri ve duruşuyla değil, aile içindeki durumuyla muhatap alıyor.

Oysa açık ki AKP'ye oy veren kadınların büyük çoğunluğu (anketler %70-80 arası rakamlara işaret ediyor) kasıtlı bir tercihle oy veriyor. Durum şu ki AKP, özellikle de emekçi sınıflardan kadın kitlelerinin gündeminde olan konulara, sorunlara dair sadece demagoji değil, somut politik adımlar, kadınlar arasında sistematik bir kitle çalışması ve yaygın bir örgütlenme ağıyla karşılık veriyor. Erkek egemen direnişin önderliğine soyunmadaki politik ataklığı gibi, kadın kitlelerine yönelik politikalar oluşturmakta da oldukça atak.

AKP'nin kadınlı muhataplaşmasının merkezinde erkek egemen burjuva aile düzeniyle muhataplaşma, kadınlı buradaki rolü dolayımından ilişkilene duruyor. Kadın özgürlük hareketine ve kadın cinsin eşitlik ve özgürlük mücadelesinin kazanımlarına en ağır saldırıları yürütürken, erkek cinselliğini en insanlıkdışı biçimde yüceltip kışkırtan, kadın cinsi en pervasız biçimlerde aşağılayan söylemlerine ve siyasi saldırılarına,

güçlü bir meşruluk iddiası ve ideolojik argümanlar üretme çabası da eşlik ediyor. AKP ve ilişkili kurumların son yıllarda düzenlediği, şu veya bu şekilde konunun muhatap kadınların belli bir kitlesellikte katılımını da örgütleyebildiği çok sayıda konferans, çalıştay ve benzeri çalışmalarından bazı başlıklar şunlar: çalışan kadınlar konferansı, toplumsal cinsiyet adaleti, kadının siyasetteki rolünün güçlendirilmesi, yoksullukla mücadele... Esasta AKP'nin, kadın özgürlük mücadelesinin argümanlarıyla, gündemleriyle, eylemleriyle çok canlı bir politik ilişki kurduğu rahatlıkla söylenebilir.

Kadınlı ailedeki rolü itibariyle muhataplaşan AKP, ezilen, emekçi kadın kitlelerle bağını da aile merkezli politikalarıyla kuruyor. Kadının ev içi ve toplumsal üretimdeki emeğine yönelik aile merkezli politikaları, ailelerin küçük çaplı tüketici kredileri ve yoksulluk yardımlarıyla "hükümetin istikrarı bozulmasın, krediler çevrilebilsin, yardımlar sürebilsin" hedefine bağlanması, eğitim politikaları aracılığıyla çocuklar

üzerinden anneyle kurduğu bağlar, özellikle kırsal ve kentlerin yoksul sınıf ve tabakaları ile orta sınıf kadınları sistematik olarak kendine çekiyor.

Buna, çok yaygın olarak yürütülen, kadınlar arasındaki sistematik kitle çalışması, özellikle de okuma grupları aracılığıyla sokak sokak, mahalle mahalle örgütlenme pratiği eşlik ediyor. Okuma grupları, dini eğitim gerekçesiyle kadınlara aileye sadık ve bağlı kalarak ev dışına çıkma izni, imkanı sağlarken, hukuk, eğitim, sağlık gibi konularda danışma ve dayanışma ihtiyacını karşılıyor. Maddi yardımlaşma çalışmalarını örgütlenmeyi güçlendiriyor. Dini eğitimlerle ideolojik olarak dönüştürüyor. Bu sayede hem ev içi ve aile merkezli kalma, hem de yüksek düzeyde toplumsallaşma ve siyasallaşma mümkün hale geliyor.

Özcesi AKP, kadınlar için, “durumun iyiye gittiğine” ikna edecek işler yapıyor. Bu tablo altında “AKP kadına kölelikten başka bir şey vadedemiyor” demek, tamamen doğru ancak çok soyut bir ajitasyon sloganı olmaktan öteye gidemiyor.

Kadın kitlelerine yönelik politikalarında da, genel siyasal hattına uygun olarak, toplumsal saflaşma ve ayrılığı gözetiyor ve kışkırtıyor. Bütün kadınları kapsama derdi yok. Ancak kendi doğal tabanı gördüğü kesimlerden kadınları örgütlü hale getirme, konsolide etme, ideolojik olarak dönüştürme ve sistematik olarak bu tabanı genişletme çabasında. Kadın özgürlük hareketinin bütün dinamiklerini, tıpkı toplumsal hareketin tüm diğer bileşenleri gibi, de-

mokratik Alevi hareketi gibi, Kürt ulusal hareketi gibi, işçi-emekçi örgütlenmeleri gibi, karşısına almaktan çekinmiyor.

AKP’nin Kadın Emeği Politikaları Erkek egemenliğiyle kapitalizm tam bir birlik içindedir, kaynaşıktır, tüm kurumsal yapısıyla iç içe geçmiştir. Kapitalizmin ekonomik, siyasi, askeri kurumları, aileden orduya, okuldan fabrikaya aynı zamanda erkek egemenliğinin de kurumları, kendini sürdürmesinin temel dayanaklarıdır. Ancak bu birlik çelişkili bir birliktir. Çelişkinin kaynağında kapitalizmin temel çelişkisi durur.

Üretimin toplumsallaşması kaçınılmaz olarak kadının toplumsal yaşama katılımına (üretici, tüketici ve meta olarak) itilim kazandırırken, mülkiyetin özel karakteri kaçınılmaz olarak toplumsal yaşamın dışına, ev içi sınırlara doğru çeker. Teorik olarak bu çelişkinin iki yönde zayıflatılabileceğini, yumuşatılabileceğini ya da ortadan kaldırılabilceğini varsayabiliriz. Kadının toplumsal üretimde özneleşmeye, kadının eviçi emek alanlarının (yemek, ev işleri, bakım vb) da toplumsal üretim kapsamına çekilmesi. Ya da kadının ev içi emek alanlarına, toplumsal üretimin gerçekleşme süreçlerinin de ev içine taşınması. Birincisini sonuçlarına dek götürmek sosyalizmde tamamen mümkündür, tarihin akışı da bu yöndedir. İkincisi ise tarihin akışının tersinedir, kapitalist üretim koşulları altında ve sınırlı ölçülerde gerçekleştirilebilir. AKP’nin bugün toplumsal cinsiyet çelişkisini kendi siyasal projesinin lehine törpülemek üzere açmaya çalıştığı kanallardan biri de

budur. Emperyalist küreselleşmeyle de uyumlu olarak kadın emeğinin esnekleştirilmesi ve özellikle de ev eksenli (giderek de sokak ve mahalle eksenli) toplumsal üretimde konumlandırılması, AKP'nin cinsiyetçi politikaları için çıkış noktalarından ve kapitalizmle erkek egemenliği arasındaki çelişkili birliğe istikrar kazandırmanın ana eksenlerinden birini oluşturuyor. Gelecek dönemde ev eksenli emek konusunda somut politika yapmak, örgüt biçimleri geliştirmek, ev eksenli çalışanların dayanışma ve mücadelesini geliştirmeye çalışmak bu nedenle özellikle önemli.

Kadın emeğinin esnekleştirilmesi, elbette ev eksenli üretimin yaygınlaştırılmasından ibaret kalmıyor. Eşitsiz ücret temelinde ucuz kadın emeğini kapitalist işletmelerde sınırsız sömürüye açma da "aile eksenli refah modeli" ve "iş ve aile hayatının uyumlulaştırılması" söylemine temelde ters düşmüyor. Zira kadın emeği erkek emeğine göre daha esnek, güvencesiz ve ucuz olduğuna, sermaye için karlı, aile içinse istikrarsız ve tali olması nedeniyle bu da erkek egemenliğinin kurumsal yapısını güçlendirici ve kadının toplumsal yaşama katılımını istikrarsızlaştırıcı rol oynuyor.

AKP'nin kadın emeğine yönelik politikaları, ev içi emeği de kapsıyor. Denilebilir ki, bugün kadının ev içi emeği üzerinden politika yapabildiği tek siyasal kuvvet durumundadır. Engelli ve hastalara bakım yardımı, eşini kaybetmiş kadınlara (boşanmışlara değil!) sosyal yardım ve güvenceler, çeşitli tipte çocuk

yardımları, çeşitli tipte yoksulluk yardımları, toplamda kadının aile eksenli konumlanması eğilimini ve cinsiyetçi işbölümünü derinleştiriyor. Ancak öte yandan ev içi emek, özellikle de bakım emeğinin ücretlendirilmesi talebine, kadınları çok sınırlı ödümlerle düzene bağlayan yanıtlar üretmiş oluyor. "Annelik ve aile kadınlığı" söylemleri bu politikalarla buluşunca, ev içi emeğe

İkincisi, kadınlarla kadınlar arasındaki bir siyasal saflaşma olarak derinleştirmeye çalışıyor. Bu denklemi de bozmak gerek. Saflaşmayı ezilenlerin ve kadınların saray cuntasına karşı saflaşması olarak derinleştirmek için, toplumsal cinsiyet çelişkisi eksenini, sarayın saldırılarını püskürtmenin ana eksenlerinden biri olarak ele almak gerekiyor.

değer atfedildiği hissettiriliyor. Ev içi emeği değersizleştiren, cins eşitliği adına bu işleri yararsız, zaman kaybı vb biçimde niteleyen burjuva aydınlanmacı ideolojik argümanlarla kıyaslandığında bu politikalar, kadın kitlelerinin neden AKP'ye daha önce hiçbir burjuva düzen partisine sunmadığı kadar destek sunduğunu açıklıyor.

Emekçi sol ve kadın özgürlük güçleri de, özellikle ev eksenli emek, ücret eşitsizliği ve ev içi emek konu-

larında, politikanın karşısına söylem değil politika çıkarmak durumunda. Bu herşeyden önce, kadın kitlelerinin ana gövdesiyle fiziken buluşma, temasa geçme, kitleler içinde çalışmayı gerektiriyor.

Yeni kadın davranışı, toplumun erkek yarısını bir toplumsal yüzleşmeye çağırıyor, kadının ezilen cins olmaktan kaynaklı sorunları geçmişte olmadığı kadar toplumsallaşıyor, toplumda gelişen yeni demokrasi bilincinin ve Haziran Ayaklanması'yla zirveye varan demokratik eylem pratiğinin temel eksenlerinden biri haline geliyordu.

Saray Cuntasının Saflaştırma Denklemi Bozulmalı

Erkek egemenliği, politik İslamcı faşist saray cuntası öncülüğünde, toplumsal saflaşmayı, cinsler arası savaş düzeyine varan bir kadın-erkek saflaşmasına doğru, ezilen sınıflardan erkeklerin ezilen sınıflardan kadınlara karşı şiddetinin tırmanmasını özellikle içeren biçimde derinleştirmeye çalışıyor. Bu denklemi bozmak gerek.

İkincisi, kadınlarla kadınlar arasındaki bir siyasal saflaşma olarak derinleştirmeye çalışıyor. Bu denklemi de bozmak gerek.

Saflaşmayı ezilenlerin ve kadınların saray cuntasına karşı saflaşması olarak derinleştirmek için, toplumsal cinsiyet çelişkisi eksenini, sarayın saldırılarını püskürtmenin ana eksenlerinden biri olarak ele almak gerekiyor. Bunun için elbette, bu süreçten ilk elden etkilenen, saldırılarının ilk hedefinde duran, AKP ve saray cuntası ile sorunlu, ancak sokağa çıkmayan kadın kitlesini hareketli hale getirmek gerekiyor. Ayrıca, genel olarak, hareket halindeki, mücadeleci toplumsal kesimlerin, Alevilerin, işçilerin, öğretmenlerin vb toplumsal cinsiyet eksenli siyasette daha aktif, daha hareketli hale gelmesini sağlamak.

Ama en önemlisi, saflaşmanın ekseninin değişmesi için, kesişim noktasında duran, ezilen, emekçi sınıflardan bugün AKP tabanı durumundaki kadınları kazanmaya mutlaka yönelmek gerekiyor. Bu dönemde kadın hareketinin yapabileceği en önemli yanırlardan biri, kadınlar arasındaki siyasal saflaşmayı bozmaya yönelmeden savunmaya geçmek, yaşam tarzının savunusu ekseninde, kendini bu gündemden aydın, kentli, orta sınıf kadınlar kadar etkilenmiş hissetmeyen geniş işçi ve ezilen sınıflardan kadın kitlelerinin, düzene bağlandıkları hal-ka olan diğer gündelik taleplerinden soyutlanmak olur. Ezilen, emekçi sınıflardan kadınlar arasında, özellikle de semt yoksulları içinde ve AKP tabanının yeni ve özgürlük talebine en hızlı bağlanabilecek kuşaklarını kazanmak üzere lise/üniversiteli genç kadınlar içerisinde sistematik kitle çalışmasını inşa etmek elzem-

dir. Kitlelerden fiziki soyutlanma, mevcut siyasal şiarları bu kitlelerle buluşturmaya bir kenara bırakalım, siyasetin üretiminde de darlaşma ve kısırlaşma üretiyor. Kitle çalışmasında kuruma ve dolaylı, esnek, yerel, kesimsel kitle örgütlenmelerinde kısırlaşma, bu türden özgün araçların özellikle ihtiyaç olduğu kadın özgürlük cephesinde giderek taşınamaz bir soruna dönüşüyor.

Bir diğer büyük hata, saray cuntasıyla sorunu olan bütün ezilen sınıf, ulus, inanç topluluğu ve tabakalardan erkekleri, onların ilişkili oldukları toplumsal taleplerde sıkı bir kadın öncülüğü ve müdahalesi gerçekleştirme yoluyla toplumsal cinsiyet sorununda hareketli hale getirmeye çalışmamak, kadın özgürlük mücadelesine yedeklemeye çalışmamak, siyasal tutum almaya yöneltmemek, kadınlar arasında sistematik kitle faaliyetinin sürdürücüsü, kadın eksenli taleplerin pratik dayanışmacısı ve eylemcisi haline getirmemek olur.

Üçüncüsü, bu düzeyde örgütlenmiş, saldıran ve yeni saldırılara hazır bir erkek direnişi karşısında mutlaka zor araçlarını da içeren bir hareket tarzı gerekiyor. Erkek egemen şiddete fiziki-fiili olarak karşı durulması ve geri adım attırılması, yıldırıcı, caydırıcı bir eylem hattının geliştirilmesi için kadın öz savunmasının yaygın bir toplumsal refleks biçimi haline gelmesine öncülük etmek gerekiyor.

Kadın hareketinin temel dinamikleri olan sosyalist kadınların, feminist güçlerin ve Kürt kadın hareketinin, ki buna yeni gelişmeye başlayan Alevi kadın hareketini de ekleyebili-

riz, birleşik bir mücadele hattını örmeyi başarması da elzem. Bu politik öznelerin birleşik hareket yeteneğindeki gerileme, saldırıları göğüslemeye ve direnişini sürdürmeye değil de tam olarak püskürtmeye, uygulanamaz hale getirmeye yönelik bir iddia zayıflığı ile ilgili.

Lgbtilerin erkek egemen saldırganlığın karşısında en ağır risklerle yüzyüze olduğu düşünülürse, lgbti hareketle buluşma, öz savunmasını örgütlemeye yönlendirme ve öz savunmasına doğrudan katkıda ve dayanışmada bulunma da kadın özgürlük dinamiklerinin en önemli görevleri arasında.

Toplumsal yaşamın islamleştirilmesiyle dinsel temelde saflaşmanın derinleştirilmeye çalışılacağı aşıkarken, bu konuda hassas bir siyasal ve ideolojik hat tutturmak gerekiyor.

AKP, bir ekonomik krizle sarsılıp, ödünlerini sürdüremez hale gelmedikçe, çok geniş bir kadın kitlesini AKP tabanından koparma zemini oldukça zayıf olacaktır. Ancak, bu gerici saflaştırma eksenini bozmak için, nicel olarak geniş kitleler kazanılamasa da, nitel olarak bu kesimlerin içerisinden söz söyleyebilecek durumda olmak, ev eksenli çalışanlar adına, ev emekçisi kadınlar adına, semt yoksullarından kadınlar adına, Sünni inançlı kadınlar adına değişik nitelik örgütleri, mevzileri oluşturabilmek, AKP'nin oluşturmaya çalıştığı "dine karşı saflaşma", "din eksenli saflaşma" görünümünü bozacaktır. Bu çalışmalar, AKP, kadın tabanını tutan ödünleri sürdüremez hale gelmeye başladığında ise

daha kitlesel biçimde örgütlenmek için hazırlık niteliği taşıyacaktır.

Kadına yönelik bütün saldırıların, erkek şiddeti ve cinselliğinin kutsanmasının politik islamcı argümanlar altında gerçekleşeceği koşullarda, İslamcı olmayan kadın kitlelerinin sokağa çıkmaya, aktif tutum almaya daha eğilimli hale geleceği öngörülebilir. Bu, kadın kitlelerinin bu kesimi içinde bir güç haline gelerek siyasi eylem kapasitesini, vuruş gücünü yükseltmenin koşullarını genişletiyor.

Öte yandan, bu görevin, islama karşı ideolojik mücadele, dine karşı

ideolojik mücadele merkezli değil, politika merkezli yürütülmesi zorunlu. İdeolojik planda herkesin inancı kendine demokratik anlayışı geliştirilerek, politik planda ise, AKP saldırılarının “dünya malı” biriktirmekle, sermaye düzeniyle, kadın emeği ve bedeni üzerindeki sömürünün derinleştirilmesi amacıyla ilişkisini ortaya koymak gerekiyor.

Zorlu ancak zorunlu olan bu görevin üstesinden ancak komünist öncü gelebilir ve toplumsal cinsiyet eksenindeki saflaşmanın doğru eksende şekillenmesine önderlik edebilir.

Antiemperyalizm Adına Halkı Unutmak Egemeni Savunmak

Y. Ortakçı

Faşist saray iktidarı, 15 Temmuz darbe girişimine sessiz kalarak onay verdiklerini düşündüğü ABD ve AB'ye çatmaktan geri durmayıp, hem içte hem de bölgede özgün gerici politikalar izlemekte ısrar etti. Böylece Erdoğan, ABD ve AB'yle çelişik politikalarının, faşist politik islamcı saray cuntasının ve Türk burjuva devletinin özgün gerici çıkarlarının ifadesi olarak "milli ve yerli" jargonunu kullanmaya başladı. Burjuva rejimin politik islamcı restorasyonunun ve sömürgeci faşist saldırganlığın kitle temelini pekiştirmek için "milli ve yerli" demagojisine sarıldı, yer yer antiemperyalist kılığa büründü.

1990'lardan bu yana, ama özellikle ABD'nin dünya hakimiyetinin sarsılmaya başlamasından sonra ve kriz koşullarında, yeni sömürge ülkelerde antiemperyalizm adına gerici milliyetçi fikir ve pratikler gelişti. Bu, aynı zamanda yeni sömürgelerin mali-ekonomik sömürgeleşme süreciydi.

Bu ülkelerde antiemperyalizm fikri ve pratiği, yer yer gerici bir eksene oturdu. Öyle ki, devrimci ve antifaşist pek çok parti, kitle örgütü ve kişi, antiemperyalizm adına doğrudan "yerli" ve "milli" gericiliği, onun rejimini, değişik biçimlerde savunur hale geldi.

Devletler Bağımsızlık Mı İstedi?

"Üç Dünya Teorisi", 1973'te Deng Siao Ping tarafından BM oturumun-

da okunduğunda, bu, ÇKP'nin ve Çin devletinin, dünya devrimlerini desteklemekten vazgeçtiğinin ilan edilmesiydi.

Bu sınıf işbirlikçi teori, elbette Sovyetler Birliği'ne karşı ABD'yle, "iki süper devlete" karşı ise "ikinci dünya" olarak nitelenen Avrupa emperyalistleriyle ittifak ve işbirliğini vaaz ediyordu. Gericiliğinin en uç önermeleri bunlardı.

Fakat üç dünya teorisinin ağırlıklı yanı, antiemperyalizm adına "üçüncü dünya devletleri" olarak tanımlanan yeni sömürge devletler arasında işbirliğini savunmasıydı. Böylece yeni sömürge ülkelerin halklarına, "devletler bağımsızlık istiyor" şiarıyla, sözümona kurtuluş yolu gösteriliyordu. "Halklar devrim istiyor"

şiarının kullanılması ise, bir kez gerici burjuva iktidarlar savunulduktan sonra içerikte bir karşılığa sahip olmayacağından, gerici teoriyi benimsetmenin kenar süsü olmaktan başka bir şey ifade etmiyordu.

Üç Dünya Teorisi'yle Çin, Bağlantısızlar Hareketi'nden de farklı, gerici karakterde bir hareket hattı geliştirmeye yöneldi.

Mali-ekonomik sömürgeleştirme süreci, emperyalist ülke burjuvazileriyle yeni sömürge burjuvazileri arasında oluşmuş uyumu, statükoyu yeniden bozdu. Bir dizi ülkede bu geçişin barışçıl biçimde gerçekleşmesine karşılık, bir dizi ülkede de ekonomik ve siyasi zor devreye girdi.

Bağlantısızlar Hareketi, ABD ile SB arasındaki siyasi-askeri güç dengesi koşullarında, bundan yararlanmak isteyen milliyetçi eğilimli, sonrasında Çin'in bahsi geçen teorisinde "üçüncü dünya devletleri" olarak nitelenecek olan devletler ile bazı devrimci devletlerin ittifakına dayanan bir bloklaşmaydı. Çin ve Küba'dan Tito Yugoslavya'sına, Ahmet Sukarno Endonezya'sından Nasır Mısır'ı ve Kongre Partisi'nin Hindistan'ına dek uzanan devletler, Bağlantısızlar'a önderlik ediyordu. Kimi ABD'ci yeni sömürge

devletler (Türkiye ile Suudi ve Ürdün krallıkları gibi) Bağlantısızlar içine ABD ajanı olarak girmişlerdi ama Bağlantısızlar'ın siyasi-diplomatik alanda tavrını belirleyen konumda değillerdi. Bağlantısızlar Hareketi'nin sınırlı da olsa antiemperyalist ve anti-ABD'ci rol oynamasının esas itilim kaynağı, o yıllarda yeni sömürge halklarının dünya çapındaki devrimci hareketiydi.

O günün koşullarında, bir yandan tüm sınıf hareketleri ve ulusal mücadeleler üzerinde etkili olan devrimci basınç ve diğer yandan çeperi iki merkezden biri -ya SB ya da ABD- etrafında kümelenmeye iten Soğuk Savaş denklemi, ulusal kurtuluş devrimi veya başka yollardan iktidara gelen çeşitli milliyetçi akımların "kapitalist olmayan yoldan sosyalist devrime geçilebileceği" şeklindeki Kruşçevci tezin çeşitli türevlerini argüman edinmelerine bile yol açtı.

Fakat Bağlantısızlar Hareketi içinde yer alan burjuva milliyetçi iktidarlar, genel olarak işçi sınıfı ve ezilenlerin bağımsız örgütlenmelerine özgürlük tanımadılar. Burjuva ulusal devrimlerle iktidara gelen kuvvetlerse bu bakımdan değişken tavırlar içinde oldular. Nihayetinde Bağlantısızlar Hareketi, emperyalist dünya sistemi içerisinde görece bağımsız bir kalkınma hattında ilerlemek isteyen ulusalcı burjuvazilerin hem emperyalizme ama hem de gelişen sınıf mücadelesine karşı savunma refleksiydi. Bağımsızlıkçı söylem, antiemperyalist birikimi kendi hegemonyası altına almaya dayanak olma işlevi de görüyordu.

Mali-Ekonomik Sömürgeleşmede Sürtünme

Mali-ekonomik sömürgeleştirme süreci, emperyalist ülke burjuvazileriyle yeni sömürge burjuvazileri arasında oluşmuş uyumu, statükoyu yeniden bozdu. Bir dizi ülkede bu geçişin barışçıl biçimde gerçekleşmesine karşılık, bir dizi ülkede de ekonomik ve siyasi zor devreye girdi.

Ekonomik zor (ambargo, devlet kredilerinin kesilmesi, petrol-döviz fiyat dopingleri ve sıcak para giriş çıkışlarının yönlendirilmesi) ve siyasi zor (askeri saldırı, işgal ve darbe) yoluyla mali-ekonomik sömürgeleştirme sürecinin tamamlanması çabaları, ABD önderliğindeki emperyalist dünya burjuvazisinin pek çok bölgede hegemonya krizi yaşamasına yol açtı. Ortadoğu bu hegemonya krizinin merkez üssü sayılabilir.

Yeni sömürgeleştirme dönemi boyunca emperyalist burjuvaziyle kaynaşık hale gelmiş işbirlikçi tekeli burjuvaziler, bu süreçle çelişki içinde olmak bir yana, doğrudan sürecin öznesi oldular. Çeşitli emperyalist siyasal hegemonya boşluklarından bölgesel pozisyonlar elde etmek için yararlanma girişimleri ekseninde gelişen çelişkiler tekil ve kısmi kaldı. Zira işbirlikçi burjuvaziler için bölgesel pozisyonlar elde etmek ve bölgesel iktisadi hareket alanını genişletmek de esasen emperyalist küreselleşme sürecinin hızlanmasından geçiyordu.

Ancak işbirlikçi sermaye sınıfı ile devlete hükmeden siyasi güçler her durumda aynı ya da örtüşük değildi. Mevcut devlet yapısı içerisinde ay-

rıcalıkları olan iktisadi ve siyasi kesimler (Türkiye örneğinde generaller partisi, kimi Arap devletleri örneğinde birer sermaye ve siyaset grubu olarak kraliyet aileleri) mali-ekonomik sömürgeleştirmenin kaçınılmaz gereği olan devletlerin yeniden yapılandırılması süreçlerinde eski ayrıcalıklarını kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldılar. Bu kesimler yer yer direnişe geçtiler.

Emperyalist dünya düzenine entegre olmada geçmişten bugüne çelişkili olan, bir bölümü Bağlantısızlar Hareketi türü oluşumlar içerisinde yer almış devletler (örneğin Suriye, İran, Libya) mali-ekonomik sömürgeleştirme sürecinde de Batılı emperyalizmle çatışkılı bir pozisyonda durdular. Her bir ülkedeki özgün toplumsal saflaşmaların (ağırlıklı olarak ulus ve din temelinde) rolü de çatışkılı keskinliğinde rol oynadı.

Eski Varşova Paktı ülkeleri ve Yugoslavya gibi yeni açılan sömürü alanlarında kimin inisiyatif kazanacağı (bu içte de, hangi burjuva kesimin egemenlik kazanacağı anlamına geldi) ekseninde, dolaysız askeri zor da içeren barışçıl olmayan geçişler gündeme geldi. Yugoslavya bunun tipik örneğiydi.

Ayrıca devrimci veya halkçı-demokratik nitelikteki kimi devletler de (Küba, Venezüella, Bolivya gibi) mali-ekonomik sömürge sistemine entegre edilemeyen devletler oldular.

Hegemonya Krizi Ve Merkezkaç Eğilimler

SB'nin çözülmesi ve iki kutuplu dünya dengesinin bozulmasıyla

başlangıçta ABD'nin tartışmasız inisiyatifi altında gelişen sürecin seyri içinde Rusya, Çin ve Avrupalı devletlerin kendi özgün çıkarları temelinde hamle fırsatlarını gitgide daha fazla gözetmeleri, çeşitli yerel/bölgesel kuvvetlerin de mali-ekonomik sömürgeleştirme haritasının şekillenmesinde söz söylemeleri gibi faktörler, ekonomik ve siyasi zor yoluyla emperyalist küreselleşmeye entegre edilmek istenen alanlarda (Irak ve Afganistan gibi) anlamlı başarılar elde edilememesiyle birleşerek, emperyalist hegemonya krizini koşulladı. Bu hegemonya krizi kapitalizmin artık varoluşsal bir bunalıma doğru sürüklenmesiyle karakterize olan bir dünyasal ve toplumsal zemine oturdu.

Amerikan emperyalizmi siyasal, iktisadi ve ideolojik olarak eski tipte bir hegemonyayı tesis edip sürdürmez hale geldi. Afganistan işgalinin başlangıç yıllarında Pakistan'ın cunta şefi Müşerref'e Bush cenahından gelen "bizi desteklemezsen Pakistan'ı taş devrine çeviririz" tehdidi tipikti, fakat şimdi, Filipinler'in yeni diktatörü Duterte -Panama devlet başkanı Noriega gibi Amerikan deniz piyadelerince kaçırılarak ABD'de hapsedilebileceği endişesi

duymaksızın- ABD başkanına küfür edebildi.

Böylece, yeni sömürge sisteminin mali-ekonomik sömürge sistemine geçiş sürecinde ve ABD'nin emperyalist dünya egemenliğinin sarsılmaya başladığı kriz koşullarında, emperyalizmle kısmi ya da derin çelişkiye düşmüş ülke burjuvazileri ve iktidarları ortaya çıktı. Antiemperyalizm, antiamerikancılık, bağımsızlıkçılık söylemleri altında bu gibi devletler ve zaman zaman da DAİŞ türü akımlar nezdinde, faşist veya gerici-faşizan nitelikte bir eğilimler toplamı doğdu. Kimi eski ayrıcalıklarını kaybetmeme, kimi de hegemonya krizi koşullarında yeni sömürü alanları açma temelinde özgün çıkarlar güden bu güçlerin tümü, işçi sınıfına, halklara, ezilen uluslara karşı her türlü zor aygıtını devreye koymakta tereddüt etmedi.

Emperyalist küreselleşme dönemi sınırların hem fiziki olarak yeniden çizilmesini hem de nitelik olarak iç pazarı koruyan duvar olma özelliğini yitirmesini içerdiğinden, emperyalist boyunduruğa henüz tam alınamamış ülkelerin yanısıra, mali-ekonomik sömürge durumundaki çeşitli ülkelerde dahi, yerel iktidarlar ile emperyalistler arasındaki çelişkilerin iç sömürgelere ve sömürü imkanlarına ilişkin özgün çıkar farklılaşmaları temelinde de gelişebildiği görüldü. Örneğin, Güney Sudan ulusal savaşında ve Darfur soykırımında izlediği politikalar, Sudan'da El Beşir'in Batılı emperyalizm ile çelişmesini alabildiğine derinleştirdi.

Böylelikle 1990'lardan bugüne, yeni sömürgelerden mali-ekonomik

sömürgeye dönüşen ya da dönüştürülmeye çalışılan devletlerin bir kısmında düpedüz gerici ve faşist karakterde milliyetçi, antiamerikancı eğilimler başgösterdi.

Bu devletler ya başından itibaren değişik ideolojik formlarda milliyetçi politikalar izlediler (Irak-Saddam rejimi, İran molla yönetimi, Sudan-El Beşir diktatörlüğü ve Sırbistan-Miloseviç iktidarı gibi) ya da Batılı emperyalistlerin işbirlikçileriydiler fakat özgün gerici çıkarları nedeniyle çelişkiye düştüler (Malezya-Mahattir Muhammed, Türkiye-Tayyip Erdoğan, Filipinler-Duterte gibi). Ama her iki biçimde de milliyetçi iktidarlar, içte işçi ve emekçileri, ezilen ulus ve inançlardan halkları, ilerici, devrimci ve komünist hareketleri ağır gerici ve faşist baskı altında tuttular. Bu “milli ve yerli” iktidarlar hiç bir demokratikleşme belirtisi göstermediler. Bunlar için antiemperyalizm, şu ya da bu emperyalist devlet veya devletlerle çelişkili, özgün çıkarlarını halklar nezdinde örtmeye yarayan bir maskeden ibaretti.

Geçerken belirtelim ki, bu dönemde sadece, emperyalizme karşı yurtsever politika izleyen Chavez ve Morales gibi liderler, emekçilerin ve ezilenlerin demokratik haklarını tanıdılar. Yoksul sınıflar ve ezilen yerli topluluklarıyla ittifak halinde alt-orta sınıfların halkçı-demokratik iktidarlarını kurmaya giriştiler. Onların, antiemperyalist ve demokratik çizgideki politikalarının sınırını ise sermaye düzenini temellerinden dinamitlemeye yönelmemeleri belirledi. Hatta bu çizgiye yakın Ekvator devlet başkanı Correa, uluslararası

tekellerle maden çıkarımı için anlaşmalara girdikçe, emekçi ve ezilen kitlelerin mücadeleleriyle yüz yüze kaldı.

“Milli Ve Yerli” Faşizm

Türkiye’de Ergenekoncu generallerin simgelediği ulusalcı-faşist devlet bürokrasisi, emperyalist küreselleşmeye entegrasyon sürecinde özgün çıkarlarını ve geleneksel devlet yapısını koruma çizgisinde durmuş, Avrasyacı görüşler etrafında

Böylelikle 1990’lardan bugüne, yeni sömürgelerden mali-ekonomik sömürgeye dönüşen ya da dönüştürülmeye çalışılan devletlerin bir kısmında düpedüz gerici ve faşist karakterde milliyetçi, antiamerikancı eğilimler başgösterdi.

toplansın AKP hükümetine darbe yapma hazırlığına girişmişti. Bu ulusalcı-faşist blokun siyasi egemenliği ABD ile Erdoğan AKP’sinin ve Fetullah Gülen teşkilatının işbirliğinde tasfiye edilirken, Amerikan emperyalizmi ve Türk işbirlikçi sermaye oligarşisinin “burjuva değişim” programı AKP’nin ve Erdoğan’ın siyasetinde somutlaşmıştı. Fakat AKP politik iktidar gücünü fiilen ele aldıkça ve Gülen teşkilatıyla siyasi yarılma arttıkça, Erdoğan’ın Batılı emperyalizmle çelişik politika ve

söylemleri belirginlik kazanmaya başladı.

Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, yeni-osmanlılık politikasının bir unsuru olarak ve Kürtlerin ulusal statü kazanmalarını engellemek için, Suriye ve Rojava'da savaşa girmekte, ABD'nin ilişkisini kestiği El Nusra ve DAİŞ'i desteklemekte ısrarcı oldu. ABD'ye rağmen Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidarını

Bazı mali-ekonomik sömürge devletlerin ya da henüz sömürge boyunduruğuna alınamamış iktidarların özgün çıkarlarından kaynaklanan milliyetçiliklerin bu gerici ve faşist niteliğine rağmen, antiemperyalizm adına “üçüncü dünya devletleri”ni destekleme teorileri yeni dönemde de boy verdi.

ayakta tutmaya çalıştı. Erdoğan, “dünya beşten büyüktür” söylemiyle, Türkiye'nin de Birleşmiş Milletler'de karar verici devletler arasında yer alması gerektiği görüşünü tekrar tekrar dillendirerek, büyük devlet şovenizmini kışkırtmayı sürdürdü. Putin'le görüşmelerini ve Rusya'yla anlaşmalarını, ABD'ye karşı “Avrasyacılık'a kayma” şantajı olarak kullanmayı denedi. “Üst akıl” vurgulu bir komplocu mistifikasyon

aracılığıyla, emekçilerin ve ezilenlerin saflarında bulunan emperyalizm karşıtı duyguları sömürmeye yöneldi.

Faşist saray iktidarı, 15 Temmuz darbe girişimine sessiz kalarak onay verdiklerini düşündüğü ABD ve AB'ye çatmaktan geri durmayıp, hem içte hem de bölgede özgün gerici politikalar izlemekte ısrar etti. Böylece Erdoğan, ABD ve AB'yle çelişik politikalarının, faşist politik islamcı saray cuntasının ve Türk burjuva devletinin özgün gerici çıkarlarının ifadesi olarak “milli ve yerli” jargonunu kullanmaya başladı. Burjuva rejimin politik islamcı restorasyonunun ve sömürgeci faşist saldırganlığın kitle temelini pekiştirmek için “milli ve yerli” demagojisine sarıldı, yer yer antiemperyalist kılığa büründü.

Sömürgeci faşist saray diktası, tetikçi bakanı Soylu eliyle, yüzde 80'leri aşan oy oranlarıyla seçilmiş Kürdistan belediye başkanlarını tasfiye edip, belediyelere kendi emirlerini atarken de “Belediyeler milli güçlerin eline geçti” yalanına başvurdu. OHAL rejiminin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nce formüle edilen çeşitli burjuva-demokratik normlara saldırıları karşısında Amerikalı ve Avrupalı emperyalistlerden telkinler geldiğinde, Erdoğan “İçişlerimize karışamazsınız” kabilinden meydan okumalara kalkıştı. Devlet Tiyatroları genel müdürü bile, “vatan milliyetçisi sanatçılar olarak ... sadece yerli oyunlarla sahnelerimizi açıyoruz” diyebilirdi.

“Yerli”cilik ise her şeyden önce evrenselliğin karşıtı olarak anlam-

landırıldı. Ve tarihsel olarak şekillenmiş evrensel demokratik ve sosyalist fikirler, “yerlilik” söylemiyle, bu fikirlerin “Türk milleti”nin ruhuna ve dokunusuna uygun olmadığı savunusuyla değersizleştirilip mahkum edilmeye çalışıldı. Saray iktidarı, bu sayede, sömürgeci faşist diktatörlüğün “milli ve yerli” liderlerinin emirlerine amade “millici ve yerlici” faşist kitle tabanı geliştirmeye soyundu. Yenikapı mitingiyle milliyetçi cepheleşmeye taze kan aşılması da, “millici ve yerlici” demagojisiyle, üstelik Kürt özgürlük mücadelesine karşı sömürgeci “milli mutabakat”la başarıldı.

Milliyetçi, politik islamcı, yeniosmanlıcı ideolojik ve tarihsel argümanların alaşımı olarak biçimlenen, Batılı emperyalizmle çelişkilerin arttığı şartlarda ileri sürülen bütün bu söylemler, açık ki, faşist Erdoğan diktatörlüğünün politik ve askeri bakımdan sağlamlaştırılması, oy ve kitle dayanağının pekiştirilmesi ve devşirdiği paramiliter güçlerin büyütülmesi amacına bağlı.

Lakin konu emperyalist tekellerin “yerli ve milli” işçileri en ağır biçimde sömürmesine, akarsuların, tarım arazilerinin, hasılı “milli topraklar”ın emperyalist tekellere yağmalanmasına gelince, “milli ve yerli” tavidan eser kalmıyor. Faşist politik islamcı saray cuntasının emperyalizmle çelişkisi, emperyalizm ile “ulus”u oluşturduğu iddia edilen kitlelerin ezici çoğunluğu arasındaki gerçek çıkar karşıtlığından değil, emperyalizm ile Türk egemenlerinin bir bölümü arasındaki burjuva çıkar çatışmasından, yani sömürme ve sö-

mürgeleştirme imkanlarından kimin nasıl, hangi biçimde ve oranda yararlanacağı sorunundan kökleniyor.

500 büyük firmanın 83’ünün doğrudan emperyalist sermaye yatırımı olduğu, bankacılıkta ve ihracatta uluslararası mali-sınai tekellerin payının yüzde 50’ye yaklaştığı, borsadan sigortacılığa değin tüm finansal sahada dünya tekellerinin serbestçe cirit attığı, 12 yıllık AKP hükümet-

PKK Türkiye’yi bölmeye çalışıyor argümanı ile “Türkiye de Osmanlılar’ın son zamanlarındakine benzer biçimde işgal ve bölünme tehdidi altındadır” argümanı arasında öyle büyük bir fark bulunmuyor. İlkiyle MHP pantürkizm adına ve muhafazakar kitleye, ikincisiyle TKP marksizmleninizm adına ve ilerici kitleye burjuva milliyetçi zeminden hitap ediyor.

leri döneminde alınan dış borç tutarının 550 milyar doları bulunduğu Türkiye’de, işbirlikçi Türk sermaye sınıfının kaderi kopmazcasına emperyalizme bağlanmıştır. Bu mali-ekonomik sömürge temeline ve emperyalizmin dolaysız içselliğine rağmen bugün faşist politik islamcı saray cuntasının geliştirdiği ABD ve AB karşıtı kimi söylem ve hamleler, bir yandan da onun politik iktidar gücünün altını oyuyor.

“Sol”dan Yedeklenme Güzergahı

Bazı mali-ekonomik sömürge devletlerin ya da henüz sömürge boyunduruğuna alınamamış iktidarların özgün çıkarlarından kaynaklanan milliyetçiliklerin bu gerici ve faşist niteliğine rağmen, antiemperyalizm adına “üçüncü dünya devletleri”ni destekleme teorileri yeni dönemde de boy verdi.

Esad’ın antiamerikan-cılığında, Esad baskısı altında tutulan halkların devrimci seçeneğinden daha yüksek bir antiemperyalist potansiyel gören bakış açısının, Tayyip Erdoğan’ın sözde “millici ve yerlici” argümanlarından daha güçlü bir ideolojik-siyasi seçenek üretmesi mümkün müdür?

Dünya halklarının, işçi sınıfı ve ezilenlerin demokratik, devrimci ve sosyalist mücadelelerine değer veren bir aydın olan Samir Amin bile, 90’ların başında, “ABD emperyalist imparatorluğu”nu geriletmek için Rusya-Çin eksenine işbirliğini, İslam ve Doğu ülkeleri ile Arap ülkelerinin bloklaşmasını savunmuştu. Bu Üç Dünya Teorisi orijinli fikrin benzerleri, mesela Kuzey-Güney çelişkisine dayalı stratejiler kuran görüşler, zaman zaman revaçta oldular.

ABD ve müttefiki emperyalistlerin işgal ve saldırılarına karşı Saddam

ve Esad’la ittifak öngörmek de Üç Dünyacı “devletler bağımsızlık istiyor” çizgisinin başka bir versiyonu olarak yayıldı. ABD’nin 1991 ve 2002’deki işgallerine karşı Saddam’ı desteklemek gerektiğini ileri süren ve hem ABD işgaline, hem de Saddam diktatörlüğüne karşı çıkan politik tutumu eleştiren Halk Cephesi ve TKP, bu versiyonun savunucuları arasında sayılabilir.

Güler-Okuyan TKP’si ve benzeri gruplar, özellikle Türkiye söz konusu olduğunda, emperyalizme karşı “yurtsever cephe” kurmayı marksizm adına işçi sınıfının önüne güncel merkezi görev olarak koydular, yıllarca bu bakış açısıyla “mücadele” yürüttüler.

Hatta TKP, bu görüşünü işgal ve bölünme paranoyasına değin derinleştirdi: “*Afganistan ve Irak, iki istisnai örnek değil... En başta kuşkusuz Türkiye ve İran gelmektedir. İran bir yana; bizim ülkemiz içinden geçtiğimiz dönemde Osmanlı devletinin son yıllarında olup bitene hayli benzer yollarla; provokasyonlarla, ekonomik diz çöküşle, iç karışıklıklarla, bölünme tehditleri ve hatta senaryolarıyla, bu arada egemen güçlerin kendilerini bu ihanet sürecinin parçası haline getirmeleriyle sürüklenir haldedir.*” (TKP, 2008 Yılında Türkiye Felaketin Eşiğinde, 20.07.2008, www.kp.org.tr, abç)

TKP ve benzeri grupların politik islamcı gericilik karşısında “cumhuriyetin değerlerini korumak” olarak formüle ettikleri görüş ise bunu tamamlayıcı nitelikte oldu: “*Mustafa Kemal’i ... karşınıza alarak da ilerici bir hamle yapamazsınız Türki-*

ye solu ... burjuva devriminin bugün için bile çok değerli olan kazanımlarını karşısına almaya çalışıyor. Biz bunu yapmayız.” (K. Okuyan, 10.11.09, www.güncelmeydan.com)

Geçmişin “Üç Dünyacı”sı Perinçek ve onun, günümüzün kontrgerillacı general eskilerinin örgütü Vatan Partisi ile umudunu ulusalcı faşist generallere bağlamış HKP’yi bir yana bırakalım. Sosyalist devrim söylemli TKP’nin, gerici milliyetçiliğin işçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesini bölüp geriletmek ve kitleleri kendi sömürgeci faşist politikalarına yedeklemek için yaydığı emperyalistlerin Türkiye’yi böleceği ve işgal edeceği korkusuna kendisini kaptırması, bırakalım Türk sömürgeci faşizmi karşısında tutarlı demokratik bir siyasi tutum almayı, Türkiye, Kürdistan ve bütün bir Ortadoğu’daki gelişmelere dair az çok nesnel bir analiz yapma yeteneğini de yitirdiği anlamına gelmez mi? ABD’nin, askeri üslere sahip bulunduğu, NATO’ya bağlı, mali-ekonomik olarak ABD ve AB emperyalist-

lerinin sömürgesi durumundaki Türk burjuva devletiyle, bugün ve derhal, İran’a uyguladığı tipte politikalara başvurmasını gerektirecek nasıl bir güncel karşıtlığı var ki, emperyalizmin Türkiye’ye yönelik işgal ve bölme-parçalama yönünde çabalar içerisinde olduğundan bahsedilebilir?

Emperyalist küreselleşme geçmiş yeni sömürge devletlerin ulusal niteliğini aşındırdıkça ve bunları mali-ekonomik sömürgelere dönüştürdükçe, küçük burjuvazinin bir bölümü şaşkınlığa ve umutsuzluğa kapılarak burjuva milliyetçiliğine veya dini ideolojilere sarıldı. Sosyalizm adına ortaya çıkan küçük burjuva partiler de bu etkilerden nasiplerini almaktalar. Emekçi sol hareketin bazı bileşenlerindeki antiemperyalist mücadele anlayışı, zaten emekçi solun yakın tarihsel gelişmesi içinde etkilendiği Kemalist ulusalcılığın izini taşıyor. Nitekim antiemperyalist mücadelenin milliyetçilik ve şovenizmle sakatlanmış kavranışı, ilerici partileri ve aydınları, milliyetçi para-

noyayla bütünleşik hayali senaryoların propagandasına götürebiliyor.

30 yılı aşkın süredir Kürt ulusal devrimine karşı Türk burjuva devletinin bütün güç ve olanaklarıyla durmaksızın tırmandırdığı Kürt düşmanlığı, Türk halk kitleleri arasında milliyetçi-şoven şartlanma üretiyor. Egemen sömürgeci zihniyetin yaydığı zehir böylece emekçi sol hareketin saflarına da sızabiliyor. “PKK Türkiye’yi bölmeye çalışıyor” argümanı ile “Afganistan ve Irak gibi Türkiye de Osmanlılar’ın son zamanlarındakine benzer biçimde işgal ve bölünme tehdidi altındadır” argümanı arasında öyle büyük bir fark bulunmuyor. İlk argümanla MHP pantürkizm adına ve muhafazakar kitleye, ikinci argümanlaysa TKP marksizm-leninizm adına ve ilerici kitleye burjuva milliyetçi zeminden hitap ediyor.

Bütün bunlarla vurgulamak istediğimiz, marksizm-leninizm ve emperyalizme karşı mücadele adına Vatan Partisi ve Perinçek gibi faşist ya da TKP gibi sosyal-şoven versiyonlarıyla, “üçüncü dünya devletleri”ni savunma görüşünün sınıf işbirlikçisi ve yerel milliyetçi iktidarlara çanak tutan niteliğidir.

Başka bir akım da, faşist Türk burjuva devletiyle devrimci savaşım halinde olan, ancak sömürgeciliğe karşı cepheden bir tutum geliştirmeyen Halk Cephesi çizgisidir. Halk Cephesi’nin antiemperyalizmi ve antifaşizmi, antisömürgeciliği pratikte kapsamaz. Bu nedenle, örneğin kentlerin Türk Alevisi yoksulları arasında sosyalşoven söylemlerle taban tutma yönelimi, inkarcı sömür-

geci faşizmin, Türk-Kürt, Alevi-Sünni saflaşmaları temelinde gerici iç savaş kışkırtmalarına tehlikeli bir zemin sunar.

Antiemperyalizm adına Esad savunuculuğu da, hem Türkiye’de hem de dünyada, daha öncesinde Miloseviç ve Saddam diktatörlüklerinin savunulmasına benzer bir yaygınlık bulmakta, ancak Esad diktatörlüğü ve ABD emperyalizmi ikileminin karşısında halkların devrimci-demokratik iradesine dayalı bir siyasi seçeneğin daha öncekilerde olduğu gibi yalnızca potansiyel olarak değil, Rojava devrimi şahsında güncel olarak ve fiilen varolması nedeniyle, sahiplerini daha gerici pozisyonlara savurmaktadır.

Esad’ın antiamerikancılığında, Esad baskısı altında tutulan halkların devrimci seçeneğinden daha yüksek bir antiemperyalist potansiyel gören bakış açısının, Tayyip Erdoğan’ın sözde “millici ve yerlici” argümanlarından daha güçlü bir ideolojik-siyasi seçenek üretmesi mümkün müdür? Ya, Esad rejimi altında baskı gören halkların Esad karşıtı iradesini hiçe saymak, nesnel olarak onlara, antiemperyalizm adına, ABD emperyalizminin alt edilmesi adına, baskı ve zulme boyun eğmeyi öğütlemek hangi devrimci siyasal etiğe sığmaktadır? Hele de halklar arasında dini ve ulusal temelde derin tarihsel önyargı ve düşmanlıkların olduğu Ortadoğu coğrafyasında, kimi halkların sistematik hiçe sayılması anlamına gelen bu argümanların, birikmiş çelişkilerin devrimci temelde çözümüne hizmet etme olasılığı var mıdır?

**Antifaşist Olmayan
Antiemperyalist Mücadele
Mümkün Mü?**

Ulusal sorun, ulusal bağımsızlık talebini de kapsamak üzere, bir ulusun kendi devletini kurma hakkının henüz gerçekleşmediği koşullarda vardır. Yeni sömürge ülkelerde ise siyasi biçim olarak bağımsız ulus devletler kurulmuş, emperyalizmin hakimiyetine son vererek ulusal bağımsızlığı kazanmayı temel siyasi amaç haline getirecek bir ulusal burjuva katmanının varlığı için nesnel zemin kalmamıştır. Sayısız örnekte ulusal burjuvazi, devletini kurmuş, iç pazarını oluşturmuş, bu pazarda en karlı hareket olanaklarını da emperyalist dünya sistemine bağlanarak bulmuştur. Eski ulusal burjuvazi, emperyalizmin işbirlikçisi ve onunla kaynaşık durumundaki tekelci burjuvazi ile iç pazarı genişletmek için emperyalist sermayeye muhtaç durumda olan ve nesnel olarak en fazlasıyla emperyalist hegemonyanın sınırlandırılması ufkunda bir programa meyledecek orta burjuvazi biçiminde ayrışır. Böylece, “ulus” ile emperyalizm arasında çelişki kalmaz, zira “ulus” olarak emperyalizme karşı mücadele edecek bütünlük ortadan kalkar. Ulusun ayrıştığı diğer kuvvet, yani işçi sınıfı ile ezilen sınıf ve tabakalar açısından, emperyalizme karşı mücadele ile “ulus”un egemen sınıfına karşı mücadele iç içe geçer.

Yeni sömürgecilik döneminde bile durum buyken, emperyalizmin, yeni sömürgecilikteki gibi, yerli işbirlikçi sınıfların ve onların devletinin aracı konumunda olduğu tarzda değil, klasik

sömürgeciliği andırır tarzda, dolaysız olarak içeride olduğu mali-ekonomik sömürgecilikte emperyalist egemenlikle kapitalist egemenlik gitgide özdeşleşir. Emperyalist dünya tekelleri mali-ekonomik olarak sömürgeleştirilen ülkede dolaysızca ve serbestçe hareket etme koşulları kazanır, ülke burjuvazisinin adeta bir parçası ve hem de en belirleyici parçası haline gelir. Diğer sömürücü burjuva katmanlar da iktisaden

Emperyalizmin,
sermayenin ve devletin
iktidar alışımını yıkmak
hiç olmadığı kadar
birbirine bağlanmaktadır.
Kürt ulusal özgürlüğü
savunulmadan tutarlı
bir antiemperyalist
pozisyon alınamaz, sadece
bağımsızlık savunusu da
burjuva devlete angaje
olmaya giden yolun
taşlarını döşer.

bu zincire bağlanır. Böylece tüm sömürücü burjuva kesimlerin sınıf çıkarları ortaklaşır. Piyasa, daha önce devletlerin kontrolüne tabi olan iktisadi yaşamın, para sisteminden çalışma koşullarına değin tek temel belirleyicisi haline gelir. Bu durumda tutarlı antiemperyalizm zorunlu olarak antikapitalizme götürür, zira mesele artık esasen “dışa bağımlılık” değildir.

Mali-ekonomik sömürge durumundaki Türkiye’de emperyalizm

56 ❖ *Marksist Teori 22*

artık tamamen içseldir. Antiemperyalist mücadele, bir yandan antikapitalizmle ve diğer yandan antifaşizmle iyice bitişmiştir. Emperyalizmin, sermayenin ve devletin iktidar alışımını yıkmak hiç olmadığı kadar birbirine bağlanmaktadır. Kürt ulusal özgürlüğü savunulmadan tutarlı bir antiemperyalist pozisyon alınamaz, sadece bağımsızlık savunusu da burjuva devlete angaje olmaya giden yolun taşlarını döşer.

Dahası, Türkiye gibi, Kürdistan'ın sömürge boyunduruğu altında tutulmasının ve Kürt ulusunun inkarının burjuva devletin varoluş biçimi olduğu bir ülkede, antiemperyalist mücadele antifaşist mücadeleyle iç içe geçmekle kalmaz, antifaşizmle antisömürgecilik de kaynaşıktır. Türkiye'de sömürgeci faşizme karşı dövüşmeden ne antifaşist ne de antiemperyalist olunabilir.

Örgütçüler Konferansı'nın Ardından Örgütçüyle Diyaloglar

Sultan Ulusoy

Konferans, ESP'nin her geçen gün artan ve genişleyen siyasi etkisine işaret etmiş ve bu siyasi etkinin güçlenmesinin, yeni alanlara açılmanın ve çalışma başlattığımız alanlarda kalıcılışmanın yolunun her düzeydeki örgütsel önderlik niteliğini yükseltmekten geçtiğinin altını çizmişti. Evet, ölçülebilir bir gerçeklik olarak diyebiliriz ki, partimizin siyasi etkisi her geçen gün artıyor ve yeni kuvvetler, genç devrimciler yüzlerini ESP'ye çeviriyor. ESP'nin eylemi, hareket tarzı genç devrimcilerin ilgi alanına giriyor. Emekçi semtlerde, lise ve üniversiteli gençlik içinde partimizin siyasi etkisi genişliyor. Peki, yaygınlaşan, genişleyen siyasi etkimize denk düşen bir örgütsel gerçeklikten söz edebilir miyiz?

18-20 Aralık 2015 tarihlerinde bir Örgütçüler Konferansı gerçekleştirdik. Konferans, örgütsel tablomuzu, örgüt ve örgütlenme sorunlarımızı masaya yatırdı. Örgütsel önderlik anlayışımızı, bu alanda ortaya çıkan boşluk, eksiklik ve yetmezlikleri ortaya koydu. Ama elbette ki sadece olumsuzluklarımızı, geriliklerimizi tartışmadı. İleri, gelişkin yanlarımızı da büyük bir titizlikle ortaya koyarak, tüm il ve ilçelerimizin deneyimlerini kolektivize etmede önemli bir platform oldu. Bir bakıma eylem içindekilerin, hareket halindeki pratiklerini eleştirel analize tabi tuttukları, kolektifin geçmiş deneyimlerinden öğrendikleri gerçek bir okul oldu. Fakat söylemeye dahi gerek

yok ki, örgüt ve kadro sorunlarımızın tespiti için önemli bir platform olan konferansın asıl işlevi sonrasında açığa çıkacaktı. Asıl belirleyici olan konferansın ardından sergilenecek olan örgütsel önderlik yeteneğiydi.

Örgütçüler Konferansı'nın üzerinden bir yıla yakın zaman geçtikten sonra şu soruları bir kez daha sormanın yeridir: Konferans neleri tartışmış, hangi can alıcı konular üzerinde durmuş, partinin ve kadroların önüne ne tür görevler koymuştu? Bu soruyu yanıtlamak önemli. Fakat en az bunun kadar önemli olan bir diğer soru ise şu olmalı: Konferansın önümüze koyduğu görevlerle nasıl ilişkilendik? Geride bıraktığımız bir yılın verileri bize ne söylüyor? Ko-

lektif deney ve birikimlerimiz ışığında konferansın öne çıkardığı bazı çarpıcı verileri tartışmakta yarar var.

Konferans, ESP'nin her geçen gün artan ve genişleyen siyasi etkisine işaret etmiş ve bu siyasi etkinin güçlenmesinin, yeni alanlara açılmanın ve çalışma başlattığımız alanlarda kalıcılışmanın yolunun her düzeydeki örgütsel önderlik niteliğini yükseltmekten geçtiğinin altını çizmişti. Evet, ölçülebilir bir gerçeklik olarak

A tak davranmanın, cesaretle karşımızdakini bir eyleme, etkinliğe çağırmanın, küçük de olsa bir görev teklif etmenin, bir eğitim veya çalışma grubunda yer almaya ikna etmenin bize kaybettireceği ne var? En kötü ihtimalle hayır yanıtıyla karşılaşabiliriz. Daha ötesi var mıdır?

diyebiliriz ki, partimizin siyasi etkisi her geçen gün artıyor ve yeni kuvvetler, genç devrimciler yüzlerini ESP'ye çeviriyor. ESP'nin eylemi, hareket tarzı genç devrimcilerin ilgi alanına giriyor. Emekçi semtlerde, lise ve üniversiteli gençlik içinde partimizin siyasi etkisi genişliyor. Hatırı sayılır düzeyde genç kuvvet partimizin çağrılarını dikkate alıyor, siyasal gelişmeler konusunda ne söyleyeceğimize dikkat kesiliyor. Peki, yaygınlaşan, genişleyen siyasi etkimize denk düşen bir örgütsel

gerçeklikten söz edebilir miyiz? Bir başka biçimde, şöyle de sorabiliriz: Yaygınlaşan, derinleşen bu siyasi etkiyi örgütsel güce dönüştürebiliyor muyuz? Bu konudaki pratiğimizden hoşnut muyuz?

Mao, "Politika bütün çalışmaların can damarıdır" derken, politika ve örgüt ilişkisine dikkat çeker. Güçlü, etkili bir politik çalışma yürütmeden örgütsel kazanım bekleyemezsiniz. Siyasi çalışmanızın çapı, genişliği, derinliği size örgütlenme olanakları, yeni örgütler kurma zeminleri yaratır.

Sürekliliği olan bir politik mücadele ve politik ajitasyon kitleler üzerinde siyasi bir etki yaratır. Fakat açık ki bu siyasi etkinin örgütsel güce dönüşmesi, organik bir ilişkiyle, fiziki temas ile olanaklıdır. Doğrudan temas kurmadığınız sürece, siyasi etkiniz ne denli gelişkin olursa olsun, bu kendiliğinden örgütsel güce, kazanıma dönüşmez. Tam da bu nedendir ki, konferans gelişmemizin yolunun kesintisiz ve sürekliliği olan bir politik faaliyet ile her alanda ve her düzeyde örgütçülüğü ve örgütsel önderlik düzeyini yükseltmekten geçtiğinin altını çizmişti.

Örgütlenme Girişkenliği

Peki, yüzünü partimize dönen, partimizi ilgi ve merakla izleyen bu kesimlerle doğrudan temas kurmakta, onları hızla örgütlemekte ne denli başarılıyız? Bu konuda hangi eksik, hata ve yetmezlikleri aşmamız, nelerin üzerine yürümemiz gerekiyor?

Örgütçüler Konferansı, aslında farkında olduğumuz, sıkıntısını duyduğumuz, aşma konusunda çabalarımız

olsa da yeterli irade gösteremediği-miz bir gerçeği çarpıcı biçimde bir kez daha ortaya koymuş oldu. Neydi bu?

Partimizin siyasi etkisi altındaki taze güçleri örgütlemekte, bu kuvvetlere alan açmaktaki yetersizliklerimizin devam ettiği gerçeği. Bu bağlamda delegelerin, “Geniş bir hayran kitlemiz var ama birçok örnekte ilişkimiz adeta platonikleşiyor” şeklindeki nüktedanlıkları çarpıcıdır. Neden böyle olur? Bu yaklaşım nereden köklenir? Yüzünü partimize dönen bu kitleye bir türlü “açılamayışımızı” ve ilişkimizi “platonikleştirmeyi” haklı görebilir miyiz? Bu önemli bir yetersizliktir ve hiç bir biçimde mazur görülemez.

Açık ki, kendine ve karşıdakine güvensizlikten başka bir şey değildir ve ciddi bir çelişkidir bu. Partisinin siyasi etki ve saygınlığına dayanarak, ondan güç alarak kendinden emin hareket etmesi gerekenlerin, durumla bütünüyle tezat biçimde titrek davranışlarıdır, söz konusu olan. Halbuki tutuk davranmamıza, özgüvensiz hareket etmemize yol açacak en küçük bir neden yoktur.

Örgütçülük her şeyden önce girişimciliktir. Kendimize ve karşımızdakine güven içinde hareket ederek cesaretle partimizde örgütlenme çağrısında bulunalım, devrimci görevler teklif edelim. Ataklığımızın, karşımızdakine güvenin ne tip pozitif sonuçlar üreteceğini pratikte göreceğiz. İl ve ilçe binalarımıza gelip gidenler bir yana, dağıttığımız bildiriye ilgiyle yaklaşanlarla, astığımız afişleri merakla izleyenlerle daha o dakikada bağ kurmamızın, iletişim

bilgilerini almamızın önünde ne gibi bir engel olabilir ki? Standlarımıza, taziye çadırlarımıza gelenlerle derinleşen sohbetlerimizin o anla sınırlı kalması, ilişkinin sürekliliğini sağlayacak bir hareket tarzı geliştirmeyişimiz kabul edilebilir mi?

Bu örnekleri bir yana bırakalım, eylem ve etkinliklerimize katılanları, il ve ilçe binalarımıza gelenleri örgütleme yeteneğimiz dahi öyle parlak değil. Devrimcilere sempati duyan, mücadeleye katkı sunma isteğiyle parti binalarımızı ziyaret eden, eylem ve etkinliklerimize katılan veya değişik arayışlar içinde olan genç kuvvetlerden bir bölümü, bir süre sonra sorularına ve beklentilerine yanıt bulamadıklarında yüzlerini başka tarafa dönmektedir.

Bir düşünelim; atak davranmanın, cesaretle karşımızdakini bir eyleme, etkinliğe çağırmanın, küçük de olsa bir görev teklif etmenin, bir eğitim veya çalışma grubunda yer almaya ikna etmenin bize kaybettireceği ne var? En kötü ihtimalle hayır yanıtıyla karşılaşabiliriz. Daha ötesi var mıdır? Açık ki, cesaretle çağrıda bulunduğumuz her durumda negatif ya da pozitif sonuç alma şansına sahibiz. Aksi bir tutum ise belirsizlik ve eylemsizlik dışında bir sonuç üretmez. Daha da kötüsü, muhatabımızda kendisine değer verilmediği, hatta güven duyulmadığı duygusu dahi üretebilir.

Konferansta bu konuda açığa çıkan tablo sadece girişim eksikliği, cesaretsizlik veya tutukluk kategorisinde ele alınamayacak derecede eleştiriye değerlidir. Bireysel örgütlenme süreçlerini analiz eden delegelerin çoğun-

luğunun kendi bireysel çaba, girişim, hatta zorlamalarıyla -evet yanlış okumadınız, zorlamalarıyla- ESP’de örgütlendikleri açığa çıktı. Delege yoldaşlar adeta parti binalarımızın kapısında yatmış, kapıdan değilse bacadan girme kararlılığıyla hareket etmişler. Öyle ki, bu örnekler şahsında ortalama bir örgütçünün yapması gerekenlerin dahi gerisine düşmüştük. Örgütlenme isteğiyle partimize yönelen birini memurvari bir tarzla adeta “bugün git yarın gel” diyerek sürüncemede bırakmanın, günlerce bekletmenin kabul edilebilir bir yanı var mıdır? Böylesine bir zayıflıkla, keyfiyetçi bürokratizmle uzlaşmamız mümkün değildir.

Nesnel olarak karşıdakine güvenmeyen, bu kibirli, üstenci ve bürokratik tutumla kopuşmadan gelişemeyeceğimiz açıktır.

Elbette örgütçülük konusunda bir dizi pozitif örneğimiz de söz konusu. Kurumlarımıza gelen başörtülü bir arkadaşın, “İlk gittiğimde namaz kılmak için seccade istedim. Yokmuş başka bir şey verdi yoldaşlar. İkinci kez gittiğimde ise benim için bir seccade alındığını gördüm. Değişimim ve yakınlaşmam bunun üzerine oldu. Demek ki farklılığımı, namaz kılmamı engel olarak görmüyorlar. Demek ki bana değer veriyorlar” şeklindeki anlatımı çarpıcıydı.

Suruç katliamı sonrası “SGDF’ye üye ol” çağrısına yüzlerce genç ve değişik meslek ve yaşta insan pozitif yanıt vererek iletişime geçti. Üzülerek belirtelim ki, bunların az bir kısmını örgütlü hale getirebildik. Bu sonucun nesnellik ve dışsal koşullardan ziyade öznel yetersizliklerimiz-

den kaynaklandığı gün gibi ortada. Politik bakımdan önemli bir çıkışa, meydan okumaya denk düşen böyle bir an’a güçlü biçimde yanıt olamamak, süreci bir bakıma kaçırmak anlamına geliyor. Yeniden ve bir başka zamanda bunu tekrar edemeyeceğimiz, aynı zemini yakalayamayacağımız çok açık.

Örgüt Kurma Alışkanlığı

Partimizin siyasi etkisi altındaki güçleri hangi düzeyde örgütleyip örgütleyemediğimizi tartışıyoruz. Fakat siyasi etkimiz altındakileri, çevremizdekileri bir yana bırakalım, örgütlülük düzeyimize baktığımızda örgütçülük ve örgüt kurma alışkanlığımızdaki sınırlılığı daha net bir şekilde görürüz. Her yoldaş çalışma alanına dair mini bir anket yapabilir. Son altı ayda kaç yeni üye kazandık? Üyelerimizin yüzde kaçını bir örgütte yer alıyor? Son altı ayda kaç yeni insana görev verdik? Son altı ayda görev ve sorumluluk vererek kaç insanı eğittik? Son altı ayda esnek-dolaylı örgütler kurduk mu?

Konferansın açığa çıkardığı bir diğer gerçek, örgüt kurma pratiğimizde önemli bir patinaj yaşadığımızdır. Kolektivizmi temel işleyiş ilkesi olarak benimseyen bir parti için kabul edilemez bir durumdur bu. Fakat ne yazık ki, gerçeğimizin bir yüzünü tarif eder. Kolektivizmin yaşam bulması, devrimci görevlerin dağılımı ve yeni, taze güçlerin yetiştirilmesi ancak örgütlerin varlığıyla mümkündür. Örgüt kurmamak daha baştan bütün bunlardan yoksun kalmak anlamına gelir. Oysa, kafamızda en küçük bir kalıp oluşturmadan,

hiçbir sınır koymadan envai çeşit örgüt kurduğumuzda ve sayısız genç yoldaşı buralarda örgütlediğimizde çok hızlı şekilde geliştiklerini göreceğiz. Yeni tanıştığımız, partimizi tanımaya çalışan üç gençle bir eğitim grubu, bir semtteki her bir mahallede ayrı ayrı çalışma grupları, ev emekçisi kadınlardan SKM komisyonu, ilçe örgütümüze gelip giden iki-üç gençle teknik bir komite, eğilim duyan bir grupla sanat komisyonu, bir başka yerde gazete dağıtım grubu vb. kuralım.

Konferansın temel çağrılarından birinin iç örgütsüzlüğe son vermek olduğunu ve bunun bütünüyle yaşamın gerçekliğinden çıktığını unutmamalıyız. Düzeylerine, ilgi alanlarına göre sayısız örgüt kurmamız mümkün. Yeniliklerine, deneyimsizliklerine takılmadan herhangi bir örgütte yan yana getirdiğimiz genç yoldaşları kolektif ortamlarda organ disiplini içinde eğitmemiz, değiştirip dönüştürmemiz çok daha kolaydır.

Elbette, örgüt kurmak kadar kurulan örgütleri işletmek de önemlidir. Yer yer büyük bir heyecanla örgütler kuruyor ama işletmiyoruz. Coşkuyla başlattığımız ve önemli beklentilere yol açan bu girişimlerin sürekliliğini sağlamamanın örgüt fikrine, partiye güvensizliği beslemekten öte bir anlamı olmayacağını unutmamalıyız. Örgütün yararlılığı kurulup ilan edilmesiyle ortaya çıkmaz. Düzeyinden ve işlevinden bağımsız olarak kurulan her örgüt, bileşenlerinin ikna edilmesi ve yan yana gelişleri bakımından sadece bir başlangıçtır. Aidiyet duygusunu oluşturacak ve bileşenlerinin gelişimini sağlayacak olan,

örgütün düzenli şekilde çalışması ve üretimde bulunmasıdır. Bir eğitim grubu bileşeni çalışmanın kendisine neler kattığını fiiliyatta görmelidir. Keza bir çalışma grubu, öz savunma grubu, gazete dağıtım grubu, kültür-sanat komisyonu veya teknik komite içinde yer alan yoldaş, bunun parti çalışmasına ve bireysel gelişimine katkısını somut olarak görebildiği ölçüde gelişir, partiyle bütünleşir.

**Kuşkusuz gönlümüzden
Kinsanların kendilerini
boylu boyunca
mücadeleye adanmaları
geçebilir. Fakat gerçek
hayatta farklı düzey
ve nitelikte, değişik
yetenekte bir dizi insanla
karşı karşıya kalıyoruz ve
kalacağız. Örgütçünün
mahareti tam da burada,
herkese yapabileceği bir iş
vermede açığa çıkar.**

Çevremizdekilerin, partililerin tamamının değişik tip ve işlevdeki organda örgütlü oldukları, örgütlülük düzeyinin bir hayli yüksek olduğu yerel örgütlerimiz de var kuşkusuz. Örgütlülük düzeyinin yüksekliği bu alanlarda daha etkili bir siyasi çalışma yürütme ve kadrolaşma olanaklarını da genişletiyor. Herkese yapabileceği bir iş verme ve hiç kimseyi örgütsüz bırakmama konusunda ileri örnekler sunan bu yerellerimizin deneylerinin daha fazla kolektive edilmesi ve belki de önemli deneyler

olarak incelenmesi örgütsel önderlik çalışmalarımıza kayda değer katkılarda bulunabilir.

Kimse İşsiz Kalmasın

Konferansın açığa çıkardığı ve üzerinde durmamız gereken bir diğer gerçek şu: İnsanlar ESP'yi önemsiyor, eylem ve etkinliklerine katılıyor, ama ESP'de örgütlenmenin, ESP'li olmanın zor olduğunu düşünüyorlar. ESP'li olmanın kolay olmadığı ve ciddi bedeller ödemeyi beraberinde getirdiği doğru. Fakat ESP'de örgütlenmemenin tek gerekçesinin bedel ödemekten kaçmak olduğunu söylemek, gerçeğin yalnızca bir yanına işaret eder ve asıl üzerinde durmamız gereken zayıflığımızı görmemizi engeller. Bedel ödemenin zorluklarından kaçmak, bunun getirilerini göğüslemektense kıyıda köşede olmayı tercih etmek önemli nedenlerden biridir, bu doğru. Böyle düşünen, kendini bu tarzda konumlandıran insanlar her zaman olacaktır. Fakat açık ki, meseleyi buraya düşümlenmek ve salt bu durumla açıklamaya çalışmak kendi eksik, yetmezlik ve hatalarımızın üzerinden atlamak anlamına gelir.

Siyasi etkimiz altındaki kesimlere kendilerini ifade edebilecekleri, üretebilecekleri, buldukları pozisyonlardan mücadeleye dahil olabilecekleri alanlar açıyor muyuz? Esnekliğimizin, genişliğimizin sınırları ne? Dışarıdan ESP'yi gözlemleyenler “Bu partide mutlaka benim de yapabileceğim bir iş vardır” diye düşünüyorlar mı? Pratiğimiz bu konuda ne söylüyor? Böyle düşünmelerini sağlayacak zeminler yaratabiliyor

muyuz? “Dar bir kadro partisi” görünümünü aşabiliyor muyuz?

Konferans delegelerinin insanlara yaklaşımdaki darlıklarımız üzerine yürüttükleri tartışmaları anımsamakta ve mesafe kat edip kat etmediğimize bakmakta yarar var. Bu konudaki en önemli zaaflarımızdan biri, çoğunlukla tek bir devrimci tipi kurgulamamızdır. Oysaki, mücadelenin ve partimizin her düzeyde ve yaşta sayısız insana ihtiyacı vardır. Doğrudan partinin yönetici omurgasında yer alacak ve 24 saatini devrimci çalışmaya adayacak profesyonellere de, yerel çalışmanın temel mimarı veya bileşeni olacak kadro ve aktivistlere de, yalnızca gününün belirli saatini parti çalışmasına ayıracak işçilere ve emekçilere de, haftada bir gününü veya kısıtlı bir zaman dilimini sunacak emekçilere ve gençlere de, sınırlı görevler üstlenecek değişik yaştaki insanlara da, sadece eylem ve etkinliklerimize katılacak partililere de, özel dönemlerde/anlarda partimizi destekleyecek insanlara da... Liste uzatılabilir.

Kuşkusuz gönlümüzden insanların kendilerini boylu boyunca mücadeleye adanmaları geçebilir. Fakat gerçek hayatta farklı düzey ve nitelikte, değişik yetenekte bir dizi insanla karşı karşıya kalıyoruz ve kalacağız. Örgütçünün mahareti tam da burada, herkese yapabileceği bir iş vermede açığa çıkar. İki temel çıkış noktamız olabilir. Birincisi, “en kötü örgüt dahi örgütsüzlükten iyidir” gerçeğini hiç ama hiç aklımızdan çıkarmamak. İkincisi de, “herkesin mutlaka yapabileceği bir iş vardır” gerçeğini kılavuz almak. Örgütçü bu doğrulardan

hareket ettiğinde hiç kimseyi örgütsüz ve hiçbir işi sahihsiz bırakmamış olur. Örgüt kolektivizm, sistem ve disiplin demektir. Örgüt kurmak işleri paylaşmak anlamına geldiğine göre, örgütçü bu temel düsturdan hareket ettiğinde bir bakıma işlerini kolaylaştırmış olur.

En basit bir eğitim grubunun, ilk adım olarak kurulan bir çalışma grubunun dahi kişileri ne denli geliştirdiği sayısız örnekle kanıtlanmış bir gerçektir. İnsanları iş ve görev üzerinden örgütlemek hem bireyleri geliştirir hem de işlerin paylaşılmasıyla, tek tek kişilerde toplanmasının önüne geçer.

Delegelerin üzerinde durdukları konulardan biri tam da buydu: “Örgüt kurmadığımız, hatta bırakalım yeni örgüt kurmayı, il ve ilçe örgütlerini doğru düzgün çalıştırmadığımız için işler bireyler üzerinden yürüyor.”

Bireye dayalı çalışmak! Mutlaka kopuşmamız gereken geriliklerin ba-

şında bu geliyor. Bireye dayalı olarak çalışmak, kolektivizm ilkemizle uyumlu olmadığı gibi, stratejik görüş açısıyla da bağdaşmaz. Bireye dayalı çalışma tarzı kolektivizmin yaratacağı zenginliklerden yoksun kalmak ve geleceği olmayan bir çalışmayla uzlaşmaktır. Hemen her işi bir biçimde kendinde merkezileştiren, işleri ve görevleri paylaşmayan, böyle olduğu için de yeni insanların gelişimine ve inisiyatifine alan açmayan bu tarzla uzlaşmamız mümkün değildir. Bu tarzla barışık olmak günü kurtarmaktan öte bir anlam ifade etmez. Bütün çalışmayı kendinde merkezileştiren birey alanda olduğu sürece işler bir biçimde yürür, fakat söz konusu yoldaş alandan ayrıldığı anda tüm çalışmalar tepetaklak olur. Geleceği, sürekliliği olmayan bir çalışmadır. Yeni insanları öne çıkarmadığı gibi, tüm işleri kendinde merkezileştiren yoldaşı da verimsiz kılan ve yıpratıcı bir tarzıdır bu. Geldiği-

miz noktada, konferanstan bu yana bu konuda ne tip adımlar attığımızı sorabiliriz. Konferansın bireye dayalı çalışmadan kopuşma çağrısına hangi düzeyde yanıt olduk?

İnsanlara yaklaşımdaki darlıklarımızın, beraberinde, kafamızdaki kriterlere uymayanlara gerekli ilgiyi göstermemeyi, yeterli emeği harcamamayı da getirdiğini tahmin etmek

**“E n kötü örgüt dahi örgütsüzlükten iyidir” gerçeğini hiç ama hiç aklımızdan çıkarmamak.
“Herkesin mutlaka yapabileceği bir iş vardır” gerçeğini kılavuz almak.
Örgütçü bu doğrulardan hareket ettiğinde hiç kimseyi örgütsüz ve hiçbir işi sahipsiz bırakmamış olur.**

zor olmasa gerek. ESP’li profilini “belirli kriterlerle” sınırlamak örgüt konusunda darlaşmayı, ufkumuzun sınırlılığını da birlikte getiriyor. Örgüt deyince neredeyse aklımıza tek bir biçim geliyor. İşin kötüsü, bu konudaki geleneksel, dar anlayış ve pratiklerimizi kötü miraslar olarak yeni nesle devrediyoruz.

Değişik tipteki işler için farklı örgütler, farklı nitelikteki insanların yeteneklerini ortaya koyabilecekleri örgüt biçimleri kurgulayıp yaşama geçirmede atak yapamıyoruz. Söylemeye dahi gerek yok ki, insana ve örgüte yaklaşımdaki böylesi bir

darlık ve sınırlılıktan gerçek bir kitle partisinin çıkması öyle kolay olmasa gerek.

Kitle partisi olma iddiası farklı nitelik ve düzeydeki insanları kapsamayı, onları işlevlendirip üretken kılmayı gerektirir. Eğer bir kitle partisi olacaksak, farklı farklı nitelikteki insanları kucaklayabilecek bir esnekliğe ve görüş açısı berraklığına ulaşmamız, ama en önemlisi, bunu pratikleştirmemiz gerekir.

Parti çalışması değişik tipteki esnek kurum ve örgütlerin varlığı ile asla çelişmez. Tersine, bunlar birbirini besleyip güçlendirme özelliğine sahiptir. Yeter ki, doğru zamanda doğru örgütü kurmayı bilelim. Yeter ki, bu örgütleri işlevine, içeriğine uygun tarzda işletme yeteneği sergileyelim, bu sabrı gösterelim.

Kadrolaştırma

Bilindiği üzere partimizde iki tipte örgütçü vardır; kitle örgütçüsü ve sistem kurup işleten örgütçü. Kitle örgütçüsü, kitleler arasında partinin siyasi etkisi altındaki güçlerle temas geçerek siyasi etkiyi somut örgütsel kazanıma dönüştürür. Partimizin sinir uçlarını oluşturan kitle örgütçülerimizin siyasi etkimiz altındaki güçlerin kazanılmasında gerekli girişkenlik ve enerjikliğini göstermelerinin parti çalışmasındaki yerini yukarıda bazı boyutlarıyla tartıştık.

Sistem kuran-işleten örgütçülerimiz ise, parti örgütlerinin kurulmasında, düzgün ve verimli çalışmasında temel iradedirler. Partinin örgütlülük düzeyinin yükseltilmesi, niteliğin geliştirilmesi sistem örgüt-

çülerinin yetenek, enerji ve üretkenlikleriyle doğrudan bağlantılıdır.

Her iki tipteki örgütçü kadrolarımızın görev ve sorumluluklarına uygun tarzda konumlanmaları, örgütçü yetenek ve birikimlerini taze kuvvetlerin eğitilmesinde kullanmaları, bir gerekliliğin de ötesinde, düpedüz aciliyettir. Örgütsel gerçeklik ve ihtiyaçlarımız bu konuda adeta alarm veriyor. Rutin örgüt çalışması açısından bir zorunluluk olan bu durum, özgün bir süreçten geçiyor oluşumuzla bağı içinde, üzerinde dikkatle durmamız gereken bir gerçekliğe dönüşüyor. Nedir bu özgünlük?

Saflarımıza her geçen gün yeni genç kuvvetler akıyor. Ama daha önemlisi, yeni ve deneyimsiz kuvvetlerin yanı sıra, farklı siyasi yapılarından gelen önemli bir kesimi ESP'lileştirme göreviyle karşı karşıyayız. Bu gerçeklik bizi, söz konusu kuvvetlerin politik-ideolojik dönüşümü göreviyle karşı karşıya bırakıyor. Konferans bileşiminde dahi önemli bir kesimin değişik siyasi akımlardan gelmiş olan yoldaşlardan oluşması, parti çizgisinin kavratılması ve politik-ideolojik netlik konusunda özel örgütlenmiş çalışmaları elzem hale getiriyor. Parti okulları, eğitim çalışmaları, değişik içerikteki panel-seminer tipi etkinlikler, atölyeler vb. rutinimizin ötesinde özel olarak örgütlenmezse, bu alandaki boşluğu hızlıca dolduramayız. Yeni kuvvetlerin aslolarak siyasi faaliyet içinde yetişebilecekleri gerçeğini bir an dahi unutmadan, sorunu bağlamından koparmadan, parti programı-çizgisi, siyasal ve örgütsel önderlik gibi başlıklarda özel eğitimlere ağırlık ver-

meliyiz. Bu konudaki tartışmalarda, kolektif eğitimlerin bu çalışmalara katılan yoldaşların gelişiminde, partilileşmesinde nasıl bir rol oynadığı, ne tip sıçramalara yol açtığı çarpıcı biçimde ortaya çıktı.

Kadrolaştırma faaliyetinde bugünkü gerçekliğimizi, ancak organ çalışması ve kolektif eğitim çalışmaları kadar, bire bir ilgilenme ve emek

En basit bir eğitim grubunun, ilk adım olarak kurulan bir çalışma grubunun dahi kişileri ne denli geliştirdiği sayısız örnekle kanıtlanmış bir gerçektir. İnsanları iş ve görev üzerinden örgütlemek hem bireyleri geliştirir hem de işlerin paylaşılmasıyla, tek tek kişilerde toplanmasının önüne geçer.

harcamakla değiştirebiliriz. Hatta bazı anlarda bire bir ilgilenme, emek harcama ihtiyacının baskın biçimde öne çıktığını dahi söyleyebiliriz. O halde, tek tek her bir yoldaşa dair bireysel gelişim stratejileri oluşturmak ve bu stratejiye uygun hareket etmekle kolektif çalışmaları uygun tarzda kaynaştırdığımızda daha verimli sonuçlara ulaşabiliriz.

Tam da burada, konferansın kadın kadro adaylarının belirlenmesi ve eğitilip yetiştirilmesine özel önem verilmesi, bunun özgün yöntemlerinin kullanılması konusundaki kararı-

nı anımsamakta yarar var. Bir kadın partisi olma iddiasındaki ESP'nin özellikle emekçi semtlerdeki erkek profilli görüntüsünün hızla yıkılması göreviyle karşı karşıyayız. Kadın kadrolar yetiştirilmesi konusundaki aciliyet, bu konuda çalan alarm zilleri yazık ki geçerliliğini koruyor.

Konferansın ardından gerçekleştirilen yerel ve merkezi eğitim kamplarının gelişimimize özel bir katkısı olduğu her türlü şüphenin ötesindedir. Fakat ESP'nin mevcut varlığını ESP'nin iddia ve gelişimiyle kıyasladığımızda, hala yürüyecek uzun bir yolumuz olduğu gerçeğine gözlerimizi kapayamayız. Ve elbette ki, kadın kadroların eğitimi ve yetiştirilmesi görevi bütün temel yöneticilerin görevleri arasındadır. Bu konudaki sorumluluğun SKM'ye havale edilmesiyle, kadın kadro adaylarına güvensizlik içeren veya pozitif ayırıcılık ilkemizle uyuşmayan erkek egemen yaklaşımlarla cepheden mücadele edeceğimiz ve asla uzlaşmayacağımız hiçbir yoldaş bakımından sır olmasa gerek.

Peki, örgütçü ve propagandacılarımız yeni, genç yoldaşlarla nasıl bir ilişkileneş içinde oluyor? Onların eğitim ve dönüşümünü özel olarak dert ediyorlar mı? Önerilerine bu konuda görev çekiyorlar mı? Tüm yerlerimiz, kadrolaştırma çalışmasının

tüm yoldaşların görevi olduğunun ama sistem kuran-işleten örgütçülerimizin ve propagandacılarımızın bu konuda birkaç adım daha öne çıkmaları gerektiğinin altını çizen konferans kararlarını yaşama geçirmede ne kadar yol aldıklarının muhasebesini yapabilirler.

Atılım İçin

Örgütçüler Konferansı'ndan bu yana geçen zaman, konferans karar ve perspektifleri ile örgütsel pratiğimiz ve performansımızın kıyaslanmasına dayalı bir analiz için tüm parti örgütlerine ve örgütçülerine yeterli özdeneyim biriktirme fırsatı sundu. Örgütsel çalışmanın bilinçli ve iradi tarzda, kendini açacak çizgide ilerletilişi de, tıkanıklık ve yetmezlikleri, alışkanlığın duvarına çarpışları da bu kıyaslamalı analizden yansıyan yönler oldu.

Örgütsel önderlik düzeyimizi, örgütçülüğümüzün kapasitesini misliyle geliştirmek için bugün yürümemiz gereken yolun köşetaşları belli. O yol ki, örgütsel büyüme ve kitleleşme, yeni niteliklerle donanma doğrultusunda bir devrimci atılıma uzanıyor.

Elimizde konferansın sunduğu kılavuz ipi. O kılavuz ipi ki, partimizi bu atılım yolunda güvenle yürütmesi için iradeleştiriyor.

33'lerin Düşleri Yarım Bırakılmayacak

Özgen Sadet

Yalnızca Amara Kültür Merkezi'nde değil, 33'lerimizin mezar başlarında, İstanbul'dan Amed'e kent merkezlerinde onların düşlerini ve gülüşlerini kuşanarak alanlardaydık. Bir devrime dokunma inancıyla yola çıkan düş yolcularımızın coşkusu, kararlılığı ve yiğitliğiyle, darbelere, OHAL'lere rağmen sokaklardaydık. Darbe girişimin ardından faşist politik islamcı çeteler, ırkçı faşistler sokakları esir almaya çalışırken toplumsal mücadele dinamiklerini, emekçi sol güçleri sokakta özneleştirecek, tek yumruk haline getirecek 20 Temmuz gününde hiç şüphe etmeden sokaklardaki yerimizi aldık. Tarihin yapılışını izlemek yerine, ona katıldık. Ölümsüzlerimiz gibi başlarımızı yukarıda tuttuk.

Bir yılı aşkın süre önce Kobanê serhıldanının sokakları dolduran inancı, Suruç sınırında nöbete duranların umudu, Gezi direnişinin ruhu ve 7 Haziran seçimlerinden Girê Spî'ye kadar uzanan zaferlerin coşkusuyla Kobanê'nin yollarına düşmüştük. Devrimcinin işi devrim yapmaktır diyenlerin, bir devrimi kamıyla canıyla büyütenlerin sesine ses katmak, yıkık bir kenti umudumuzla, dişimizle tırnağımızla büyütmek için çıktığımız bu yolculukta Amara Kültür Merkezi'nde tüm dünyanın gözü önünde katledildik. 33 devrimci yüreği 20 Temmuz günü Suruç'ta sonsuzluğa uğurladık. İçimizi yakan acı ve öfke Berkin'imizin aramızdan alınışında duyduğumuzla

aynıydı, Soma'da ölüme terkedilen 301 maden işçisiyle, sokak ortasında katledilen kadınlarla aynıydı. Sadece katledilen canlarımızın bizlerde bıraktığı unutulmaz duygular değil, Suruç'un öncesinde ve sonrasında yaşadığımız onlarca acının adalet ile teselli edilemeyişi de karşımızda duruyordu.

Düş Yolcuları Adalet Yolunda

Metin Göktepe'den Hrant Dink'e, Ceylan Önkol'dan Aylan bebeğe, Beyazıt katliamından 10 Ekim Ankara Garı'na aydınlatılmamış her katliam, adaleti haykıran her yüreğin mücadelesi bu defa da 33 düş yolcusunun gülüşleri ile bir kez daha kesişmiş oldu. Bizler, "Suruç aydınlatılsaydı 10 Ekim olmayacaktı, ay-

dınlatılmamış her katliam bir yeni-sine gebedir” diyenler, 33’lerimizin izinden yürüyerek katliamların aydınlatılması ve faili belli katliam ve cinayetlerin adalet ile buluşması için 20 Temmuz’un birinci yılında adalet için işe koyulduk.

Ev ev, sokak sokak, mahalle mahalle gezerek topladığımız imzalarımızın yanı sıra, pek çok işyeri ve esnaf imza föylerini alıp bürolarını, dükkanlarını birer adalet noktasına dönüştürdü. Bu çalışma ekseninde onbinlerce imza toplandı, yüzlerce adalet noktası oluşturulmuş oldu.

20 Mayıs’ta Suruç İçin Adalet oturumları ile onlarca ilde eşzamanlı düzenlediğimiz açıklamalarımızda “Düş Yolcuları Adalet Yolunda Suruç İçin 1 Milyon İmza” şiarıyla yürüteceğimiz imza kampanyamızın da startını vermiş olduk. İmza kampanyamız için beş ana talep belirledik:

Suruç katliamı dosyasındaki gizlilik kararı kaldırılmalı! Katliamda sorumluluğu olan devlet görevlileri hakkındaki yargılanamaz kararı kaldırılmalı! 20 Temmuz günü Suruç’ta görev yapan emniyet güçleri başta olmak üzere, il ve ilçe emniyet müdürlükleri ve valilik hakkında soruş-

turma başlatılsın! Suruç katliamına dair tüm bilgi ve belgeler kamuoyu ile paylaşılmalı! Suruç katliamının, başta Ankara 10 Ekim katliamı olmak üzere, bugüne kadar süren tüm katliamlarla arasındaki bağ araştırılmalı, katliamları gerçekleştiren kişiler arasındaki örgütsel bağlantı açıklansın!

Ev ev, sokak sokak, mahalle mahalle gezerek topladığımız imzalarımızın yanı sıra, pek çok işyeri ve esnaf imza föylerini alıp bürolarını, dükkanlarını birer adalet noktasına dönüştürdü. Bu çalışma ekseninde onbinlerce imza toplandı, yüzlerce adalet noktası oluşturulmuş oldu.

Kampanyamızın en temel yöntemlerinden biri imza kampanyası ise, diğeri de bir bütün olarak adalet arayışçıları ile yan yana gelmek oldu. Çünkü 33’ler, Metin Lokumcu’dan, Gezi-Haziran ayaklanması ölüm-süzlerine, Madımak’a, yüreği adalet diye atanlardı. 20 Temmuz’da faili belli bir katliamda sonsuzluğa uğurlandılar. Onların düştükleri yerden çoğaldı katliamlar ve savaşlar. Buzdolaplarında bekletilen bebekler, sokak ortasında günlerce cansız yatan Taybet analar, bodrumlardaki soykırımcı kıyımlar tekrarlanmasın diye, yeni faşist katliamlarla halkların yüreğine acının tohumları atılmaması için 20 Temmuz 2016’yı adaleti haykırarak karşılamaya hazırlandık.

Çünkü 20 Temmuz’da 33’lerin düştüğü yerden savaşlarını, saldırılarını ve katliamlarını başlatanlara inat, tıpkı Amara’nın bahçesinde toplanan birbirinden farklı ulus, inanç ve geleekten olan insanlarımız gibi, bu sefer bir yılın ardından yine aynı pers-

pektifle yan yana gelme günüydü. 33'lerimizin bize bıraktığı en değerli miraslardan birisi olan adalet talebine sahip çıkılmalı, dün onların yeni bir dünyaya duydukları inanç ile çıktıkları yolculuklarının bugün adalete dair duydukları kararlılıkla birleştiği gün olmalıydı.

Herkes için Adalet

Sevag Balıkcı'dan Roboski katliamına, Pınar Gemsiz'den katledilen lgbtilere, Mehmet Tunç'tan Ulucanlar katliamına adaleti haykıranlar ile yan yana geldik. "Suruç İçin Adalet Herkes İçin Adalet" kampanyamız kapsamında 33 gün boyunca 33 noktada adaleti haykırdık. Adaleti haykırdığımız her nokta katliamlarla bizi yıldırarak istedikleri noktalardı. "Berkin İçin Adalet"i Berkin'imizin bizden alındığı sokakta, "Ethem İçin Adalet"i Ethem'in düştüğü noktada haykırdık. Uğur Kaymaz için vu-

rulduğu yerdeydik, "Roboski İçin Adalet"i Roboskili aileler ile birlikte katliam yerinde haykırdık.

Bu nedenledir ki acının her çeşidinin, öfkenin, adalet isteğinin ve hesap sorma arzusunun aynı olduğu bu topraklarda 20 Temmuz, tüm adalet arayışçılarının yan yana geldiği, sarayın katliamlarına ve savaşına boyun eğmeyen, yitirdiğimiz canlarımızın aileleri, ardılları, yoldaşlarınınca adalet talep ve savaşımının simge gününe çevrildi.

Adalet mücadelemize omuz veren en önemli öznelerden biri ailelerdi. Başta "Suruç Aileleri" olmak üzere, 10 Ekim barış şehitlerinin ailelerinden, Mehmet Tunç'un, Baran Tursun'un ailelerine dek bir aradaydık, omuz omuzaydık. Berkin'den Mehmet Ayvalıtış'a, Ahmet Atakan'a, dört bir yandan analar, babalar tüm katliamlara dur demek için, herkes için adalet demek için

bir aradaydı. Cumartesi Anneleri'ni bir an bile yalnız bırakmayan Çağdaş Aydın'ın karanfiliyle sahip çıktığı Cumartesi İnsanları adalet mücadelesine. Katliamın ardından Roboski'nin yollarına düşmede asla tereddüt yaşamayan Cebo'nun sesini haykırdı Roboskili aileler. Hrant Dink'in vurulup düştüğü yerde, Metin Göktepe'nin yürüdüğü sokakta, Suruç'un genç cesur gazetecileri için

Adalet mücadelemize omuz veren en önemli öznelerden biri ailelerdi. Başta "Suruç Aileleri" olmak üzere, 10 Ekim barış şehitlerinin ailelerinden, Mehmet Tunç'un, Baran Tursun'un ailelerine dek bir aradaydık, omuz omuzaydık.

sahiplenildi anmalar. Adalet Büşra oldu, Polen oldu, devrimcileri bir an olsun yalnız bırakmayan Nazegül Anne, İsmet Baba oldu, öyle sahiplenildi. 33 devrimci yürek 33 adalet noktasında bir kez daha gülüştü gözlerle baktılar gözlerimize. Bu kez onların ailelerinin yüzlerinde, onları sahiplenen onlarca adalet arayışçısı ailenin yüreğinde yeşerdi tekrar.

Kampanya boyunca ikinci önemli özne gençlik örgütleriydi. Savaş ve kıyım sürecinde birleşik mücadele ihtiyacı böylesine çok tartışılır, defalarca dile getirilirken, gençlik, öncü misyonunu bir kez de bu kampanyada sergiledi. Birleşik devrimci müca-

delenin yaşamdaki somut karşılığını, adalet mücadelesinde yan yana geliş ve kararlı duruşu ile devrimci mücadelenin hanesine artı olarak yazdırdı. Kampanyanın başlarından itibaren adalet mücadelesi ile doğrudan ilişkilenerken, gerek imza kampanyasında gerek adalet eylemlerinde aileler ve adalet arayışçıları ile bir oldu. 18 gençlik örgütü ile yan yana gelerek yürütülen adalet mücadelesi, İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir, Artvin ve pek çok ilde düzenlenen açıklamalarla duyurulmuş, ardından büyük bir çabuklukla sokakları örgütleyen, sokakta olmanın kararlılığı ile hareket eden bir pratiğe dönüşmüştür. 20 Temmuz 2015'te, katliamın hemen ardından bir bütün olarak hareket eden gençlik örgütleri, aynı tutumu bir yıl sonraki adalet mücadelesinde de kararlı bir biçimde gösterdiler. Bu pratik, gelecek dönemde gençliğe yönelecek her türlü saldırıda gençlik hareketlerinin birleşik mücadelenin kanallarını kullanarak karşı koymasına, kampüslerde, sokaklarda, meydanlarda gençliğin gücü ile yeni adımlar atılmasına hazırlık olmuş, tecrübe kazandırmıştır.

Aydın ve sanatçıların adalet kampanyası boyunca direnenlerden yana gösterdikleri tutum ve dayanışma kampanyası sürecinde özneleşmeleri, adalet şiarının en geniş kesimlere yayılmasında önemli dayanaklardan üçüncüsü oldu. Giderek büyüyen adalet mücadelesinin yazılı, görsel ve sosyal medya cephesinde gündemleşmesi ise kuşkusuz ki kampanyayı büyüten etkenlerden bir diğeri.

Hiçbir Düş Yarım Kalmayacak

Adalet kampanyasının, “Hiçbir Düş Yarım Kalmayacak” şiarıyla 16 Temmuz’da İstanbul’da Adalet Gecesi ve 20 Temmuz günü başta Amara Kültür Merkezi olmak üzere kent merkezlerinde gerçekleştirilecek açıklamalar ile sonlandırılması planlanmıştı.

Adalet Gecesi çalışmaları boyunca binlerce bilet dağıtılmış, geceye Suruç aileleri dışında, adalet mücahedelelerimizde gündemleştirdiğimiz tüm canlarımızın ailelerinin de katılımı örgütlenmişti. Bilindiği üzere 15 Temmuz askeri darbe girişiminin ardından adalet gecemiz ertelenmek zorunda kalmıştı. 30 Temmuz’da yapılacak gecemize giden yolda karşımıza OHAL’ler, KHK’lar dikildi, fakat, bunlar, “Hiçbir düş yarım kalmayacak” diyerek çıktığımız bu yolda bizleri durduramadı. İstanbul-Bostancı Gösteri Merkezi’nde 30 Temmuz’da yapmayı planladığımız gecemiz beklendiği üzere OHAL valiliği tarafından yasaklandı. Bu yasak binlerden oluşan adalet arayışçılarının önünü kesmek için OHAL bahane edilerek konulmuştu. Ancak bizleri yıldıramadı. BEKSAV’da düzenlenen adalet gecemizde, Mehmet Tunç’un ailesinden Cumartesi İnsanları’na, taraftar gruplarından, lgbt derneklerine, kadın örgütlerinden gençlik örgütlerine yüzlerce adalet arayışçısı, aileler, 33’lerin yoldaşları bir aradaydı. 33 devrimci yürek adına 33 adalet arayışçısı aile ve özneye plaketler verildi. Gecede söz alan Suruç ailemizin de dediği gibiydi adalet gecesi: “Bizler BEKSAV’ın

bahçesinde sıcak bir Temmuz gününde 33’leri ve nicelerini anarken üstümüzde duran ağaçlar Suruç’un ağaçlarıdır. Bizler Amara’nın bahçesindeyiz, 33’lerimizin yanında.”

Coşkusuyla, kararlılığıyla, darbelere, OHAL’lere meydan okuyan yüzlerce yürek, adaleti, 33’lerin, barış şehitlerinin, Gezi-Haziran ayaklanması şehitlerinin ve nicesinin bize bıraktığı inancı bir kez daha sahiplendi.

Kampanya boyunca **ikinci önemli özne gençlik örgütleriydi. Savaş ve kıyım sürecinde birleşik mücadele ihtiyacı böylesine çok tartışılır, defalarca dile getirilirken, gençlik, öncü misyonunu bir kez de bu kampanyada sergiledi.**

Adalet kampanyamızın bir başka odağı ise 20 Temmuz günü gerçekleştireceğimiz anmalar oldu. Asla ve asla vazgeçmeyeceğimiz Amara Kültür Merkezi’ne gittik. Ancak OHAL’in Suruç’a daha erken geldiğini tüm dünyanın gözleri önünde bir kez daha yaşadık. Amara’ya gitmek için yola çıkan araçlarımız kent girişlerinde durduruldu, katliamın hemen ardından üstümüze gaz sikan polis, dün yoldaşlarımızı, yaralılarımızı taşıdığımız bahçeye girişimizi bugün engellemeye çalıştı. Elbette ki hiçbir engel bizi o ağacın altına gitmekten alıkoyacak güçte değildi. Bir heyetimiz, ailelerimiz, HDP

Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, vekiller ve gazilerimizle Amara Kültür Merkezi'ndeydik. Katliamlara izin verenler bizi Amara'nın girişinde engellemek isterlerken, biz Suruç'un kent merkezinde, Amara Kültür Merkezi'nde, Suruç'ta yatan yoldaşlarımızın başucunda, tam da onların en korktukları biçimde, yani en kalabalık halimizle anmalarımızı gerçekleştirdik.

Yalnızca Amara Kültür Merkezi'nde değil, 33'lerimizin mezar başlarında, İstanbul'dan Amed'e kent merkezlerinde onların düşlerini ve gülüşlerini kuşanarak alanlardaydık. Bir devrime dokunma inancıyla yola çıkan düş yolcularımızın coşkusu, kararlılığı ve yiğitliğiyle, darbelere, OHAL'lere rağmen sokaklardaydık. Darbe girişimin ardından faşist politik islamcı çeteler, ırkçı faşistler sokakları esir almaya çalışırken toplumsal mücadele dinamiklerini, emekçi sol güçleri sokakta özneleştirecek, tek yumruk haline getirecek 20 Temmuz gününde hiç şüphe etmeden sokaklardaki yerimizi aldık. Tarihin yapılışını izlemek yerine, ona katıldık. Ölümsüzlerimiz gibi başlarımızı yukarıda tuttuk.

Tüm ezilenlerin, adalet arayışlarının bir olup seslerini en gür biçimiyle haykırmaları konusunda sınırsızca ilerlemeye çalışan adalet kampanyası, genç komünistlerin ve partimizin tarihinde onurlandırıcı, eğitici, esinlendirici ve ileri itici

kazanımlar arasındaki yerini aldı. 33'lerden öğrendiklerimizi yaşama geçirmede, birbirinden farklı kimliklerden gelip Amara'da tek yumruk tek barikat olan canlarımızı, bugün onların ardıllarıyla, aileleriyle, yoldaşlarıyla bir kez daha birleştirme kazanımıdır. Berkin'den Ezgi'ye, Metin Lokumcu'dan Mert'e, Koray'a, Aydan'a, Alper'e, Cemil'e, Ethem'den, Ahmet Atakan'dan Cebo'ya Keke'ye, Cumartesi İnsanları'ndan Çağdaş'a. Yaşamlarını işçi sınıfının ve ezilenlerin insani, adil, onurlu bir dünya mücadelesi ile birleştiren kutup yıldızlarımızın adımlarını takip ederek başlamıştık kampanyamıza. Katliamların ardından yıllar dahi geçse, yaşanılanlar ne hesapsız kalacaktır ne de adaletsiz. Gençlik adalet mücadelesini de, ölümsüzlerimizin anılarını ve mücadelelerini de omuzlamaya dün olduğu gibi, yarınlarda da hazırdır. 1 Mayıs 77'den Maraş'a, Sivas'tan Sur'a, Ulucanlar'dan 19 Aralık'a, Pirsus'tan Ankara'ya, Özgür Evrim'den Hrant'a, Sakine ve Sevê'den Yeliz ve Şirin'e ve adları aklımızın, kalbimizin ışığı, direnci, gülüşü olan nice yoldaşa, devrimci yoldaşa ve halk insanımıza, ölümsüzlerimizin yeni bir yaşama, yeni bir dünyaya duydukları inanç tüm canlılığıyla ayakta, savaşmaktadır. "Hiç Bir Düş Yarım Kalmayacak", andımızdır.

“Kurucu Grupta Yer Almak Benim Açımından Büyük Bir Onurdu”

Veli Görgün - Devrim Şoreş

MLKP üyesi ve FESK Kürdistan Kır Birliği savaşçısı Veli Görgün, Parti adıyla Devrim Şoreş'in, MLKP Kürdistan Örgütü için yazdığı raporun, partisi tarafından yayınlanan bölümünü okurlarımıza sunuyoruz.

Merhaba Yoldaşlar!

Askeri üslenme alanımızdan (x tarihinde ayrıldık. X tarihi...yoldaşların) şehit düştükleri gündü ve biz bugün bu yoldaşlar şahsında tüm şehitlerimize devrimi armağan etmek için kır gerilla hareketi başlatmak amacıyla yola koyuluyorduk. (x zaman) süren bir yolculuk olacaktı ve (...hattından yürüyerek) Dersim'e gidecektik. Yolculuk için her şey hazırlandı ve yola çıktık. Heyecanımız büyüktü, coşkumuz sonsuz, içimiz kıpır kıpırdı.

Kurucu grupta yer almak benim açımından büyük bir onurdu. Bu mutluluğumu bir kez daha dile getirmek istiyorum. Kürdistan'ı boydan boya yürüyerek geçiyoruz, yüksek dağları tırmanıyor ve iniyor, tepeleri aşılıyor, vadilerden geçiyor, nehirlere vurup karşıya geçiyor, düz ovalarda yürüyor, (...), yine dağları, tepeleri ve

ırmakları aşılıyor, (...) kimselere sezdirmeden su gibi Dersim'e akıyoruz.

Uzun bir yolculuktan sonra Dersim'e ulaştık. Yolculuğumuz (...) gün sürdü. Kır gerilla hareketini başlatacağımız alanımıza geldik. Bu, partimiz açısından önemli bir karar. Rojava Devrimi sonrasında, burada sıkacağımız ilk kurşunun önemli bir başlangıç olacağını düşünüyorum. Devrime yürüyen bir partinin kaybedecek zamanı yok. Hangi araç devrim için önemliyse onu değerlendirmek gerekiyor ve partimiz de bugün bunu hayata geçiriyor. (...) partimiz güç biriktiriyor, güçlerini eğitiyor, askerileştiriyor ve zorlu süreçlere hazırlıyor. Aldığımız bu eğitim ve hazırlıkla, kalıcı başarı ve zaferler için, gerilla hareketini başlatmış bulunuyoruz. Bu konuda henüz eksikliklerimiz var, tecrübe kazanmamız gerekiyor. Bu açıdan buradaki devrimci güçlerin deneyleri öğretici

olacaktır. Hiçbir şeyi es geçmeden, kulak ardı etmeden, olumlu ve olumsuz deneyleri iyi gözlemlemeliyiz ki, kendi özgün duruşumuzu ve tarzımızı pratik hayatta sergileyebilelim.

Her örgütün burada oluşturduğu bir tarz var. Hem gerilla konumlanışı, hem de kitlelerle ilişkileneş bakımından oturmuş ve kendisini gösteren bir tarz. Biz de kendi tarzımızı

Kurucu grupta yer almak benim açımdan büyük bir onurdu. Bu mutluluğumu bir kez daha dile getirmek istiyorum. Kürdistan'ı boydan boya yürüyerek geçiyoruz, yüksek dağları tırmanıyor ve iniyor, tepeleri aşıyor, vadilerden geçiyor, nehirlere vurup karşıya geçiyor, düz ovalarda yürüyor, (...), yine dağları, tepeleri ve ırmakları aşıyor, (...) kimselere sezdirmeden su gibi Dersim'e akıyoruz.

yaratmak istiyoruz. Gizemli bir gerillacılık, gizli üslenme, hızlı hareket tarzı, güvenli bir konumlanış, kitlelerle devrimci temelde ilişkilenen, saygın ve ilgiyle takip edilen bir tarz oluşturmamız. Bunu zaten yıllardır sürdürdüğümüz mücadelemizle kanıtladık, fazla söze hiç gerek yok.

Dersim'e geliştik, buradaki varlığımız bir eylemle duyurulmalıydı. Partinin isteği de bu yöndeydi. Bu ilk eylemin büyük bir ses getirmesini istiyorduk, çünkü tarihi anlamda

önemli bir karardı ve tarihe de öyle geçmeliydi. (...)

(...) bu ve buna benzer durumlar güvenlik zaafı oluşturuyor. Bunları gördükçe hareket tarzımızın nasıl olması gerektiği üzerine yoğunlaşıyoruz.

HPG'den yoldaşların katkısıyla alanı tanıyor, hakim olmaya çalışıyoruz. Gerillanın hareket tarzını, yürüyüş güzergahlarını, düşmanın pusu ve operasyon yerlerini öğrendik. (...) deneyimlerinden öğreniyoruz. Bütün bunları öğrenirken, kendi altyapımızı nasıl kuracağımızı ve sistemlerimizi neyin üzerine inşa edeceğimizi de aklımızın bir köşesine yazıyoruz. Sağlam bir çalışma olsun ve devamı gelsin diye, emekle, binbir çabayla ve büyük bir iradeyle hazırlıklarımızı sürdürüyoruz.

Bir yol kapatma eylemi olmuştu HPG'yle ortak olarak. Bu eylem bizim açımdan çok önemliydi. Her gün durdurduğumuz araçlardaki insanlara partimizin propagandasını yapıyor, gerilla mücadelesini başlatmamızın nedenlerini kavratmaya çalışıyorduk. Yüzlerce insanla konuştuk, sohbet ettik. Minibüslerde kimlik kontrolü yaparken, bir anda çevremde bir birikme oluyordu. Dersimli olmam ve partimin varlığı onların ilgisini çekip olumlu tepkiler vermelerini sağladı. "İyi ki geldiniz, hep birlik olun, sizi tanıyoruz, bildiğim kadarıyla sizin kırdaki gerillanız yok" söylemleri, önce "heval" diyenler ama benim farklı bir partiden olduğumu öğrendiklerinde "yoldaş" diyenler, yanında yeni biri gelmişse -beni kastederek- "Bu yoldaştır, bizdendir" diye sahiplenenler... (...)

köylülerimi gördüm, çocukluk arkadaşlarımı, okul arkadaşlarımı, uzak köylerden ailemin tanıdıklarını. Parti öncesi dönemde şehit düşen yoldaşlarımızın aileleri ve birçok kişiyle tanıştık. İlçenin yarısı sanki tanıdıktı. (...)

(...) Partinin yeni dönem politikası üzerine tartışmalar gerçekleştirildi ve amacımız konusunda yoldaşlar aydınlatıldı. Kışa yaklaştığımız bu dönemde gerekli hazırlıklar (...) yapıldı. (...)

Kampa girdikten sonra eğitim programı oluşturuldu, iki ay boyunca bu eğitimlerimizi gördük. İdeolojik, politik, askeri dersler bizim açımızdan bir hazırlık dönemi oldu. Eğitimler hem teorik hem de pratik açıdan bir yoğunlaşmaya vesile oldu. Politik-askeri bakış açısı, düşman algısı, gerilla yaşam tarzı ve ilkeleri, savaş koşullarında yoldaşlık ilişkilerinin değeri, eleştiri ve özeleştiri

süzgecinden geçerek kendimizi bu alana göre örgütlemeyi esas aldık. (...) Bazen kendi içimizde de tartışmalar oldu, bu sorunlar da eleştiri ve özeleştiri silahıyla çözümlenip yoldaşlık ortamı sağlandı.

Kış kampı sona erdi ve bizler bahara güçlü bir çıkış için yaptığımız toplantıda hedeflerimizi dile getirdik. Umutla bahar sürecini bekliyoruz, moral ve coşkuyla atılım için gün sayıyoruz. Bir kez daha yineliyoruz: Gün katillerden hesap sorma günüdür, gün devrime yürüme günüdür. Şehitlerimize, başta Pirsus, Rojava şehitlerine, Yeliz ve Şirin yoldaşlara layık olma ve onlara devrimi armağan etme günüdür.

Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm!
Devrimci selam ve başarılar...

15 Mart 2016
Devrim Şores

